

LOCKWOOD

ȘI ASOCIAȚII

VOLUMUL I

CONACUL BÂNTUIT

JONATHAN STROUD

JONATHAN STROUD

Seria: Lockwood și Asociații

Volumul 1

CONACUL BÂNTUIT

Original: *Lookwood and Co.:*
The Screaming Staircase (2013)

Traducere din limba engleză și note de:
DIANA ȚUȚUIANU

virtual-project.eu

2015

I. FANTOMA

1.

Nu vreau să vorbesc prea mult despre primele cazuri de bântuire la care am lucrat ca angajată a agenției Lockwood și Asociații, pentru că doresc să protejez identitatea victimelor și nu vreau să vă împărtășesc toate amănuntele înfiorătoare, dar mai ales pentru că le-am zăpăcit pe toate, în fel și chip. Poftim! Recunosc! Niciunul dintre acele cazuri n-a fost soluționat exemplar. Monstrul din Mortlake a fost într-adevăr alungat, însă doar până în Richmond Park, unde hoinărește și-acum în miez de noapte, printre arborii tăcuți. Da, Spectrul Cenușiu din Aldgate și entitatea supranumită „Zornăie Oase” au fost anihilați, însă nu înainte de a provoca alte câteva decese, cărora acum nu le mai văd rostul. Cât despre umbra întunecată care-i bântuia pașii tinerei doamne Andrews, punându-i în primejdie sănătatea mentală și tivul rochiei, o urmărește și acum pe sărmana femeie, indiferent pe ce cărări o poartă viața. Prin urmare, nu se poate spune că aveam reputația nepătată în seara aceea cețoasă de toamnă, în care Lockwood și cu mine am oprit la numărul 62 de pe Sheen Road și am sunat la ușă.

Stăteam în prag cu spatele la stradă, ascultând zgomotul înăbușit al traficului. Lockwood a apăsat soneria cu un deget înmănușat. Eco-ul clopoțelului s-a auzit până undeva în străfundurile casei. Am privit ușa. Ici-colo se zăreau mici zgârieturi pe suprafața lăcuită și pe cutia poștală. Cele patru gemulețe mate ascundeau întunecimi greu de pătruns. Veranda părea lăsată în paragină, iar în cotloane zăceau aceleași frunze jilave care acopereau cărarea și pajiștea din fața casei.

— Bun, am rostit. Nu uita noile reguli. Nu care cumva să te ia gura pe dinainte și să dai glas tuturor observațiilor care-ți trec prin cap. Nu emite de față cu ei speculații cu privire la cine a ucis pe cine, cum și când. Și, mai presus de toate, nu-l imita pe client. Te rog. Am stabilit deja că e o idee foarte proastă.

— Cam multe interdicții, Lucy, spuse Lockwood.

— Pe bună dreptate.

— Știi doar că am o ureche muzicală fantastică. Preiau accentul interlocutorilor din mers.

— N-ai decât să-i imiți după ce isprăvim toată treaba. Nu în gura mare, nu de față cu ei și, mai ales, nu atunci când te adresezi unei namile de irlandez cu un defect de vorbire și te afli la un kilometru de cel mai apropiat drum public.

— Ce-i drept, era uimitor de iute pentru dimensiunile sale, fu de părere Lockwood. Dar cred că ne-a prins bine fuga aia. Ai simțit până acum ceva?

— Încă nu. Slabe șanse, aici afară. Tu?

Lockwood renunță să mai apese pe sonerie și își aranjă ușor gulerul.

— Spre surprinderea mea, da. Cineva a murit în grădină în ultimele câteva ceasuri. Sub dafinul de colo.

— Acum o să-mi spui că vezi o strălucire mică.

Stăteam cu capul înclinat și ochii mijiti, ascultând tăcerea casei.

— Așa-i. De mărimea unui șoricel, recunosc Lockwood. Se prea poate ca pisica să fi

prins un șoarece de câmp.

— Păi... dacă a fost un șoarece, n-are nicio legătură cu cazul nostru.

— Cel mai probabil.

În spatele geamurilor mate se zări o mișcare. O formă întunecată înainta prin beznă.

— Îi dăm drumul, am spus. Vine. Ține minte ce-am vorbit.

Lockwood înșfăcă sacul marinăresc de la picioare. Am făcut amândoi câțiva pași în spate, arborând zâmbete respectuoase pe chip.

Am așteptat. Nu se întâmplă nimic. Ușa rămase închisă. Nu era nimeni înăuntru.

Lockwood dădu să spună ceva, dar în acel moment auzirăm pași în spatele nostru, pe potecă.

— Îmi cer mii de scuze!

Dintre cețuri se ivi o femeie, înaintând încet. De cum ne zări însă, iuți pasul.

— Mii de scuze! repetă ea, în timp ce urca treptele. Am avut ceva de rezolvat. Nu mi-am închipuit că veți ajunge atât de repede.

Era o femeie mică și îndesată, între două vârste, cu o rotunjime pronunțată a chipului. Părul drept, blond-cenușiu, era prins ordonat deasupra urechilor cu agrafe. Purta o fustă lungă și neagră, cămașă albă și o uriașă jachetă de lână tricotată, cu buzunare laterale. Într-o mână ținea un dosar subțire.

— Doamnă Hope? am spus. Bună seara, doamnă. Mă numesc Lucy Carlyle, iar el este partenerul meu, Anthony Lockwood, de la Lockwood și Asociații. Am venit în urma apelului dumneavoastră.

Femeia se opri pe penultima treaptă și ne cercetă cu ochii larg deschiși, în cenușiuul căroră se citeau toate emoțiile deja familiare nouă. Neîncredere, indignare, incertitudine și groază. Nu lipsea niciuna. În meseria pe care-o practicam ne întâlneam adesea cu ele, așa că n-o luam ca pe un afront.

Își mută privirea de la unul la altul, analizând hainele noastre impecabile, părul pieptănat și aranjat, săbiile care ne scânteiau la brâu și sacii uriași pe care-i târâsem după noi. O vreme, privirea ei zăbovi pe chipurile noastre. Nu părea deloc dornică să deschidă ușa. Mâna ei liberă era adânc îngropată în buzunarul jachetei, trăgând cu putere de material.

— Sunteți doar voi doi? rosti ea în cele din urmă.

— Doar noi, am răspuns.

— Sunteți foarte tineri.

Lockwood zâmbi larg, iar surâsul său luminează seara.

— Întocmai, doamnă Hope. Știți că așa se fac lucrurile astea.

— De fapt, eu nu sunt doamna Hope.

Un zâmbet șters încolți pe chipul ei, oglindind surâsul lui Lockwood, apoi dispăru fără urmă, lăsând locul spaimei.

— Sunt fiica ei, Suzie Martin. Mă tem că mama nu poate veni.

— Dar am vorbit cu ea să ne arate puțin casa, am spus.

— Știu.

Își coborî privirea spre pantofii ei negri, eleganți.

— Nu dorește să mai calce pe-aici. Împrejurările oribile ale morții tatei ar fi un motiv suficient de bun, dar în ultima vreme... anomaliile din timpul nopții sunt tot mai frecvente. Astă-noapte a fost oribil, iar mama s-a saturat, și de azi stă la mine. Ne-am hotărât să

vindem, însă doar după ce curățăm casa.

Miji ochii puțin.

— Tocmai de aceea v-am chemat pe voi... Iertat să-mi fie, dar n-ar trebui să aveți un supraveghetor? Aveam impresia că investigațiile se fac întotdeauna în prezența unui adult. Ce vârstă aveți?

— Suntem suficient de în vârstă, și totuși potrivit de tineri, rosti Lockwood, zâmbind. Nici că se putea mai bine.

— La drept vorbind, doamnă, am adăugat eu, legea spune că prezența unui adult e necesară doar în perioada de pregătire a agenților. Într-adevăr, unele companii mai mari angajează întotdeauna supraveghetori, însă asta ține strict de politica firmei respective. Noi avem toate calificările necesare, suntem independenți și nu vedem rostul unui supraveghetor.

— Din experiență vă spunem că adulții mai mult ne încurcă, rosti Lockwood cu glas mios. Dar firește, ca să nu existe neînțelegeri, vă putem arăta autorizațiile...

Femeia își trecu o mână prin părul blond și ordonat.

— Nu, nu... nu-i nevoie. Mama v-a ales anume pe voi. Sunt convinsă că totul va fi bine... spuse ea pe un ton neutru, în care se citea neîncrederea.

Urmără câteva clipe de tăcere.

— Vă mulțumim, doamnă.

M-am uitat pieziș la ușa tăcută.

— Ar mai fi o întrebare. Mai e cineva acasă? Când am sunat, mi s-a părut că...

Femeia își înălță capul brusc și mă privi în ochi.

— Nu. Imposibil. Eu am singura cheie.

— Înțeleg. Pesemne că m-am înșelat.

— N-o să vă mai rețin, rosti doamna Martin. Mama a completat formularul pe care i l-ați trimis.

Ne oferi dosarul bej.

— Trage nădejde că vă va fi de folos.

— Fără îndoială.

Lockwood îl vârî într-un buzunar interior al paltonului.

— Vă mulțumim foarte mult. Cred că ar trebui să ne apucăm de treabă. Spuneți-i mamei dumneavoastră că o vom contacta în zori.

Femeia îi înmână un set de chei. Din stradă se auzi un claxon. Un altul îi răspunse. Mai era suficient timp până la ora stingerii, când începea restricția, dar noaptea se lăsa și neliniștea pune stăpânire pe sufletele oamenilor. Cu toții doreau să ajungă acasă. În scurt timp, străzile Londrei aveau să fie pustii, cu excepția vălătucilor de ceață și a razelor lunii. Cel puțin asta credeau adulții.

Suzie Martin știa prea bine acest lucru. Ridică din umeri și se înveli strâns în jacheta tricotată.

— Cred că ar fi bine să plec și eu. Bănuiesc că ar trebui să vă urez noroc... Își întoarse privirile. Sunteți atât de tineri! E groaznic că s-a ajuns aici.

— Noapte bună, doamnă Martin, spuse Lockwood.

Femeia coborî treptele cu pași grăbiți. După câteva clipe, se făcu nevăzută în ceață, sub crengile dafinilor.

— Nu părea mulțumită, am spus. Cred că mâine vom fi înlocuiți.

— Atunci hai să-i dăm de capăt în noaptea asta. Ești pregătită?

— Sunt, am răspuns, mângâind mânerul spadei.

•

Când pășești într-o casă bătută de un Vizitator, e bine să intri cât mai repede. E una dintre primele reguli pe care le-nveți. Nu ezita, nu șovăi în prag. De ce? Pentru că în acele câteva clipe încă nu e prea târziu. Dacă stai în prag, mângâiat pe spate de adierea răcoroasă, încercând să deslușești ceva prin beznă din fața ta, ai fi tare prost dacă nu ți-ar veni să te răsucești pe călcâie și s-o iei la sănătoasa. În clipa în care devii conștient de acest lucru, voința ți se scurge prin tălpi, groaza te ia în stăpânire și gata, asta a fost tot, ești terminat înainte de a începe misiunea. Eu și Lockwood învățasem lecția pe pielea noastră, așa că n-am stat prea mult pe gânduri. Am intrat înăuntru, am lăsat gențile din mână și am închis ușa ușor. Apoi, cu spatele la ea, unul lângă celălalt, am încercat să vedem și să auzim ceva.

Antreul casei în care până nu demult locuiseră domnul și doamna Hope era lung și destul de îngust, deși tavanul înalt dădea senzația de spațiu. Podeaua era acoperită cu plăci de marmură albe și negre, dispuse în diagonală, iar pereții erau tapetați în nuanțe palide. La jumătatea coridorului, o scară urca spre întunericul de la etaj. De-o parte și de alta a treptelor se zăreau uși deschise, ca două hăuri negre.

Firește, bezna s-ar fi risipit de-ndată ce am fi aprins luminile. Întrerupătorul era chiar acolo, dar nu aveam de gând să-l folosim. Vedeți voi, a doua regulă spune că electricitatea încurcă treburile. Amorțește simțurile, te slăbește și îți întunecă judecata. Mult mai bine e să privești și să ascuți în beznă. Teama te ajută.

Așteptam în tăcere, cercetând împrejurimile. Eu ascultam, iar Lockwood privea. În încăperea era frig. Aerul purta acel iz mucegăit, ușor acru, caracteristic caselor abandonate.

M-am apropiat de Lockwood.

— N-au încălzire, am șoptit.

— Mm-hm.

— Crezi că și din alte motive?

— Mm-hm.

Pe măsură ce mă obișnuiam cu întunericul, am început să deslușesc tot mai multe contururi. Sub stâlpul încovoiat al balustradei am distins o masă lustruită, pe care zăcea un vas de porțelan plin cu tot soiul de nimicuri. Pe pereți atârnav tablouri, postere îngălbenite de vreme cu artiști de odinioară și fotografii cu dealuri bucolice și întinderi de apă. Cât se poate de inofensiv. De fapt, era un antreu plăcut la vedere, care cu siguranță că ar fi fost mult mai agreabil în timpul zilei. Acum însă, lumina care pătrundea timid prin geamurile mate se întindea dinaintea ochilor noștri, luând forma unor sicrie alungite, care încadrau la perfecție umbrele noastre. Ca să nu mai vorbim despre faptul că bătrânul Hope murise chiar în această încăperea.

Am tras adânc aer în piept, încercând să mă relaxez și să alung gândurile negre. Apoi mi-am pus pleoapele pavază în fața întunericului atotcuprinzător și am ascultat.

Am ascultat...

Antreurile, palierele și scările sunt arterele și traheile oricărei clădiri. Totul este canalizat prin aceste culoare. La urechi îți ajung ecourile lucrurilor care se petrec în odăile adiacente. Uneori distingi și alte zgomote care, la drept vorbind, n-ar trebui să fie acolo. Ecouri din trecut, ecourile formelor tainice...

Trăiam un asemenea moment.

Mi-am deschis ochii, am înșfăcat sacul și m-am îndreptat cu pași timizi spre casa scărilor. Lockwood stătea deja lângă masa poleită, sub balustradă. Pe chipul său licărea nedeslușit lumina de-afară.

— Ai auzit ceva? m-a întrebat.

— Da.

— Ce?

— Niște bătăi neregulate. Abia perceptibile. Greu de zis de unde provin. Dar se vor intensifica. Încă nu e complet beznă afară. Dar tu?

Lockwood făcu semn spre trepte.

— Îți amintești cum a sfârșit domnul Hope, nu?

— A căzut pe scări și și-a rupt gâtul.

— Exact. Ei bine, urmele morții sale strălucesc încă puternic în zona asta, chiar și după trei luni. Îmi pare rău acum că nu mi-am adus ochelarii de soare. Înseamnă că ceea ce i-a povestit doamna Hope lui George la telefon se potrivește cu realitatea. Soțul ei s-a împiedicat, s-a dat de-a berbeleacul pe scări și s-a izbit de podea.

Aruncă o privire în susul scării întunecate.

— O scară lungă și îngustă... Groaznic mod de-a sfârși.

M-am aplecat și am privit cu atenție podeaua, încercând să străpung semiîntunericul din încăpere.

— Ai dreptate, marmura a crăpat sub forța impactului. Cred că a căz...

Două bubuituri puternice se auziră pe scări. O pală de aer rece îmi palmui obrazii. Înainte să pot mișca un deget, ceva mare, moale și incredibil de greu ateriză la picioarele mele. Izbitura făcu să-mi clănțâne dinții.

Am sărit înapoi și mi-am scos spada. M-am lipit de perete, cu arma în mână, tremurând din toate încheieturile, privind agitată în stânga și-n dreapta.

Nimic. Treptele erau pustii. Pe podea nu se zărea nici urmă de trup neînsuflețit.

Lockwood se rezemă nonșalant de balustradă. Deși era prea întuneric să-mi dau seama, puteam să jur că ridicase o sprânceană. Nu auzise nimic.

— Lucy, ești bine?

— Nu, am răspuns, răsuflând greoi. Tocmai ce-am auzit ecoul prăbușirii domnului Hope. Foarte zgomotos și cât se poate de autentic. Am avut impresia că mi-a căzut în cap. Nu râde. Nu-i deloc amuzant.

— Îmi cer scuze. E încă devreme, și spectacolul a început deja. Mai târziu va fi și mai interesant. Cât o fi ceasul?

A treia regulă importantă e să porți ceas cu cadran luminos. De preferință unul care să facă față scăderilor bruște de temperatură și șocurilor ectoplasmice.

— În jur de șase.

— Perfect.

Dinții lui Lockwood se apropiau în strălucire de cadranul ceasului meu.

— Avem timp suficient să bem o ceașcă de ceai. Apoi, găsim fantoma.

Când mergi la vânătoare de spirite malefice, lucrurile simple sunt cele mai importante. Vârful de argint al spadei scânteind în beznă; pilitură de fier împrăștiată pe podea; canistre sigilate de foc grecesc^[1], pentru situații extreme... Totuși, numeroasele pliculețe de ceai negru, de preferință de la Pitkin Brothers de pe Bond Street, sunt deopotrivă cele mai simple și cele mai importante.

Ce-i drept, când vine vorba despre supraviețuire, nu se compară cu spada sau cu cercul de fier, și nici cu protecția oferită de un perete de foc. Dar asigură un element vital. Te ajută să nu-ți pierzi mințile.

Nu-i deloc plăcut să stai într-o casă bântuită, așteptând în beznă. Încetul cu încetul, noaptea te învăluie, tăcerea îți apasă greu pe timpane, iar dacă nu ești prudent, curând începi să vezi sau să auzi lucruri izvorâte din propria minte. Pe scurt, ai nevoie de ceva care să-ți abată gândurile de la grozăvii. Fiecare angajat al agenției Lockwood are tabietul său. Eu desenez, George citește benzi desenate, iar Lockwood frunzărește tabloidele, dar cu toții îndrăgim ceaiul și biscuiții, iar noaptea petrecută în reședința Hope nu făcea excepție de la regulă.

Bucătăria era la capătul opus al coridorului, dincolo de casa scărilor. O încăpere drăguță, curată, albă, amenajată modern, și ceva mai călduroasă decât antreul. Nu prezenta nicio urmă de activități supranaturale. Înăuntru ne-a întâmpinat o tăcere mormântală. Bătăile pe care le-am auzit în antreu încetaseră, la fel și ecoul bufniturilor de pe scări. Am pus ibricul pe foc, în vreme ce Lockwood a aprins o lampă cu petrol și a pus-o pe masă. În lumina obscură ne-am dezbărat de spade și de centuri, pe care le-am așezat dinaintea noastră. Centurile erau prevăzute cu șapte buzunărașe, pe care le-am verificat în tăcere în timp ce ibricul fluiera și pufăia voios. Verificasem totul la sediu, dar nu strică să fii prevăzător. O fată de la Rotwell murise cu o săptămână în urmă din cauză că uitase să-și facă plinul la bidoanele cu foc grecesc.

Soarele se făcuse nevăzut dincolo de linia orizontului. Nori diafani mânjeau albastrul întunecat al cerului, iar grădina era învăluită în ceață. Undeva în spatele gardului viu, acum cufundat în beznă, se zăreau luminițe de la casele vecine. Erau aproape și totuși îndepărtate, separate de noi asemenea corăbiilor care traversează ape adânci.

Ne-am legat centurile la brâu și am verificat benzile cu arici în care ne fixam spadele. Am luat ceștile și le-am adus la masă. Lockwood a găsit biscuiții. Văpaia lămpii tremura, întetind dansul umbrelor în cotloanele încăperii.

În cele din urmă, Lockwood își descheie gulerul paltonului.

— Ia să vedem ce zice doamna Hope.

Întinse o mână lungă și subțire după dosar. Lumina scânteia în părul său.

L-am lăsat să citească și am verificat termometrul agățat la centură. Cincisprezece grade Celsius. Răcoare, dar era de așteptat într-o casă neîncălzită în această perioadă. Dintr-un alt buzunar am scos carnetelul și am notat încăperea și temperatura. Totodată, am însemnat și aspecte legate de fenomenele acustice din antreu.

Lockwood aruncă deoparte dosarul.

— Teribil de folositor.

— Pe bune?

— Nu, eram ironic. Sau sarcastic? Mereu le confund.

— Ironia presupune mai multă istețime, deci probabil erai sarcastic. Ce zice?

— Nimic de folos. Putea să-l scrie în latină, că tot aia era. Pe scurt, familia Hope s-a

mutat aici în urmă cu doi ani. Înainte locuiau pe undeva prin Kent. Vorbește foarte mult despre cât de fericiți erau în vechea lor reședință. Nu respectau stingerea, rareori aprindeau lămpile pentru fantome, se plimbau pe înserate și întâlneau doar vecini cu puls. Lucruri de genul ăsta. Gogoși, în opinia mea. Potrivit lui George, în Kent fenomenul a căpătat o amploare nemaîntâlnită, fiind pe locul doi după Londra.

Am sorbit puțin din ceai.

— Din câte știam, acolo a început totul.

— Așa se spune. Mă rog, s-au mutat aici. Toate bune și frumoase, casa curată. N-au avut niciun fel de probleme. Soțul și-a schimbat slujba și a început să lucreze de-acasă. Asta se întâmpla în urmă cu șase luni. Toate în ordine. Și-apoi, brusc, se prăvălește pe scări și dă ortul popii.

— Stai o clipă. Cum a căzut?

— Se pare că s-a împiedicat.

— Voiam să zic, era singur?

— Așa zice doamna Hope. Ea dormea. A căzut în timpul nopții. Spune că soțul ei se comporta ciudat în ultimele săptămâni. Nu dormea bine. Ea bănuiește că domnul Hope coborâse să bea un pahar cu apă.

Am mormăit.

— Siiigur că da.

Lockwood mă săgetă cu privirile.

— Crezi că ea l-a împins?

— Nu neapărat. Dar ar putea fi un motiv de bântuială, nu? De regulă, soții nu-și bântuie soțiile dacă n-au motive întemeiate. Mare păcat că a refuzat să poarte o discuție cu noi. Mi-ar fi plăcut s-o descos puțin.

— Nu poți să-ți dai întotdeauna seama după o discuție, spuse Lockwood.

Umerii săi mărunți se înălțară ușor.

— Ți-am povestit de întâlnirea cu faimosul Harry Crisp? Un bărbat cu chip angelic, glas mios și ochi strălucitori. Amuzant și foarte credibil. Am ajuns să-i împrumut vreo zece lire. În final, s-a dovedit a fi un criminal sângeros, care mai mult ca orice savura...

Am ridicat o mână.

— Pe asta am mai auzit-o... de vreo mie de ori.

— Ah. Mă rog, ideea e că domnul Hope s-ar putea întoarce pentru o droaie de alte motive, care n-au de-a face cu răzbunarea. Ceva neterminat, cum ar fi un testament de care a uitat să pomenească, de pildă, sau o grămadă de bani dosită sub pat...

— Tot ce se poate. Fenomenele au început imediat după moartea lui?

— După o săptămână sau două. În acea perioadă, soția n-a prea dat pe-acasă. De cum s-a întors însă, a devenit conștientă de o prezență nedorită în casă.

Bătu darabana pe dosar.

— Și-n orice caz, nu pomenește nimic despre toate acestea în depozitie. Zice că i-a povestit totul cu de-amănuntul la telefon „secretarei” noastre.

Am rânjit.

— Secretară? Lui George n-o să-i placă deloc. Am luat oricum însemnările lui cu mine. Vrei să le citesc?

— Da, rosti Lockwood cu interes, lăsându-se pe spate. Ce-a văzut bătrâna?

Purtam însemnările lui George într-un buzunar din interiorul jachetei. Le-am scos și am

întins cu grijă foile pe genunchi, apoi am aruncat o privire peste ele și mi-am dres glasul.

— Ești pregătit?

— Da.

— „O formă care se mișca...”

Am împachetat hârtiile cu meticulozitate exagerată și le-am vârât înapoi.

Lockwood clipi de câteva ori, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— O formă care se mișca? Atâta tot? Nicio altă precizare? Dă-o încolo de treabă! Era mare, mică, întunecată, luminoasă, cum?

— Citez: „O formă care se mișca a apărut în dormitorul din spate și m-a urmărit de-a lungul palierului.” Asta i-a spus lui George, cuvânt cu cuvânt.

Lockwood înmuie un biscuit prăpădit în ceai.

— Nu se numără printre cele mai bune descrieri pe care le-am auzit. Ai putea să realizezi o schiță pornind de la așa ceva?

— Nu, dar vorbim totuși despre un adult. La ce te așteptai? Cam așa sună descrierile tuturor. Senzațiile pe care le-a descris spun mult mai multe. Zicea că s-a simțit de parcă cineva o căuta, știind că e acolo, dar n-o putea găsi. N-a putut să suporte gândul că entitatea o va găsi în cele din urmă.

— Așa mai vii de-acasă, spuse Lockwood. Măcar a simțit un scop. Se pare că avem de-a face cu o entitate de Tip II, dar indiferent ce plănuiește răposatul domn Hope, în seara aceasta nu-i stăpân peste casă. Mai suntem și noi. Ce zici, mergem să aruncăm un ochi?

Am golit ceașca și am așezat-o cu grijă pe masă.

— O idee minunată.

•

Preț de un ceas am cercetat parterul, aprinzând din când în când lanternele pentru a verifica fiecare odaie în parte, însă de cele mai multe ori înaintând în beznă. Am lăsat lampa cu petrol aprinsă în bucătărie, alături de câteva lumânări, chibrituri și o lanternă de urgență. E indicat să păstrezi o odaie luminată, pentru a avea unde să te retragi la nevoie și de asemenea e bine să ai mai multe feluri de lumină, în caz că Vizitatorul are capacitatea să le perturbe.

Nu au găsit nimic neobișnuit nici în spălătorie, nici în sufrageria din partea din spate a casei. Aveau un aer mohorât, cu iz de mucegai, de vieți retezate. Pe masa din sufragerie zăceau teancuri ordonate de ziare. Niște cepe zbârcite încolțiseră pe o tăviță în spălătorie. Lockwood nu zări nicio urmă de fantomă, iar urechile mele nu înregistrară nimic ieșit din comun. Bătăile discrete pe care le auzisem în antreu amuțiseră complet.

În timp ce străbăteam coridorul spre intrare, Lockwood se înfioră puțin, iar mie mi se făcu pielea de găină. Temperatura scăzuse considerabil. Am verificat termometrul: nouă grade.

De fiecare parte a antreului era câte-o încăpere, într-una am văzut un televizor, o canapea și două fotolii confortabile; aici aerul era mai cald, atingând probabil o temperatură apropiată de cea din bucătărie. Am sondat încăperea, cu ochii mari și urechile ciulite, dar n-am găsit nimic. Vizavi era un salonaș, mobilat corespunzător cu obișnuitele fotolii și dulăpioare, așezate în dreptul unor ferestre mari, prevăzute cu plasă, alături de trei ferigi uriașe, în ghivece de teracotă.

Era destul de răcoare. Cadranul luminos înfățișa douăsprezece grade. Mai frig ca-n bucătărie. Asta putea să însemne multe sau nimic. Am închis ochii, mi-am adunat gândurile

și m-am pregătit să ascult.

— Privește, Lucy! șuieră Lockwood. Uite-l pe domnul Hope!

Pentru câteva clipe, mi-a stat inima în loc. M-am răsucit pe călcâie, cu sabia pe jumătate scoasă... și l-am văzut pe Lockwood aplecat deasupra măsuței, privind cu nonșalanță la o fotografie. În lumina lanternei, poza părea încadrată într-un nimb de aur.

— Iat-o și pe doamna Hope, adăugă el.

— Idiotule! Puteam să te trec prin spadă!

Lockwood chicoti.

— Nu mai fi așa țâfnoasă! Privește asta. Ce crezi?

Fotografia înfățișa un cuplu de bătrânei stând în grădină. Doamna Hope părea o versiune mai în vârstă și mai jovială a fiicei sale. Cu fața rotundă, bine îmbrăcată, și-un zâmbet luminos întipărit pe chip, se înălța până la pieptul bărbatului de lângă ea. Acesta era înalt și pleșuv, cu umeri lăsați, rotunjiți, și brațe mari, greoaie. Și el zâmbea larg. Cei doi se țineau de mână.

— Par foarte veseli, nu? întrebă Lockwood.

Am încuviințat fără convingere.

— Trebuie să existe un motiv pentru entitatea de Tip II. George zice că Tipul II înseamnă mereu rea-voință din partea cuiva.

— Da, însă creierașul lui George mustește de gânduri înfiorătoare și răutăcioase. Că tot veni vorba, hai să găsim un telefon și să-l sunăm. I-am lăsat un bilet pe masă, dar sunt convins că-și va face griji în privința noastră. Însă mai întâi hai să cercetăm locul.

Lockwood nu găsi nici urmă de aură mortuară în salon, iar urechile mele nu receptau nimic, așa că acesta fu finalul căutărilor de la parter. Era confirmarea teoriei noastre inițiale: ceea ce căutam se afla la etaj.

•

Așa cum ne așteptam, de cum am pus piciorul pe prima treaptă, bățiile au început din nou. Mai întâi destul de discrete, ca și înainte, asemenea unei unghii care bate în ghips sau a unui ciocan bătând un cui. Dar ecoul creștea în intensitate cu fiecare treaptă urcată, rezonând tot mai puternic în urechea mea interioară. I-am spus și lui Lockwood, care venea în urma mea asemenea unei umbre amorfe.

— Se face tot mai frig, adăugă el.

Avea dreptate. Temperatura scădea cu fiecare pas, de la nouă la șapte grade, apoi la numai șase, la jumătatea treptelor. M-am oprit să-mi închei jacheta, bâjbâind după fermoar, în timp ce sondam cu privirile bezna de la etaj. Scările erau înguste, iar deasupra nu se zărea niciun licăr de lumină. Etajul era cufundat în întuneric. Am simțit nevoia să aprind lanterna, dar mi-am înăbușit impulsul, care mi-ar fi împiedicat și mai mult vederea. Am înaintat încet, cu mâna pe mânerul spadei, pe măsură ce bățiile se intensificau și frigul începea să mi se strecoare sub piele.

Sus, tot mai sus. Bătăile erau tot mai zgomotoase, un amestec nebunesc de zgârieturi și ciocăneli, în timp ce cadranul indica temperaturi din ce în ce mai scăzute. Șase, pe urmă cinci, și în cele din urmă patru grade.

Palierul era cufundat în beznă și lipsit de contururi, în stânga, balustrada albă mă însoțea la nivelul ochilor, ca un șir de colți uriași.

Când am trecut de ultima treaptă și am pășit pe palier, bățiile au amuțit brusc.

Am inspectat din nou cadranul luminos: patru grade. Cu unsprezece mai puțin ca în

bucătărie. Pe gură îmi ieșeau aburi.

Eram foarte aproape.

Lockwood trecu în grabă pe lângă mine și aprinse lanterna pentru câteva clipe. Pereti tapetați, uși închise, tăcere mormântală. O broderie încadrată de rame groase: culori șterse, litere puerile, *Casă, dulce casă*. Un vestigiu din alte vremuri, când casele erau într-adevăr dulci și ofereau siguranță, și nimeni nu agăța talismane de fier deasupra leagănului copilului. Înainte să apară Problema.

Palierul, în formă de L, era compus dintr-o mică suprafață pătrată, unde ne aflam noi, și un pinten alungit ce se-ntindea în spatele nostru, paralel cu scările. Pe jos era parchet lăcuit. La etaj erau cinci uși. Una în dreapta, una drept înainte, și alte trei de-a lungul pintelului. Toate ușile erau închise. Am rămas nemișcați, cercetând împrejurimile.

— Nimic, am zis într-un sfârșit. De cum am ajuns la etaj, bățile au încetat.

Lockwood se gândi o clipă, apoi rosti:

— N-am văzut nicio strălucire.

Apăsarea din glas trăda un singur lucru: și el simțea aceeași indispoziție, acea moleșală care-ți pătrunde în oase atunci când te afli în apropierea unui Vizitator. Lockwood oftă încetișor.

— Ei bine, doamnele primele. Lucy, alege o ușă.

— Nici gând. Știi prea bine ce s-a întâmplat când am ales eu ușa, la orfelinat.

— Totuși, totul s-a terminat cu bine, nu-i așa?

— Asta pentru că m-am ferit în ultima clipă. În fine. Hai s-o deschidem pe asta, dar *tu* intri primul.

Am ales ușa din dreapta, cea mai apropiată de noi. Dădea într-o baie recent renovată. Lumina lanternei alunecă ușor peste gresia proaspăt montată, cada albă, chiuveta și toaleta. Am deslușit un iz vag de iasomie. N-am găsit nimic important în baie, cu toate că temperatura era la fel de scăzută ca pe palier.

Lockwood deschise următoarea ușă, care dădea într-un dormitor spațios, transformat în cameră de lucru, poate cea mai dezordonată din toată Londra. La lumina lanternei am zărit un birou din lemn masiv, așezat sub fereastra încadrată de draperii lungi. Biroul era acoperit aproape în întregime de maldăre de hârtii, care nu se limitau însă la suprafața mesei, ci împânzeau toată camera. O bibliotecă din lemn de culoare închisă, în care cărțile zăceau alandala, acoperea trei pătrimi din peretele opus. Alături erau câteva dulăpioare și un fotoliu vechi din piele, iar toată odaia emana un iz masculin discret, un amestec de aftershave, whisky și tutun.

Se făcuse și mai frig. Cadranul indica două grade Celsius.

Mi-am croit drum printre teancurile de hârtii și am tras draperiile, ridicând un nor de praf care-mi provocă un acces de tuse. Din casele de peste drum venea un licăr estompat.

Lockwood studie un covor zdrențuit care acoperea parchetul, împingându-l dintr-o parte în alta cu vârful pantofului.

— Urme mai vechi; semn că aici a fost un pat, înainte să devină camera domnului Hope...

Ridică din umeri și privi întreaga cameră.

— Cine știe, poate s-a întors să-și facă ordine printre hârtii.

— Aici e, am spus. Aici e Sursa. Uită-te și tu la temperatură. Nu te simți moleșit, aproape amortit?

Lockwood încuviință.

— Unde mai pui că aici a văzut doamna Hope celebra „formă umblătoare”.

Undeva la parter, o ușă se izbi de perete. Am tresărit amândoi.

— Ai dreptate, spuse Lockwood. Asta-i locul. Hai să facem un cerc aici.

— Pilitură sau lanțuri?

— Mmm, pilitură. Este exact ce ne trebuie.

— Ești sigur? Nici n-a bătut de nouă, și deja e foarte puternic.

— Nu-i chiar atât de puternic. Și pe deasupra, indiferent ce nemulțumire are domnul Hope, mi-e greu să cred că va deveni dintr-odată belicos. Pilitura e mai mult decât suficientă.

Șovăi pentru o clipă.

— Mai e ceva...

— Ce?

— Am uitat să aduc lanțurile. Nu te holba așa la mine. Îmi dai fiori.

— Ai uitat să aduci lanțurile? Lockwood...

— Le-a luat George să le ungă și n-am mai verificat dacă le-a pus înapoi. E vina lui George, dacă stai să te gândești. Oricum, nu contează. N-avem nevoie de ele pentru ce avem de făcut aici, nu? Până arunc un ochi și în celelalte camere, pregătește pilitura. Apoi ne concentrăm pe încăperea asta.

I-aș mai fi zis vreo două, dar nu era momentul potrivit. Am tras aer adânc în piept.

— Ai grijă să nu intri în bucluc. Data trecută când te-ai dus de capul tău, ai rămas închis în toaletă.

— Ți-am mai zis de nu știu câte ori, m-a închis o fantomă.

— Asta spui tu, dar nu au găsit nici...

Nicio dovadă, urma să zic, dar Lockwood se făcuse nevăzut.

Am terminat sarcina în doi timpi și trei mișcări. Am mutat câteva teancuri de hârtie gălbejită într-un colț, pentru a avea suficient loc de manevră, după care am tras covorul deoparte și am împrăștiat pilitura într-un cerc de diametru mic, pentru a nu irosi fierul. La nevoie, acesta avea să fie refugiul nostru, dar nu neapărat singurul.

Am ieșit pe palier.

— Cobor la parter să mai aduc niște fier.

Glasul lui Lockwood se auzi din dormitorul de alături.

— Bine. Pune și niște apă la încălzit, te rog.

— Înțeles.

Am pornit spre scări, privind cu coada ochiului spre baie. Am atins balustrada. Era rece ca gheața. Am șovăit preț de câteva clipe, cu urechile ciulite, apoi am început să cobor, îndreptându-mă spre lumina difuză din antreu. După câteva trepte, mi s-a părut că aud un foșnet grăbit în spatele meu. M-am întors. Nimic. Mi-am continuat coborârea, cu degetele lipite de mânerul armei, apoi am traversat antreul spre bucătărie, de unde venea o strălucire îmbietoare, prin crăpătura ușii. Deși lampa lumina slab, am fost nevoită să mijesc de câteva ori ochii, până m-am obișnuit. Înghățând un biscuit, am clătit ceștile și am pus ibricul pe foc. Am luat apoi sacii marinărești și, cu oarecare efort, am deschis ușa cu piciorul. Am străbătut antreul, care acum părea și mai întunecat, datorită luminii din bucătărie. În casă domnea tăcerea. Niciun zgomot de la etaj. Probabil că Lockwood inspecta încă dormitoarele. Am urcat treptele încet, cu sacii marinărești în cârcă, străbătând valuri

succesive de aer rece. Când am ajuns la etaj, am lăsat sacii la podea cu un oftat scurt. Mi-am înălțat fruntea, să-l strig pe Lockwood, și-am dat cu ochii de o fată.

3.

Am încremenit. Preț de câteva clipe, am rămas complet paralizată, parțial din cauza șocului, dar nu numai. O răceală apăsătoare se lipi ca o piatră funerară de pieptul meu. Mă simțeam îngropată în noroi. O amorțeală glacială îmi străpunse creierul. Minteă îmi era înghețată, iar corpul nu mă mai asculta. Eram convinsă că nu voi mai avea niciodată tăria să mă mișc. Mă cuprinsese o stare ce putea fi numită disperare, dacă aș fi avut energia necesară să-i cad pradă. Nimic nu mai conta, începând cu mine. Nu-mi doream decât tăcere, nemișcare și paralizie totală. Asta meritam.

Cu alte cuvinte, trăiam fenomenul numit „înlemnire”, provocat de regulă de entitățile de Tip II care își canalizau energiile asupra victimelor lor.

Un om obișnuit ar fi rămas acolo, neajutorat, permițând Vizitatorului să se insinueze în mintea lui. Dar eu port insigna de agent și nu sunt la prima întâlnire cu astfel de fenomene. Așa că m-am chinuit să trag câteva guri dureroase de aer și mi-am alungat negura din minte. M-am forțat să trăiesc. Și-n tot acest timp, mâinile mele s-au îndreptat încet spre armele de la centură.

Fata stătea în mijlocul dormitorului devenit cameră de studiu, chiar în fața mea, înrămată de cadrul ușii. Prezența ei era destul de estompată, însă stătea cu picioarele golașe pe covorul făcut sul, sau mai degrabă în covor, căci avea gleznelor cufundate în țesătură, de parcă s-ar fi bălăcit în mare. Purta o rochie drăguță de vară care-i ajungea până la genunchi, imprimată cu modele florale portocalii, cam de prost gust în opinia mea. Era un model demodat. Rochia, brațele și părul ei lung luceau slab și palid cu acea scânteiere caracteristică, de parcă ar fi fost luminate din depărtări. Cât despre fața ei...

Chipul ei era o mască a întunericului, complet cufundat în beznă.

Deși era greu să-mi dau seama, bănuiam că murise pe la optsprezece ani. Mai mare ca mine, însă nu cu mult. Am rămas nemișcată o vreme, căutând soluții, cu ochii fixați pe fata fără chip și cu degetele dând târcoale centurii.

Brusc, mi-am amintit că nu eram singură.

— Lockwood, Lockwood, am strigat pe un ton cât mai delicat.

E bine să nu-ți faci cunoscute sentimentele în prezența Vizitatorilor... teamă, furie sau alte emoții puternice. Se hrănesc cu ele și devin mai rapizi și mai agresivi. Cum n-am primit niciun răspuns, mi-am dres glasul și-am încercat din nou.

— O, Lockwood...! am spus, pe un ton cântat și jucăuș, de parcă m-aș fi adresat unui bebeluș sau vreunui animăluț de companie.

Și probabil aș fi avut mai mult succes cu ei, pentru că afurisitul nu răspundea.

Mi-am întors capul și am ridicat vocea.

— Lockwood, vino, te rog, aici...

Din dormitor se auzi glasul lui înăbușit.

— Stai numai puțin, Luce. Am descoperit ceva...

— Fantastic! Și eu...

Când am privit din nou spre ea, fata se apropiase destul de mult de palier. Chipul îi era în continuare umbrit, dar curenții de nelumină ce se învâртеjeau în jurul trupului străluceau tot mai puternic. Încheieturile ei osoase erau lipite de șolduri, iar degetele erau arcuite ca niște cârlige. Picioarele ei golașe erau foarte subțiri.

— Ce dorești? am întrebat-o.

Am ascultat. Cuvintele foșniră la urechea mea ca frunzele-n adierea vântului.

— Mi-e frig.

Fărăme. Rareori primești mai mult de-atât. Glasul ei scăzut, ca o șoaptă, venea de la depărtări insondabile, dar în același timp era îngrijorător de aproape. Mult mai aproape decât răspunsul lui Lockwood.

— Lockwood, am ciripit din nou. E urgent...

Vă vine să credeți dacă vă spun că am deslușit o urmă de iritare în glasul său?

— Stai o clipă, Lucy. Am ceva interesant aici. Am găsit urme de strălucire mortuară, deși foarte slabe. Se pare că și în dormitorul ăsta a avut loc un incident neplăcut! E atât de estompată încât era s-o ratez, ceea ce înseamnă că-i veche rău. Părerea mea e că avem de-a face cu ceva traumatizant... Ceea ce înseamnă – și e doar o teorie de-a mea, o idee, nimic mai mult – că există posibilitatea să fi avut loc *două* morți violente în casă... Tu ce crezi?

Am râs sumbru în sinea mea.

— Cred că te pot ajuta cu teoria asta, am șoptit, dacă ieși puțin afară.

— Problema, continuă el, e că nu-mi dau seama cum se leagă prima moarte de familia Hope, care s-a mutat aici doar de doi ani, dacă nu mă-nșel. Deci se poate ca anomaliile pe care le sesizăm să nu fie...

— ... cauzate de soț? am strigat. Așa-i, bravo! Nu sunt! Urmă o scurtă pauză. Îi captasem în cele din urmă atenția.

— Poftim?

— Ziceam că nu-i soțul de vină. Ieși afară acum!

Poate ați observat că renunțasem la încercările de a-mi păstra cumpătul, și asta pentru că silueta din camera de lucru îmi citise neliniștea și plutea acum încet spre ușă. Unghiile de la picioare erau lungi și încovoiate.

Ambele mele mâini erau la centură. Una strâns înfășurată în jurul mânerului spadei, cealaltă deasupra canistrei cu foc grecesc. Firește, nu era indicat să folosești magneziu într-un mediu domestic, dar n-aveam de gând să-mi asum niciun risc. Degetele mele, deopotrivă înghețate și transpirate, lunecau pe învelișul metalic.

Am simțit o mișcare în stânga. Cu coada ochiului l-am zărit pe Lockwood ieșind din dormitor și încremenind.

— Aa, făcu el.

Am dat din cap, sumbru.

— Exact, iar data viitoare când mă aflu într-o situație similară și-ți solicit prezența, mișcă-ți curu' mai repede.

— Scuze, dar văd că te descurci de minune. A vorbit?

— Da.

— Ce-a zis?

— Zice că-i e frig.

— Spune-i c-o putem ajuta. Lasă sabia, dacă nu vrei să înrăutățești lucrurile.

Fata lunecase și mai mult spre mine, iar sabia mea era pe jumătate scoasă.

— Spune-i că rezolvăm noi problema, rosti Lockwood. Spune-i că ne angajăm să găsim ce-a pierdut.

I-am repetat fetei vorbele lui Lockwood, încercând să-mi păstrez calmul în glas. Dar silueta nu se diminuează, nici nu prinse alte forme, nu se evaporă, nu plecă și nu urmă niciuna dintre acțiunile prevăzute în *Manualul Fittes*, pentru situațiile în care le oferi alinare.

— Mi-e frig, spuse din nou, cu vocea ei slabă.

Apoi, ridicând glasul:

— Mi-e frig și mă simt pierdută.

— Ce-a fost asta?

Lockwood simțise tensiunea, dar nu deslușise sunetul.

— Același lucru, însă de data asta nu mai părea un glas de fată, ci unul răsunător și arid, ca dintr-un mormânt.

— Asta nu-i bine.

— Nicidecum. Cred că-i un semn.

Mi-am scos spada. Lockwood îmi urmă gestul. Amândoi așteptam în tăcere, fără să ne luăm privirile de la siluetă. Niciodată să n-ataci primul. Trebuie întâi să-i afli intențiile. Urmărește-i mișcările, învață-i tiparele de comportament. Acum era atât de aproape, încât puteam să disting textura părului bălai care i se revărsa pe gâtul golaș, pe lângă alunite și alte pete de pe piele. Mereu mă surprinde forța ecoului vizual. George l-a botezat „voința de a exista”, refuzul de-a te desprinde de trecut. Firește, nu toți apar în forma aceasta. Contează mult personalitatea și felul în care au murit.

Am așteptat.

— Îi vezi chipul? am întrebat.

Lockwood are o privire mai ageră decât a mea.

— Nu, este acoperit. Dar restul strălucește puternic. Cred că e...

I-am făcut semn să tacă. De data aceasta, glasul vibră slab în aer.

— Mi-e frig, șopti fata. Mi-e frig, mă simt pierdută și... MOARTĂ!

Fâșiile de lumină care se unduiau deasupra ei scânteiară puternic, a pustiu, și, preț de o clipă, îndepărtară vâlul de pe chipul ei. Am urlat. Lumina se stinse. O umbră se năpusti spre mine, cu mâini ciolănoase întinse înainte. O pală de aer ca viforul îmi străbătu măruntaiele, împingându-mă spre scări. M-am împiedicat chiar în capul scărilor și am căzut pe spate. Am dat drumul spadei și m-am prins în ultima clipă de colțul peretelui. Atârnam deasupra hăului, lovită de vânturi năprasnice, în timp ce degetele-mi alunecau ușor pe suprafața lucioasă a tapetului. Silueta se apropie amenințător de mine. Era cât pe ce să cad. Lockwood sări între mine și fantomă, trasând niște desene alambicate cu sabia prin aer. Umbra bătu în retragere, protejându-și chipul cu mâinile. Lockwood își continuă dansul complex, împrejmuind-o cu bariere de fier de fiecare parte. Umbra se retrase în camera de lucru, urmată îndeaproape de Lockwood.

Palierul era pustiu. Curenții de aer se potoliseră. M-am prins cu ghearele de perete și m-am tras până în capul scărilor, apoi am căzut în genunchi. Părul îmi intrase în ochi. Un picior pendula deasupra ultimei trepte.

Încet și cu îndârjire m-am întins după spadă. O durere surdă îmi săgeta umărul, în locul unde mă izbisem de perete.

Lockwood se întoarse. Se aplecă în dreptul meu, cercetând cu priviri calme palierul întunecat.

— Te-a atins?

— Nu. Unde s-a dus?

— O să-ți arăt.

Îmi întinse o mână.

— Ești bine, Lucy?

— Da.

Mi-am dat părul din ochi și mi-am vârât spada cu ciudă în inelul de la centură. Umărul mă săgeta, dar eram bine.

— În regulă, am spus, pășind spre camera de lucru. Hai să-i dăm bice.

— Într-o clipă.

Lockwood mă opri din drum, cu un gest al mâinii.

— Trebuie să te relaxezi.

— Sunt în regulă.

— Ești furioasă. Nu ai de ce. Atacul ar fi luat pe oricine prin surprindere. Și eu am fost surprins.

— Dar tu nu ți-ai pierdut spada.

I-am dat mâna la o parte.

— Pierdem vremea. Dacă se întoarce...

— Nu pe mine m-a luat în vizor, ci pe tine. A încercat să te răstoarne pe scări. Acum cred că știm în ce circumstanțe s-a prăvălit domnul Hope. Trebuie să te calmezi, Lucy. Altfel, se va hrăni cu furia ta și va deveni în scurt timp foarte puternică.

— Știu, am rostit tăios.

Cu ochii închiși, am tras aer în piept de câteva ori, încercând să urmez instrucțiunile *Manualului*: stăpânire de sine, alungarea emoțiilor. După câteva clipe, mi-am venit în fire. M-am retras din învelișul de furie, lăsându-l să cadă la podea, ca o piele de care te lepezi.

Am ascultat din nou. În casă domnea liniștea, însă era acea liniște ca de ninsoare, grea și apăsătoare. Simțeam privirea arătărilor fixată asupra mea.

Am deschis ochii și l-am văzut pe Lockwood cu mâinile în buzunarele paltonului, așteptând în tăcere pe palierul întunecat. Își vârâse spada în inelul de la centură.

— Deci? rosti el.

— Mă simt mai bine.

— Mai ești furioasă?

— Nicidecum.

— În regulă, pentru că, dacă nu te simți în apele tale, plecăm în clipa asta.

— Nu mergem niciunde, am răspuns calm. Și-am să-ți zic și de ce. Fiica doamnei Hope n-o să ne mai permită accesul în casă. E de părere că suntem prea tineri. Dacă nu-i dăm de cap până mâine, ne va concedia, iar în locul nostru îi va angaja pe Fittes sau pe Rotwell. Avem nevoie de bani, Lockwood. Rezolvăm ce e de rezolvat în seara asta.

Lockwood nu se clinti.

— În mod normal aș fi de-acord cu tine. Dar datele s-au schimbat. Nu mai avem de-a face cu un biet bătrânel care-i face nopți albe văduvei, ci, mai mult ca sigur, cu fantoma unei fete ucise. Știi foarte bine cum se manifestă aceste spectre. Deci, dacă nu ești în apele tale, Luce...

Deși mă calmasem complet, vorbele lui mă iritară puțin.

— Da, doar că nu eu sunt problema, nu-i așa?

Lockwood mă privi nedumerit.

— Cum adică?

— Mă refer la lanțurile de fier.

Lockwood dădu ochii peste cap.

— Fii serioasă, nu asta e...

— Lanțurile de fier fac parte din echipamentul de bază al oricărui agent. Asigură protecția în fața unui spectru puternic de Tip II, iar tu le-ai uitat la sediu.

— Asta pentru că George a insistat să le ungă! La indicațiile tale, dacă-mi aduc bine aminte.

— Să-nțeleg că-i vina mea acum? am rostit, indignată. Majoritatea agenților și-ar uita mai degrabă pantalonii decât lanțurile, dar tu ești un caz special. Atât de grăbit ai fost să ajungi aici, încât mă mir că n-ai uitat tot echipamentul. Până și George ne-a sfătuit să nu mergem până nu află date suplimentare despre casă. Aiurea. Nici n-ai vrut să auzi de sfaturile lui.

— Întocmai! Statutul meu de lider îmi permite să fac asta. E responsabilitatea mea să...

— Iei decizii pripite? Bănuiesc că ai dreptate.

Stăteam cu brațele încrucișate în bezna unei case bântuite, aruncându-ne săgeți din priviri. Apoi, deodată, Lockwood se însenină, iar pe buzele lui încolți un rânjet.

— Ei...? spuse el. Reușești să-ți ții nervii în frâu?

— Recunosc că sunt iritată, am pufnit eu, dar în acest moment tu mă iriți. E altceva.

— Nu sunt așa convins, dar îți dau dreptate în privința banilor.

Bătu scurt din palmele sale înmănușate.

— Bine, tu câștigi. George n-ar fi de-acord, dar cred că putem risca puțin. Pentru moment am alungat-o, deci avem un respiro. Dacă ne mișcăm iute, putem să-i punem capac în jumătate de ceas.

M-am aplecat după sacii marinărești.

— Du-mă la fantomă.

•

Am ajuns în capătul depărtat al camerei de lucru, unde între două biblioteci dezordonate se întindea o fâșie goală de perete. Cu ajutorul lanternelor, am observat că peretele era încă acoperit cu tapet vechi, șters, îngălbenit și exfoliat pe la colțuri. Pe el se înălțau șerpuitor, de la podea la tavan, flori neclare de trandafiri.

Pe la mijloc atârna harta geologică în culori a Marii Britanii. Baza peretelui era ascunsă în spatele unor teancuri masive de reviste de geologie, pe care zăceau câteva ciocane geologice prăfuite. Intuiția de detectiv îmi spunea că domnul Hope se ocupase în timpul vieții cu geologia.

Am cercetat rafturile de cărți și am observat că, în acea zonă, zidul ieșea în afară.

— Am descoperit un coronament vechi de șemineu, am spus. A intrat aici?

— S-a stins înainte să atingă peretele, dar înclin să cred că da. Pare firesc ca o Sursă să se ascundă în șemineu. Tu ce zici?

Am încuviințat. Teoria lui avea noimă. Era o cavitate naturală, suficient de spațioasă pentru aproape orice.

Am început să cărăm revistele în cealaltă parte a încăperii, întrucât aveam nevoie de spațiu de desfășurare. Lockwood voia să elibereze cercul trasat de mine, precum și calea de

acces de la perete până-n interiorul său, astfel că am aruncat majoritatea revistelor lângă ușa sau afară pe palier. Tot la al doilea teanc luat în brațe mă opream și ascultam cu atenție, dar casa era tăcută.

Când ne-am făcut suficient spațiu de manevră, am deschis sacii, am scos un bidon din plastic și am trasat încă o linie șerpuitoare de pilitură pe podea. Am descris un semicerc ce pornea de la secțiunea cu pricina din perete. Apoi am unit cele două capete cu o linie dreaptă care mergea în paralel cu muchia peretelui, păstrând totuși o mică distanță pentru ca fierul să nu se amestece cu tencuiala desprinsă din zid. Am lăsat suficient loc pentru amândoi și, pe deasupra, pentru sacii marinărești. Eram feriți de primejdie, cu toate că lanțurile ar fi oferit un plus de siguranță.

Pe urmă am verificat primul cerc, aflat în mijlocul încăperii. În deplasările noastre repetate, împrăștiaseam ici-colo pilitura, pe care acum am pus-o la locul ei.

Lockwood luă harta geologică și o sprijini de birou, după care coborî în bucătărie și se-ntoarse cu două felinare. Vremea pânditului în beznă trecuse. Venise momentul să acționăm, iar pentru asta aveam nevoie de lumină. Lockwood așeză felinarele în interiorul semicercului și le aprinse la intensitate scăzută, îndreptând razele spre peretele golaș. Arăta ca o mică scenă de teatru.

Pregătirile ne luară în jur de un sfert de oră. Acum, ne aflam în interiorul semicercului, cu rângile și bricegele la-ndemână și privirile ațintite către perete.

— Vrei să auzi teoria mea? întrebă Lockwood.

— Dă-mă pe spate.

— Fata a fost ucisă cu zeci de ani în urmă, iar în decursul deceniilor s-a potolit. Dar, ca un făcut, domnul Hope își amenajează camera de lucru în odaia ei, iar asta-i declanșează din nou furia. De-aici rezultă că în camera asta zace ascuns un obiect la care ține și care nu-i permite să plece. O haină, o bijuterie sau poate un cadou promis altei persoane. Sau...

— Sau altceva, am completat.

— Da.

Ne holbam amândoi la perete.

4.

Încă de pe vremea primelor investigații duse la bun sfârșit de Marissa Fittes și Tom Rotwell, la scurtă vreme după izbucnirea Problemei, descoperirea Sursei bântuirii a devenit un element central în ancheta oricărui agent. Ce-i drept, avem și alte atribuții: oferim mijloace de apărare familiilor îngrijorate și sfaturi privind protecția individuală. Instalăm capcane cu sare în grădini, fâșii feroase în pragul ușii, agățăm talismane protectoare deasupra leagănelor și aprovizionăm lumea cu crenguțe de levănțică, lămpi pentru fantome, precum și alte obiecte pentru siguranța personală. Dar țelul nostru real, rațiunea noastră de-a fi, e mereu același: descoperirea locului sau obiectului care leagă un moroi de lumea celor vii.

Nimeni nu știe cum funcționează aceste Surse. Unii susțin că în ele rezidă duhul Vizitatorilor, alții că marchează puncte în care hotarul dintre lumea celor vii și lumea celor morți a fost subrezit de violență sau emoții foarte puternice. Indiferent de adevăr, agenții n-

au timp să elaboreze teorii. Suntem mult prea ocupați să ne ferim de atingerea fantomei pentru a cugeta la întrebări filosofice.

După cum spunea și Lockwood, Sursa poate consta în orice. Locul precis al unei crime, sau un obiect strâns legat de o moarte violentă, sau poate un obiect îndrăgit de Vizitator în timpul vieții. De cele mai multe ori (potrivit unui studiu întreprins de Institutul Rotwell, în 73% din cazuri), Sursa e asociată cu ceea ce *Manualul Fittes* numește „rămășițe organice personale”. Cred că ați ghicit la ce anume se referă. La o adică, nu poți fi niciodată sigur până nu verifici.

Asta aveam și noi de gând să facem.

După cinci minute decojisem aproape în întregime porțiunea centrală a peretelui. Tapetul era de-a dreptul străvechi, iar lipiciul se uscaseră și se preschimbaseră în pulbere, astfel că nu ne-a fost greu să ne-nfigem cuțitele și să desprindem fâșii mari de hârtie. Unele se fărâmițau de cum puneam mâna pe ele, altele ne cădeau pe brațe, asemenea unor bucăți uriașe de piele exfoliată. Tencuiala marmorată de dedesubt era alb-rozalie, stropită pe alocuri de pete oranj-maroonii de clei. Îmi amintea de jambonul pane.

Lockwood înșfăcă o lanternă și cercetă locul mai îndeaproape, trecându-și degetele peste suprafața denivelată. Lumină zona din toate unghiurile posibile, urmărind jocul umbrelor pe perete.

— Aici a fost o scobitură mai demult, rosti el. Una mare. Pe urmă a fost umplută. Observi că tencuiala are o nuanță diferită aici?

— Văd. Crezi că o putem sparge?

— N-ar trebui să fie prea greu.

Ridică ranga.

— E liniște-n jur?

Am aruncat o privire peste umăr. În jurul cercului nostru iluminat, întunericul domnea în încăpere. Eram o insulă de lumină într-o mare de beznă. Am ascultat cu atenție fără să aud nimic, dar tăcerea devenea tot mai apăsătoare. O simțeam deja în timpane.

— Pe moment, suntem în siguranță. Dar nu va dura mult.

— Atunci hai să-i dăm bătaie.

Ranga se înfipse în perete, împrăștiind tencuială pe podea.

Douăzeci de minute mai târziu, hainele noastre erau doldora de pete albe, iar vârfurile bocancilor erau afundate în grămăjoarele de tencuială desprinsă din perete. Gaura săpată îmi ajungea până la brâu și era lată de doi coți. Înăuntru se întrezărea lemnul închis la culoare, bătut în cuie vechi.

— Par a fi un soi de scânduri, spuse Lockwood.

Sudoarea îi lucea pe frunte.

— Cred că e partea din față a unui dulap, sau ceva asemănător, rosti el, pe-un ton voit nonșalant. Pare să acopere întreaga suprafață a peretelui.

— Mda. Ai grijă la pilitură.

Se retrăsese prea mult în spate și împrăștiase pilitura cu piciorul. La capitolul ăsta trebuia să fim mai atenți. Să respectăm regulile, să fim în siguranță. Cu lanțurile ar fi fost mai ușor, însă pilitura era lucrătura diavolului, foarte ușor de împrăștiat. M-am lăsat pe vine, am luat pensula și cu mișcări mici și precise am refăcut linia. Deasupra mea l-am auzit pe Lockwood oftând prelung, apoi ranga lui mușcă din lemn.

După ce-am terminat de aranjat pilitura, am îndepărtat câțiva pumni de tencuială care

amenințau să se prăvălească peste barieră, după care am rămas locului, fără să mă ridic, sprijinindu-mă cu o mână de parchet. Am stat așa cel puțin un minut.

Când m-am ridicat în sfârșit în picioare, Lockwood făcuse deja câteva găuri în dulap, dar nu reușise să facă o intrare destul de mare. L-am bătut ușor pe umăr.

— Ce-i? rosti el, lovind peretele din nou.

— S-a întors.

Freamătul, la început abia perceptibil, suprapus pe zgomotul făcut de noi, l-am simțit doar în vibrația podelei. Dar pe măsură ce vorbeam, crescuse în intensitate. Trei lovituri rapide – dintre care ultima o bufnitură zdravănă, înfundată – urmate de tăcere, după care secvența se relua de la capăt. O buclă fără sfârșit, aceeași de fiecare dată. Era ecoul prăbușirii domnului Hope.

I-am împărtășit lui Lockwood ce auzisem. Partenerul meu încuviință energic din cap.

— Bun. Asta nu schimbă cu nimic datele problemei. Stai de șase și nu ceda tentativelor ei de a-ți tulbura gândurile. Pe tine te-a luat în vizor, pentru că te simte mai slabă.

Am clipit de câteva ori.

— Poftim? Ce vrei să zici?

— Luce, nu e momentul să avem discuția asta. Voiam să zic pe plan emoțional.

— Ah! Acum chiar că mi-ai luat o piatră de pe suflet.

Lockwood trase aer în piept.

— Tot ce voiam să zic e că... Talentul tău e mult mai fin decât al meu, ceea ce, în mod ironic, te expune mai mult influențelor supranaturale, și astfel pot apărea neplăceri. Înțelegi?

M-am uitat la el.

— Pentru câteva clipe am crezut că ai plecat urechea la balivernele lui George.

— Crede-mă, Lucy, n-am plecat urechea la el.

Ne-am îndepărtat unul de celălalt: Lockwood cu nasul în perete, eu întoarsă spre ușă. Mi-am scos spada și am așteptat. Odaia era întunecată. Materia parcă încremenise. În urechi îmi răsuna amintirea căzăturii: Buf, buf... BUF.

Trosnitura din spatele meu îmi dădu de înțeles că Lockwood împlântase ranga între două scânduri. Acum împingea din răputeri într-o parte. Lemnul pârâi, iar cuiiele negre se îndoira.

Încet, dar sigur, una dintre lanternele noastre își dădu duhul. Pâlpâi și tremură până deveni un singur punct palid, de parcă cineva o sugrumase. În aceeași clipă, cealaltă lanternă prinse a lumina și mai tare, tulburând echilibrul de lumini din încăpere. Umbrele noastre se lungiră în chip ciudat de-a curmezișul podelei.

O pală de aer rece străbătu odaia. Hârțiile foșniră pe birou.

— Și eu care credeam că se va bucura de prezența noastră aici, rosti Lockwood gâfâind. Că va dori să fie găsită.

O ușă se trânti pe palier.

— Nu pare foarte încântată, am spus.

Alte uși se trântiră prin casă. Am numărat șapte, una după alta. Undeva, într-o cameră îndepărtată, se sparse un geam.

— Plictisitor! mormăi Lockwood. Le-am auzit pe astea deja. Încearcă și altceva.

Pe neașteptate, zgomotele amuțiră.

— De câte ori să-ți spun? Nu le mai provoca. Știi că iese prost.

— Ce să fac dacă se repetă? Pregătește sigiliul. Aproape că am ajuns.

M-am aplecat și am scotocit prin sac. În buzunare țineam o gamă variată de produse destinate neutralizării Surselor, fabricate din cele două metale pe care Vizitatorii nu le suportă: argint și fier. Formele și ornamentele diferă. Aveam cutii, tuburi, cuie și plase, medalioane, brățări și lanțuri. Echipamentul celor de la Rotwell și Fittes, de pildă, e însemnat cu emblema companiei, pe când ale noastre sunt simple și fără brizbrizuri. Mai important însă este să-ți alegi dispozitive pe măsura Vizitatorului, pentru a putea să-i blochezi trecerea.

Am ales o plasă metalică, subțire, dar eficientă, făcută din verigi de argint strâns legate între ele. Împachetată cu grijă, intra în căușul palmei, dar dacă o întindeam putea acoperi obiecte de mari dimensiuni. L-am urmărit pe Lockwood, care se lupta în continuare cu scândurile de lemn.

Partenerul meu mutase o scândură din loc. În spatele ei se zărea o porțiune întunecată. Acum se opintea și trăgea din răputeri, cu chipul schimonosit de efort. Bocancii săi se apropiau în mod periculos de linia de pilitură.

— Imediat, spuse el.

— Foarte bine.

M-am întors din nou cu fața spre ușă.

Fata stătea alături de mine, la câteva palme de granița de fier.

Atât de limpede îmi apărea înaintea ochilor, încât puteam să jur că trăia și se lăsa scaldată în razele soarelui. Strălucirea rece și difuză îi lumina chipul. Am văzut-o așa cum fusese odinioară, înainte să moară. Era mai drăguță decât mine, cu chipul rotund, nas mic, buze generoase și ochi mari, în care se citea o rugă mută. Părea genul de fată care mi-ar fi displicut din prima, moale și prostuță, inertă în momentele-cheie și încrezătoare în farmecele sale în momentele neesențiale. Ne priveam de la câțiva centimetri distanță, ea cu părul lung și blond, eu cu părul brunet, albit de tencuială. Ea cu picioarele goale, în rochița ei de vară, eu cu nasul roșu, tremurând în blugi și hanorac. Dacă nu ne-ar fi despărțit linia de fier, am fi putut să ne atingem reciproc. Cine știe, poate asta își dorea de fapt. Poate această separație îi alimenta furia. Chipul ei era șters și inexpressiv, dar furia ei mă izbi ca un val uriaș.

Am ridicat plasa de argint, în chip de salut. Drept răspuns, o pală de vânt rece îmi biciui fața, lipindu-mi părul de obraji. Arătarea se izbi cu putere de bariera feroasă, mutând pilitura din loc.

— N-ar strica o mână de ajutor, am spus.

Lockwood icni și trase cu putere. Lemnul se frânse cu zgomot.

În odaie începu vijelia: reviste zburau de colo-colo, cărți cădeau pe podea, hârtii prăfuite se înălțau din teancuri asemenea stolurilor de păsări. Hanoracul mi se lipi de piele. Vântul vuia năprasnic în cotloanele încăperii. Părul și rochia fantomei erau inerte. Se uita prin mine, de parcă eu eram cea făcută din aer și amintiri.

La picioarele mele, pilitura începu să se împrăștie.

— Grăbește-te, am spus.

— Gata! Dă-mi sigiliul.

M-am răsucit cât de iute am putut – important era să nu depășesc linia de fier – și i-am înmânat plasa împăturită. Lockwood se opinti pentru ultima oară în rangă și scândura cedă. Se frânse de-a latul, în apropiere de baza găurii săpate de noi, și ieși în afară, trăgând

În urma ei alte două scânduri prinse în cuie. Ranga alunecă dintre lemne, iar Lockwood își pierde echilibrul. Se clătină pe picioare și ar fi căzut în afara cercului dacă nu aș fi sărit să-l ajut.

Preț de o clipă ne-am legănat deasupra piliturii.

— Mersi, Luce. Era să fac o prostie, rosti el, rânjind.

Am încuviințat, ușurată.

În acel moment, scândurile se prăbușiră la picioarele noastre, dezvăluind secretul din perete.

Ștusem. Ștusem de la bun început, și cu toate acestea eram șocați. Iar șocurile care te fac să dai înapoi nu sunt deloc binevenite când încerci să-ți recapeți echilibrul, la marginea cercului protector. Nici n-am apucat să aruncăm o privire înapoi, că ne-am prăbușit amândoi în afara cercului, cu brațele încleștate și picioarele împleticite. M-am izbit de podea, cu Lockwood deasupra mea.

Și totuși, o privire fusese îndeajuns. Destul ca imaginea să-mi rămână întipărită pe retină.

Avea același păr blond, deși într-atât de mânjit de funingine și pânze de păianjen, încât era cu neputință să-ți dai seama unde începea și unde se sfârșea. Restul era greu de recunoscut. O masă de oase, dinți dezveliți și piele zbârcită, smeadă și diformă ca lemnul ars, rezemată pe culcușul de cărămizi unde zăcuse mai bine de cincizeci de ani. Fâșii din rochița ei de vară atârnavă de oasele ei ascuțite. Floricele galben-portocalii luceau vag prin giulgiul translucid.

Am lovit podeaua cu ceafa și brusc, întunericul se preschimbă în lumină. Lockwood se prăbuși peste mine, tăindu-mi răsuflarea.

Lumina se risipi. Mi-am limpezit mintea și am deschis ochii. Zăceam întinsă pe spate, cu plasa de argint în mână. Era o veste bună.

Pe de altă parte, scăpasem din nou sabia.

Lockwood se rostogolise deja într-o parte. M-am rostogolit și eu și m-am ridicat pe genunchi, rotindu-mi privirile disperată, în căutarea sabiei.

Dar ce mi-a fost dat să văd? Căzătura noastră împrăștiase pilitura în toate direcțiile. Alături, Lockwood stătea în genunchi, cu capul plecat și părul vâlvoi, străduindu-se să-și scoată spada din paltonul său lung și greu. Fantoma plutea în liniște deasupra lui.

— Lockwood!

Își înalță fruntea. Paltonul său se înțepenise sub genunchi și îi bloca accesul la centură. Nu reuși să-și scoată spada la timp.

Fantoma se lăsă în jos, răspândind spirale de nelumină în jurul ei. Două mâini lungi și palide se întinseră spre chipul lui.

Fără să stau pe gânduri, am înșfăcat o canistră de la centură și am aruncat-o în direcția ei. Recipientul străpunse arătarea, se izbi de perete și sigiliul se făcu țândări. Limbi albastrui de foc săgetară spre față, care dispăru într-un nor de ceață. Lockwood sări în lateral. Praful metalic îi scânteia în păr.

Fără îndoială, focul grecesc e un aliat puternic. Amestecul de fier, magneziu și sare e letal pentru un Vizitator. Fierul încins și sarea taie prin învelișul său spectral, iar lumina orbitoare generată de magneziu îi provoacă dureri cumplite. Din nefericire, cu toate că se aprinde într-o clipă, are prostul obicei de a se lipi și de alte lucruri. Tocmai de aceea, *Manualul Fittes* nu recomandă folosirea sa în spații închise, cu excepția mediilor controlate.

În cazul nostru, aveam de-a face cu o cameră plină de hârtii și cu un spectru cât se poate de răzbunător. Vorbim de un mediu controlat? Nu, nicidecum.

Dintr-un cotlon nevăzut auzirăm un vaiet prelung de durere și mânie. Vântul, care-și mai slăbise furia, prinse a bate cu și mai multă putere, azvârlind hârtii aprinse în direcția mea. Am încercat să mă protejiez, agitându-mi frenetic brațele, și le-am urmărit răsucindu-se prin aer, mânate de o forță nevăzută. Multe dintre ele aterizară pe cărți și pe etajeră, pe birou, pe draperii, pe tapet, pe dosarele uscate și pe pernele prăfuite de pe fotolii.

Sute de vâpăi prinseră viața împrejurul nostru, asemenea stelelor în amurg.

Lockwood se ridicase în picioare, cu părul și paltonul fumegânde. Își dădu haina într-o parte. O sclipire argintie, și spada era în mâna sa. Avea privirile ațintite înspre colțul întunecat din spatele meu. Acolo, în mijlocul vârtejului de hârtii, o siluetă prindea formă din nou.

— Lucy! răzbi glasul său prin urletul vântului. Planul E! Punem în aplicare Planul E!

Planul E? Care naiba era Planul E? Lockwood născocise o mulțime de planuri. Era cu neputință să gândești limpede când erai înconjurat de-o mare de flăcări care ținteau tot mai sus, iar retragerea ți-era blocată de un nor înecăcios de fum, străpuns de lumină.

— Lockwood! am strigat. Ușa...

— Nu mai avem timp! O țin eu ocupată! Tu găsește Sursa!

Exact! Țasta era Planul E. Ademenirea Vizitatorului în afara zonei de interes. Lockwood se agita deja încrezător prin fum, fandând obraznic în direcția arătării. În jurul lui dansau prin aer hârtii cuprinse de flăcări. Lockwood nu le dădu importanță. Își lăsă garda jos, dorind să pară lipsit de apărare. Fata se năpusti fulgerător asupra lui. Lockwood sări înapoi, cu sabia întinsă înainte, blocând în ultima clipă mâna spectrală care țâșnise spre fața lui. Părul fetei șerpui prin fumul negru, amenințându-l din ambele părți. Lockwood se feri la timp și fandă, retezând cele două tulpini spectrale, care se risipiră în văzduh. Spada lui tăia prin aer cu o iuțeală amețitoare. La adăpostul ei, Lockwood bătu încet în retragere, ademenind fantoma tot mai departe de șemineu.

Cu alte cuvinte, îmi crease suficient spațiu de manevră. M-am avântat înspre perete, luptându-mă cu vijelia care urla cu glas uman. Mi-au sărit scânteii în față. Pentru câteva clipe, mi-am pierdut răsufarea. Din podea țâșneau flăcări, de-o parte și de alta. Vântul își întetise suflarea. Am înaintat cu greu, luptând pentru fiecare pas.

Biblioteca de lângă șemineu se preschimbase într-un zid de flăcări. Limbi de foc șerpuiau pe podea asemenea mercurului. Tencuiala era învăluită într-o strălucire portocalie. În mijlocul ei se căsca un hău negru. În umbrele sale zăcea trupul fetei, care-mi rânjea morbid.

Nu e deloc indicat să fii expus la asemenea priveliști. Au darul să-ți distragă atenția de la muncă. Am desfăcut plasa și am târât-o în urma mea.

Încă un pas... și încă unul. Eram foarte aproape. Aș fi putut să mă uit la ea, dar am hotărât să-mi feresc privirile. Am văzut păianjenii strângându-se ciorchine pe pânză, după cum le era obiceiul. Am văzut vertebrele gâtului și rochița înflorată din bumbac. Pe neașteptate, o sclipire aurie îmi atrase atenția. Undeva sub gâtul ei.

Era un lăntișor de aur.

M-am oprit în dreptul găurii, cu plasa la îndemână, înfruntând vijelia și dansul flăcărilor. Și, preț de o clipă, am ezitat, neputând să-mi iau privirile de la lăntișorul de aur. La capătul său atârna un soi de medalion care scânteia în scobitura dintre rochie și oasele pieptului. În urmă cu mulți ani, fata și-l pusese cu propriile mâini, pentru a fi mai frumoasă în acea zi.

Decenii mai târziu, lăntişorul era tot acolo, strălucind la fel ca și atunci, deși trupul era negru, uscat și mort.

Un val de regret îmi străbătu inima.

— Cine ți-a făcut asta?

— Lucy! strigă Lockwood cât îl țineau puterile.

Mi-am întors privirile, cât să văd fantoma fetei năpustindu-se asupra mea prin cordonul de flăcări. Chipul îi era complet inexpresiv, dar privirile ei mă sfredeleau. Venea cu brațele întinse, pornită parcă să mă îmbrățișeze. Nu era însă genul de îmbrățișare pe care mi-l doream în acel moment. Mi-am vârât mâinile orbește în gaură, stârnind panică în rândurile păianjenilor. Aveam de gând să cobor plasa, dar afurisita se agățase într-un ciot de la buza găurii. Aproape că simțeam răsuflarea fantomei în ceafă. Am tras din răspuțeri. Ciotul cedă. Cu un suspin, am așternut plasa pe creștetul uscat, moale și prăfos al cadavrului. Țesătura de fier și argint coborî în valuri, acoperind în întregime trupul mort, ca într-o cușcă.

Fantoma încremeni în văzduh. Un suspin, un geamăt, un fior. Părul îi căzu peste chip. Nelumina ei se stinse încetul cu încetul. Și dusă a fost. Umbra ei se risipi în vânt, de parcă n-ar fi existat niciodată. Și, odată cu ea, se domoli și iureșul din casă. Presiunea scăzu brusc, iar mie îmi pocniră urechile. Vijelia se potoli. În odaie ninge lin cu bucăți de hârtie arzândă.

Din senin. Asta se întâmplă când reușești să neutralizezi o Sursă. Am tras aer în piept și am ascultat...

Da. Liniștea își reintrase în drepturi. Fata dispăruse.

Firește, când zic liniște, mă refer doar în plan parapsihic. Flăcările mistuiau camera de lucru. Văpăi lungi țâșneau din podea, iar tavanul era ascuns într-un nor de fum. Teancurile de hârtii pe care le mutasem lângă ușă ardeau în voie și întreg palierul era cuprins de flăcări. Nu puteam ieși pe-acolo.

Lockwood îmi făcu semn din partea opusă a încăperii, arătând spre fereastră.

Am încuviințat. Nu era vreme de pierdut. Casa urma să fie înghițită de flăcări. Înainte să o iau la goană, m-am întors aproape din instinct la gaură, am vârât o mână sub plasa de argint și, încercând să-mi iau gândul de la trupul descompus, am înhățat colierul de aur, singurul memento nepătat al fetei care trăise odinioară în această casă. Lăntişorul se desprinse cu ușurință, de parcă nu fusese niciodată prins.

L-am îndesat în buzunarul hanoracului cu medalion cu tot, așa prăfuit și plin de pânze cum era. Apoi am pornit, ocolind flăcările, în direcția biroului de sub pervaz. Lockwood se cocoțase deja pe birou și azvârlise un teanc de hârtii cuprins de flăcări la podea. Încercă fereastra, însă degeaba. Fie se blocase, fie era încuiată... acum nu mai conta. O lovi zdravăn cu piciorul, spărgând zăvorul. Am sărit alături de el. Pentru prima oară după câteva ceasuri bune mi-am umplut plămâni cu aerul curat, jilav și cețos de-afară.

Am îngenuncheat pe pervaz, unul lângă celălalt. În apropierea noastră, draperiile luară foc cu un șuierat sălbatic. Umbrele noastre se conturau pe pajiștea de dedesubt, într-un pătrat de lumină arzătoare.

— Ești bine? întrebă Lockwood. S-a întâmplat ceva la gaură?

— Nu. Totul e în regulă.

M-am strădui să zâmbesc.

— Ei bine, încă un caz rezolvat.

— Da. Doamna Hope va fi încântată peste măsură. Ce-i drept, i-am ars casa, dar măcar

am scăpat-o de fantome.

Lockwood mă privi țintă.

— Deci...

— Deci...

Am aruncat o privire peste pervaz, căutând în zadar solul. Afară era mult prea întuneric, iar noi eram la prea mare înălțime.

— Nu-ți face griji, spuse Lockwood. Mai mult ca sigur că ne-așteaptă niște tufe acolo jos.

— Minunat.

— Și poate o potecă asfaltată.

Mă bătu liniștitor pe braț.

— Haide, Lucy. Te-ntorci și-ți dai drumul. Oricum, n-ai încotro.

Cel puțin din punctul acela de vedere avea dreptate. Am aruncat o privire în cameră, unde podeaua se preschimbase într-un lac de foc. Flăcările erau gata să cuprindă și șemineul. Gaura din perete și conținutul ei urmau să fie mistuite în curând. Am oftat.

— Bine. Dacă zici tu...

Pe chipul mânjit de funingine al partenerului meu încolți un rânjel.

— Te-am dezamăgit vreodată în cele șase luni, de când mă cunoști?

Mă pregăteam să-i înșir o listă întreagă, când tavanul cedă deasupra biroului și se prăbuși în spatele nostru, într-un talmeș-balmeș de moloz și drugi de lemn aprinși. Ceva mă lovi în spate și mă proiectă peste pervaz. Lockwood încercă să mă prindă, dar își pierdu și el echilibrul. Mâinile noastre se încleștară în cădere. Pentru o clipă, am rămas suspendați între arșiță și frig, între viață și moarte, apoi am căzut amândoi în noapte, prăbușindu-ne în bezna atotcuprinzătoare.

II. ÎNAINTE

5.

Unii susțin că Problema există de când lumea. Fantomele nu sunt o apariție recentă, ci s-au comportat mereu la fel. Pliniu, un scriitor roman din urmă cu două mii de ani, avea o poveste despre înțeleptul care și-a cumpărat o casă în Atena. Prețul fusese suspect de mic și, în curând, omul nostru descoperi că se mutase într-o casă bântuită. În prima noapte petrecută acolo primi vizita unei fantome, un bătrân sfrijit, legat în lanțuri. Vizitatorul îi făcu semn să-l urmeze. În loc s-o ia la sănătoasa, înțeleptul îi urmă îndemnul și ieși în curte, unde spectrul se afundă în pământ. A doua zi, înțeleptul puse slujitorii să-i sape o groapă taman în acel loc și, nu după multă vreme, dezgropară un schelet legat în lanțuri. Oasele fură înhumate după obicei, iar bântuirile încetară. Așa se încheia povestea. Experții îl prezintă drept un caz clasic de Tip II, cu un motiv clasic și cât se poate de simplu: dorința de-a îndrepta o nedreptate. Întocmai ca în zilele noastre. Deci nu s-au schimbat multe.

Sincer, îmi vine greu a crede. Nu zic, e un exemplu clasic de Sursă ascunsă. Cu toții am avut parte de nenumărate cazuri similare. Dar vă rog să observați două lucruri, în primul rând, înțeleptul din poveste nu pare deloc îngrijorat de Atingerea fantomei, care i-ar fi provocat umflături teribile, învinetire și, în final, moartea. Poate că era pur și simplu tâmpit (și extrem de norocos). Sau poate că, pe vremuri, Vizitatorii erau mai docili ca-n zilele noastre.

Fără îndoială, aparițiile erau mult mai rare. Și-așa ajung la punctul al doilea. Casa bântuită din povestea lui Pliniu era probabil singura bântuită din Atena, ceea ce explică și prețul de nimic. În prezent, în Londra sunt zeci de case bântuite și, pe zi ce trece, numărul lor crește în ciuda eforturilor agențiilor specializate. În Antichitate, fantomele erau apariții neobișnuite. Acum avem de-a face cu o epidemie. Mi se pare, deci, la mintea cocoșului faptul că Problema e un fenomen recent. Ceva straniu și nemaîntâlnit s-a petrecut în urmă cu cincizeci, poate șaiszeci de ani, și nimeni nu are o explicație concretă.

În ziarele vechi, pe care George lerăsfoiește încontinuu, sunt semnalate apariții izolate de fantome în Kent și Sussex, asta cam pe la jumătatea secolului trecut. Fenomenul a luat amploare de-abia zece ani mai târziu, în urma unei înmulțiri nemaîntâlnite a cazurilor sângeroase, precum Teroarea din Highgate sau Fantoma din Mud Lane. De fiecare dată, o creștere bruscă a fenomenelor supranaturale era urmată de morți înfiorătoare. Investigațiile tradiționale n-au dat roade. Ba, mai mult chiar, câțiva polițiști și-au pierdut viața. În cele din urmă, doi tineri cercetători, Tom Rotwell și Marissa Fittes, au reușit să lege fiecare bântuire de Sursa aferentă (în cazul Terorii, de pildă, era vorba de un craniu zidit; în cazul Fantomei, de cadavrul unui tâlhar îngropat sub o intersecție). Succesul lor a fost salutat de publicul larg și, pentru prima oară în istorie, existența Vizitatorilor a intrat în conștiința colectivă.

În anii care au urmat, au fost scoase la iveală multe alte bântuiri, întâi în Londra și în sudul Angliei, iar mai apoi pe tot cuprinsul țării. Un sentiment de panică a cuprins întreaga populație. Au avut loc răzmerițe și demonstrații; bisericile și moscheile au profitat de pe

urma milioanelor de oameni care încercau să-și mântuiască sufletele. La scurtă vreme, Fittes și Rotwell au înființat mai multe agenții parapsihologice pentru a face față cererii uriașe, deschizând calea unui val de companii rivale, mai puțin experimentate. În cele din urmă, guvernul a luat măsuri, restricționând ieșirea oamenilor din case după lăsarea serii și impulsionând fabricarea lămpilor pentru fantome în marile orașe.

Firește, niciuna dintre aceste măsuri n-a rezolvat Problema. Singurul aspect pozitiv e că, odată cu trecerea timpului, populația s-a obișnuit cu situația. Adulții au stat în banca lor, s-au aprovizionat cu fier și au lăsat agențiile să se ocupe de pericolul supranatural. La rândul lor, agențiile căutau mereu detectivi de primă mână. Și, pentru că acest al șaselea simț e caracteristic aproape exclusiv vârstei fragede, generații întregi de copii ca mine s-au trezit aruncați în prima linie a războiului împotriva supranaturalului.

Numele meu complet e Lucy Joan Carlyle, și m-am născut în cel de-al patrulea deceniu de lupte, când Problema se răspândise deja pe întreg cuprinsul Regatului Unit. În acel moment, până și cea mai neînsemnată așezare dispunea de lămpi speciale, iar toate satele erau dotate cu clopote de avertizare. Tatăl meu era muncitor feroviar într-un mic orașel din nordul Angliei, ascuns între dealuri, unde casele aveau ziduri de piatră și acoperișuri de ardezie. Tata era un bărbat scund, dar viguros, roșu în obraji, îndoit de spate și păros ca o maimuță. Respirația lui emana mereu un iz de bere brună, iar mâinile sale ca două ciocane cădeau adesea pe spinarea copiilor săi, atunci când aceștia îndrăzneau să-i tulbure indiferența posacă. Nu-mi amintesc să-mi fi spus vreodată pe nume. Pentru mine, tata era o entitate dură și abuzivă. Când aveam cinci ani, a căzut sub roțile trenului, iar singurul sentiment care m-a încercat atunci a fost teama că s-ar putea întoarce sub altă formă. La momentul respectiv, noile reglementări privind Morțile Premature au fost implementate ca la carte. Preoții au împrăștiat pilitură de fier la locul accidentului, apoi au așternut bănuți de argint pe ochii mortului și i-au atârnat un talisman de fier la gât, pentru a rupe legătura cu stafia. Aceste măsuri de precauție se pare că au dat roade. Tata nu ne-a mai deranjat niciodată. Mama zicea că, și dacă s-ar fi întors, n-am fi avut mari probleme cu el. Fără îndoială, ar fi bântuit doar cârciuma.

Dimineața mergeam la școală, o clădire micuță de beton situată la marginea orașului, mai sus de râu. După-amiază mă jucam în parc sau în lunci, mereu atentă la clopotele de avertizare, și mă întorceam acasă înainte de lăsarea serii. De cum intram în casă, puneam umărul la protejarea ei. Eu trebuia să așez lumânările cu aromă de levănțică pe pervaz și să verific talismanele suspendate în te miri ce loc. Surorile mele mai mari aprindeau luminile și turnau apă proaspătă în șanțul care trecea prin fața cerdacului. Totul trebuia pregătit până la sosirea mamei, care dădea buzna în casă chiar la lăsarea nopții.

Mama, o femeie masivă, cu ten rozaliu și tare necăjită, lucra ca spălătoreasă pentru cele două hoteluri modeste din orașelul nostru. Munca istovitoare îi tocise orice rămășiță de afecțiune maternă, și nu mai avea energia necesară să se ocupe de cele șapte fete ale sale, eu fiind mezina. Pe timpul zilei era mereu plecată. Serile și le petrecea tolănită în fața televizorului, într-un nor de fum aromat. Rareori îmi dădea atenție, lăsându-mă în grija surorilor mele mai mari. În ce privește relația cu ea, singura mea preocupare era să găsec o cale de a ajuta la întreținerea gospodăriei.

Se știa că familia noastră era Talentată. Mama văzuse fantome în copilărie, iar două dintre surorile mele aveau vederea suficient de ascuțită pentru a fi cooptate în straja de

noapte din Newcastle, la cincizeci de kilometri de orașelul nostru. Cu toate acestea, niciuna dintre ele nu era suficient de dotată pentru a lucra într-o agenție. De la bun început a fost limpede că eu eram deosebită, manifestând o sensibilitate neobișnuită pentru supranatural.

Odată, pe când aveam vreo șase ani, mă jucam în luncă împreună cu Mary, surioara mea preferată și, totodată, cea mai apropiată de vârsta mea. I-am pierdut mingea prin stufăriș și am petrecut câteva ceasuri bune în căutarea ei. Când am găsit-o în cele din urmă, înfiptă în noroiul lipicios și arămiu, la adăpostul ramurilor stufoase, ultimele raze ale soarelui scânteiau deasupra orizontului. Am pornit înapoi spre casă, de-a lungul râului, însă sunetul clopotului ne-a prins pe drum.

Ne-am uitat una la cealaltă. Știam încă din fragedă pruncie ce primejdii ne pășteau dacă ne prindea noaptea afară. Mary izbucni în plâns.

Eu eram însă o fetiță curajoasă, mărunțică și neînfricată.

— Nu-i bai, am spus. E încă devreme. La ora asta sunt neputincioși ca bebelușii. Asta dacă e vreunul prin preajmă, ceea ce mă îndoiesc.

— Nu-i vorba numai de asta. Mi-e teamă c-o să mă zvânte mama în bătaie.

— Atunci o să mă bată și pe mine.

— Eu sunt mai mare ca tine. O să mă rupă în bătaie. Tu n-ai de ce să-ți faci griji, Lucy.

În sinea mea mă îndoiam de acest lucru. Mama spăla cearșafuri timp de nouă ore pe zi, și avea brațe de urs. Când îți lipea o palmă, îți tremura fundul o săptămână. Am luat-o la goană prin tăcerea mohorâtă.

Împrejur vedeam doar noroi și stufăriș, îmbrăcate în cenușiul stins al serii. În depărtare, ca un reper izbăvitor și, în același timp, dojenitor, străluceau luminile orașului. Ne-am mai înveselit puțin. În scurt timp am ajuns la treptele verzi care urcau spre șosea.

— Ne strigă mama? am întrebat brusc.

— Poftim?

— Ne strigă mama cumva?

Mary ciuli urechile.

— N-aud nimic. Oricum, casa noastră e departe de-aici.

Avea dreptate. Și pe deasupra, glasul acela șters și subțire nu părea să vină din direcția orașului.

Mi-am ațintit privirile spre râul întunecat care șerpua nevăzut printre dealuri și mi s-a părut că zăresc o siluetă în stufăriș, întunecată și gârbovită ca o sperietoare de ciori. Pe neașteptate, figura misterioasă porni în direcția noastră, nu foarte repede, dar nici foarte încet.

Nu-mi doream câtuși de puțin s-o cunosc, indiferent cine era, așa că i-am dat un ghiont jucăuș surorii mele.

— Ne întrecem până la drum. Hai, că mi se face frig!

Am luat-o amândouă la fugă pe cărare. La fiecare câțiva metri săream și aruncam o privire fugară înapoi. Silueta făcea eforturi desperate să ne prindă din urmă, țopăind și împleticindu-se printre ramuri. Ca să scurtez povestea, am fost mai iuți de picior și am ajuns nevătămate la drum. M-am întors și am zărit de la înălțimea balustradei că lunca se preschimbase într-o mare cenușie și monocoloră, pustie până la cotul râului. Nu se mai auzea niciun glas.

Mai târziu, când am fost în stare să-mi așez fundul pe scaun, i-am povestit mamei despre silueta întunecată, iar ea mi-a spus că, pe când era copil, o femeie rănită din dragoste și-a

pus capăt zilelor în locul acela. Numele ei era Penny Nolan. Își croise drum prin stufăriș, se aruncase în râu și murise înecată. După cum era de așteptat, devenise o fantomă de Tip II, una avidă de afecțiune, care dăduse multe bătăi de cap celor care treceau pe-acolo la lăsarea serii. Mulți ani la rând, agentul Jacobs a irosit în zonă cantități uriașe de fier, încercând să descopere Sursa, însă fără succes. Se prea poate ca Penny Nolan să bântuie și azi lunca râului. În cele din urmă s-a făcut o potecă nouă, iar zona a fost lăsată pradă buruienilor. Astăzi, lunca e presărată cu flori sălbatice, de-o frumusețe rară.

În scurt timp, datorită unor întâmplări similare, mi-am câștigat faima de Talent în cartier. Mama a așteptat nerăbdătoare să împlinesc opt ani, după care m-a dus în biroul unui agent, în apropiere de centrul orașului. Am picat la țanc. Unul dintre detectivii săi căzuse la datorie cu numai câteva zile în urmă, așa că toate s-au aranjat de minune. Mama s-a ales cu salariul meu săptămânal, eu m-am ales cu o slujbă, iar agentul Jacobs s-a ales cu un nou ucenic.

Angajatorul meu era un domn înalt, cadaveric, aflat la cârma firmei de peste douăzeci de ani. Deși concitadinii îl tratau cu o stimă deosebită, profesia îl condamnase într-un fel la izolare, astfel că omul se învăluisese într-o aură ocultă de mister. Avea tenul cenușiu, nasul acvilin și barba neagră. Pe deasupra, purta un costum negru ca smoala, ușor demodat, care-i dădea alura unui cioclu. Fuma țigară de la țigară, avea pilitură de fier vârată prin buzunarele sacoului și își schimba rareori hainele. Spada lui se îngălbenise de la petele de ectoplasmă.

La căderea nopții, patrula străzile cartierului în fruntea grupului său de cinci-șase copii detectivi, intervenind acolo unde era cazul sau, dacă totul era în ordine, verificând spațiile publice. Cei mai în vârstă agenți, care trecuseră de Stagiul al Treilea, purtau săbii și centuri utilitare. Novicii (asemenea mie) cărau numai genți cu ustensile. Cu toate acestea, mi se părea minunat să fac parte din această companie selectă, care patrula cu mândrie străzile orașului în uniforme de culoarea muștarului, conduse de strașnicul domn Jacobs.

În lunile următoare am învățat să amestec sare și magneziu după reguli precise și să împrăștii pilitură de fier, în funcție de forța stafiei. Am devenit specialistă la împachetat ustensile, verificat lanterne, umplut lămpi și testat lanțuri. Lustruiam săbiile, preparam ceaiuri și cafele, iar când soseau camioanele cu provizii de la Compania Răsăritul din Londra, luam bombele și canistrele și le aranjam ordonat pe etajeră.

Jacobs a descoperit în curând că, deși aveam ochi ageri, auzul meu era mult mai rafinat decât al celorlalți. Încă înainte să împlinesc nouă ani, deslușeam șoaptele care se strecurau din Hambarul Roșu la stâlpul îndoit ce marca mormântul răufăcătorilor. În cazul infam de la hotelul Swan, am detectat apropierea silențioasă a pașilor pe coridorul din spatele nostru, scăpându-i pe toți de atingerea fantomei. Drept recompensă, am fost iute avansată în grad. Am trecut de primele două Stagii în timp record, iar când am împlinit unsprezece ani, am atins al Treilea Stagiul. În acea zi de pomină, m-am întors acasă cu propria spadă, un certificat oficial laminat, o copie a *Manualului Fittes* pentru vânzătorii de fantome și, cel mai important, din perspectiva mamei, un salariu mărit substanțial.

Eram cel mai bine plătit membru al familiei. Câștigam în patru nopți de gardă mai mult decât făcea mama în șase zile de muncă pe brânci. Drept urmare, a sărbătorit succesul meu cumpărând o mașină de spălat vase și un televizor mai mare.

La drept vorbind, nu petreceam mult timp pe-acasă. Surorile mele se împrăștiaseră care încotro, cu excepția lui Mary, care se angajase la un supermarket local, iar cu mama nu

prea aveam ce vorbi. Așa că îmi petreceam majoritatea timpului, îndeobște nopțile, alături de colegii mei de la firma lui Jacobs. Eram apropiați. Lucram împreună. Ne distram împreună. Din când în când, ne mai salvam viețile unul altuia. Dacă sunteți interesați de numele lor, erau Paul, Norrie, Julie, Steph și Alfie-Joe, dar nu voi intra în detalii. Cu toții s-au prăpădit.

Pe măsură ce creșteam, m-am înălțat considerabil, am dobândit trăsături ascuțite, sprâncene stufoase, nas lunguiet și buze îmbufnate. Nu eram o fată drăguță, dar, după cum spunea mama, nu asta era menirea mea. Eram ageră la minte, deși nu foarte iscusită în mânuirea spadei, și foarte hotărâtă să reușesc. Duceam mereu ordinele la îndeplinire și lucram bine în echipă. Speram să ajung cât de curând la al Patrulea Stagiu și astfel să devin șef de secție, dobândind puteri decizionale, precum și dreptul de a conduce propria echipă. Duceam o viață primejdioasă, dar plină de satisfacții și așa fi fost chiar mulțumită dacă nu luam în calcul un aspect esențial.

Se zvonea că, în copilărie, Jacobs fusese instruit de agenția Fittes, la Londra. Cu alte cuvinte, Jacobs fusese un copil-minune. Ei bine, acele vremuri erau demult apuse. Firește, asemenea tuturor adulților, simțurile lui se tociseră odată cu trecerea anilor. Întrucât îi era tot mai greu să detecteze fantome, se baza mai mult pe noi, care eram ochii și urechile lui. Până aici, nimic deosebit. Toți supraveghetorii erau la fel. Experimentați și ageri la minte, rolul lor era să îndrume tinerii agenți în operațiunile împotriva unui Vizitator, să coordoneze atacul și, la nevoie, să-și ofere sprijinul în împrejurări critice. În primii mei ani petrecuți la agenție, Jacobs s-a descurcat onorabil. Dar cu trecerea timpului, după nesfârșite ore de veghe în întuneric, a început să-și piardă cumpătul. De la o vreme, se ferea să intre în locurile bântuite. Îi tremurau mâinile, fuma țigară de la țigară și dădea ordine de la distanță. Tresărea din te miri ce. Într-o noapte, când am venit să-i dau raportul, m-a confundat cu un Vizitator. Vizibil panicat, și-a scos spada și mi-a despicat vârful șepcii, dar tremurul mâinii sale m-a scăpat de la moarte.

Firește, cu toții știam în ce hal ajunsese, dar nu ne păsa câtuși de puțin. La urma urmei, ne plătea salariile și, pe deasupra, era un om de vază în orașelul nostru, așa că ne descurcam, bizuindu-ne pe propriile forțe. Iar lucrurile au mers relativ bine, până în acea noapte teribilă, de la moara Wythburn.

Pe valea Wythe era o moară de apă care-și câștigase o reputație sinistră: o serie de accidente, câțiva morți. Drept urmare, fusese lăsată în paragină de ani buni. O companie forestieră din partea locului dorea s-o repună în funcțiune, însă se temea de alte posibile incidente. Prin urmare, l-au contractat pe Jacobs pentru a verifica locul de duhuri necurate.

Târziu într-o după-amiază am străbătut valea și am ajuns la locul cu pricina puțin după lăsarea întunericului. Era o seară caldă de vară, iar păsările ciripeau voioase în copaci. Cerul era înstelat. Silueta întunecată a morii se înălța în mijlocul văii, între povârnișul stâncos și pădurea de conifere. Râul curgea agale alături de poteca pietruită.

Intrarea principală fusese blocată cu un lacăt. Gemulețul din ușă era spart și acoperit cu o scândură bătută în cuie. Ne-am strâns roată în fața intrării și ne-am verificat echipamentul. După cum îi era obiceiul, Jacobs căută un loc pentru a sta jos, și găsi un ciot în apropiere. Se așeză și aprinse o țigară. Noi restul ne-am folosit Talentele și am întocmit fiecare câte un raport. Doar eu auzisem ceva.

— Aud un suspin, le-am spus. Foarte slab, dar destul de aproape.

— Ce fel de suspin? a întrebat Jacobs, urmărind cu privirile liliecii ce zburau pe deasupra capetelor noastre.

— Un suspin de copil.

Jacobs încuviință într-o doară, fără să mă privească în ochi.

— Asigurați prima încăpere și verificați din nou.

Lacătul era ruginit de vreme, iar ușa era țeapănă și strâmbă. Am deschis-o și, cu ajutorul lanternelor, am cercetat holul spațios și părăginit de la intrare. Tavanul era destul de jos, iar pe dușumeaua acoperită cu linoleum crăpat se zăreau mormane de moloz și mizerie. Birouri și fotolii zăceau împrăștiate prin încăpere, pe pereți erau agățate anunțuri vechi, iar izul de lemn putrezit era omniprezent. Sub podea se auzea susurul apei.

Am intrat înăuntru, urmați de un nor de fum. Jacobs nu ne-a însoțit, ci a rămas așezat pe ciot, cu ochii fixați înspre genunchi.

Înaintând în grup, ne-am folosit pentru a doua oară Talentele. Am deslușit din nou suspinul, de data aceasta mai puternic. Am stins lanternele și am început să cotrobăim prin încăpere. Nu ne-a luat mult să descoperim silueta învăluită într-un halou luminos, ghemuită la capătul îndepărtat al pasajului care ducea în măruntaiele morii. Când ne-am aprins din nou lanternele, pasajul părea gol.

Am ieșit afară să dau raportul.

— Paul și Julie zic că-i un băiețel. Nu pot spune mai multe. Silueta e neclară și nu se mișcă.

Jacobs scutură scrumul în iarbă.

— N-a reacționat nicidecum la apropierea voastră? N-a încercat să intre în contact cu voi?

— Nu, domnule. Ceilalți sunt de părere că e un Tip II slab, posibil ecoul unui copil care a lucrat odinioară aici.

— Bine, am înțeles. Țintuiți-l locului cu fier, pe urmă inspectați moara.

— Da, domnule. Doar că mă...

— Care-i problema, Lucy?

— Mă încercă un sentiment ciudat legat de fantoma asta. Nu-mi place.

Jacobs duse țigara la gură, iar jarul scânteie roșu. Îi tremura mâna, ca de obicei. Îmi răspunse cu glas iritat:

— Nu-ți place? E un copil care plânge. Normal că nu-ți place. Altceva ai auzit?

— Nu, domnule.

— Un alt glas, poate? Aparținând unui Vizitator mai puternic?

— Nu...

Așa și era. N-auzisem nimic primejdios. Din toate punctele de vedere, manifestarea părea să fie neclară și sfârșită, într-un cuvânt slabă. Zgomotul emis, forma... abia puteai să le deslușești. Tipic pentru o Umbră. Puteam să-i dăm de cap în doi timpi și trei mișcări. Și, cu toate astea, ceva mă neliniștea. Nu-mi plăcea cum se ghemuia strâns, dorind să pară cât mai mică.

— Ce zic ceilalți? întreabă Jacobs.

— Zic că-i o nimica toată, domnule. Sunt dornici să termine cu povestea asta. Dar... ceva nu e în regulă.

Jacobs se fâțâi pe ciot. Vântul șuiera printre copaci.

— Aș putea să ordon retragerea, Lucy, dar îmi trebuie un temei mai solid.

— Nu, domnule... nu cred că e cazul...

Am oftat, apoi am șovăit câteva clipe.

— N-ați vrea să mă însoțiți înăuntru? Să vă dați și dumneavoastră cu părerea?

Urmă o liniște apăsătoare.

— Du-te și fă-ți treaba, spuse Jacobs.

Colegii mei își pierduseră într-adevăr răbdarea. Când am intrat, porniseră deja spre capătul pasajului, cu spadele la vedere și bombele cu sare la îndemână. Silueta strălucitoare simți apropierea fierului, tremură, se diminuează și începu să pâlpeie, asemenea imaginii unui televizor stricat. Încet, alunecă spre colțul pasajului.

— S-a pus în mișcare, spuse cineva.

— Pălește!

— Fiți cu ochii pe ea! Nu care cumva s-o pierdem!

Dacă locul în care dispărea o fantomă nu era reperat, descoperirea Sursei devenea o sarcină teribil de anevoioasă. Toată lumea se buluci înainte. Mi-am scos spada și m-am grăbit să-i prind din urmă. Umbra era atât de ștearsă acum, încât devenise aproape imperceptibilă. Dintr-odată, presimțirile mele părură fără temeii.

Mică și sfrijită ca un prunc, silueta oropsită se târî înapoi și se făcu nevăzută după colț. Colegii mei goniră pe urmele ei. Am iuțit pasul, dar înainte să dau colțul, o undă nimicitoare de lumină plasmică spintecă zidul dinaintea mea. Urmă un scrâșnet de fier chinuit și o explozie solitară de foc grecesc. În strălucirea aceea de-o clipă am zărit o umbră monstruoasă ridicându-se către tavan. Apoi încăperea fu cuprinsă de beznă, și începură urletele.

M-am întors și am privit de-a lungul pasajului spre intrarea în clădire, unde în depărtarea întunecată licărea o țigară aprinsă.

— Domnule Jacobs! Domnule Jacobs!

Nimic.

— Domnule, avem nevoie de ajutorul dumneavoastră! Domnule!

Jarul scânteie, semn că șeful nostru trăsese un fum. În continuare, nicio reacție. Stătea nemișcat. O pală de vânt străbătu coridorul și aproape că mă doborî la pământ. Pereții clădirii se zguduiră. Ușa se închise violent.

Am blestemat întunericul. Apoi am înșfăcat o canistră de la centură și, cu spada ridicată, am luat-o la goană în direcția urletelor.

•

În timpul anchetei întreprinse de medicii legiști, Jacobs a fost aspru criticat de rudele agenților morți, și s-a pus chiar problema trimiterii lui în instanță, dar situația s-a dezamorsat destul de repede. Jacobs s-a apărat, susținând că deciziile sale au fost în conformitate cu informațiile primite de la mine, legate de forța Vizitatorului. S-a jurat că n-a auzit strigătele mele după ajutor și nici alte zgomote până ce-am spart eu în cele din urmă geamul de la etaj și m-am prăvălit jos, în afara oricărei primejdii. Aparent, nu auzise niciun strigăt.

Când am depus mărturie, am încercat să descriu starea de neliniște care mă încercase, dar am fost nevoită să recunosc că nu detectasem nimic concret. Legistul a conchis că, din nefericire, raportul meu legat de puterea fantomei n-a fost suficient de precis. Altminteri, acei copii ar fi trăit și astăzi. Verdictul său a fost moarte prin accident, obișnuit pentru astfel de situații. Rudele au primit despăgubiri din partea Fondului Fittes, iar centrul orașului a fost decorat cu plăcuțe comemorative, în cinstea copiilor căzuți la datorie. Moara

a fost demolată, iar pe rămășițele sale a fost împrăștiată sare.

La scurtă vreme după incident, Jacobs s-a întors la lucru. Toată lumea se aștepta să fac la fel. Doar că nu îmi doream asta. Mi-am luat un răgaz de trei zile, să-mi recapăt puterile. În zorii celei de-a patra zile, în timp ce mama și sora mea dormeau, mi-am strâns lucrurile într-un rucsac mic, mi-am agățat spada la brâu și am plecat de-acasă, fără să arunc nicio privire în urmă. Un ceas mai târziu eram în tren, îndreptându-mă spre Londra.

6.

Lockwood și Asociații

Renumita Agenție de Investigații Paranormale caută detectiv de teren. Din atribuții fac parte investigarea zonelor presupus bântuite și îndepărtarea elementelor nedorite. Candidatul ideal trebuie să fie SENSIBIL la fenomenele supranaturale, bine îmbrăcat, de preferință de sex feminin și cu vârsta până în cincisprezece ani. Nu dorim pierde-vară, șarlatani și urmăriți penal. Trimiteți o cerere scrisă însoțită de o fotografie la adresa Portland Row numărul 35, Londra W1.

Am urmărit nemișcată taxiul care se îndepărta. Treptat, zgomotul motorului amuți. Razele soarelui scânteiau palid pe asfalt și pe rândurile de mașini parcate, înghesuite de-o parte și de alta a drumului. Ceva mai încolo, un băiețel se juca într-o oază prăfuită de lumină, cu figurine care reprezentau fantome și detectivi. Detectivii aveau săbii miniaturale. Fantomele arătau ca niște cearșafuri plutitoare. Cu excepția copilului, strada era pustie.

În mod evident, mă aflam într-un cartier rezidențial al Londrei. De-o parte și de alta se înălțau case mari, în stil victorian, despărțite printr-un perete comun, alături de clădiri obișnuite de apartamente, cu trepte care duceau direct la drum. De coloanele verandelor atârnav coșulețe cu levănțică. Toate aceste elemente creau senzația de rafinament ponosit, oameni și locuințe care avuseseră parte de zile mai bune. La colț de stradă am văzut un magazin alimentar, genul de magazin unde se vând de toate, de la portocale la cremă de lustruit pantofii, lapte și torțe cu magneziu. Magazinul era străjuit de un felinar pentru fantome, înalt de aproape trei metri. Obloanele rabatabile erau trase, blițul stins, iar lentilele ascunse vederii. Rugina acoperea fierul ca un strat de licheni.

Mai întâi și mai întâi, m-am privit în geamul lateral al unei mașini din apropiere. Mi-am dat jos șapca și mi-am trecut degetele prin păr. Dădeam impresia unui agent experimentat și îndemânat? Sau păream o anonimă ciufulită care fusese refuzată de șase agenții într-o săptămână? Greu de zis.

Am pornit de-a lungul șirului de case.

Portland Row numărul 35 era o clădire albă cu patru etaje, obloane verzi și ghivece cu flori rozalii suspendate la ferestre. Părea și mai dărăpănată ca vecinele sale. Fiecare centimetru pătrat părea să aibă nevoie de-un strat de vopsea, ori cel puțin de-o perie cu apă.

Agățată de balustradă era o plăcuță de lemn pe care scria:

*A J Lockwood și Asociații, Detectivi.
După lăsarea serii, sunați clopoțelul
și așteptați în spatele liniei de fier.*

M-am oprit preț de o clipă, cu gândul la clădirea elegantă a celor de la Tendy & Fiii, la birourile spațioase ale companiei Atkins și Armstrong și, mai presus de toate, la blocul turn înveșmântat în sticlă al agenției Rotwell, de pe Regent Street... Însă după o serie de interviuri eșuate, nu puteam să emit pretenții. Trebuia să mă mulțumesc cu ce primeam.

Am deschis o poartă metalică ce abia se ținea în țâțâni și am dat de-o potecă îngustă pavată cu mozaic. La dreapta, un șir abrupt de trepte cobora spre curtea de la subsol, un spațiu umbros, pe jumătate acoperit cu iederă, invadat de buruieni, în care se aflau pomi în ghivece. O linie subțire de plăcuțe de fier tăia de-a curmezișul poteca, iar de-un stâlp din apropiere atârna un clopot mare cu limbă de lemn. În față se zărea o ușă neagră.

Am mers pe lângă clopot, am trecut de linie și am bătut cu putere în ușă. După câteva clipe, un tânăr scund, bondoc și bălai, cu ochelari mari și rotunzi, îmi ieși în întâmpinare.

— Încă una? făcu el. Credeam că am încheiat cu interviurile. Nu cumva ești noua angajată a lui Arif?

M-am holbat la el.

— Cine-i Arif?

— E patronul magazinului de pe colț. De-obicei, pe la orele astea ne trimite un pachet cu gogoși. Din câte văd, n-ai venit cu gogoși.

Părea dezamăgit.

— Nu, în schimb am venit cu o spadă.

Tânărul oftă.

— Deci ai venit pentru interviu. Cum te numești?

— Lucy Carlyle. Dumneavoastră sunteți domnul Lockwood?

— Cine, eu? Nu.

— Pot să intru?

— Da. Mai avem o fată, tocmai ce-a intrat la interviu, dar după câte-mi dau seama, nu va zăbovi prea mult acolo...

Dar nici bine nu-și duse vorba la capăt, că un strigăt de groază străpuse casa și reverberă în pereții acoperiți de iederă. Păsările își luară zborul de pe ramurile copacilor. Am făcut un salt înapoi, speriată, și mi-am dus automat mâna la mânerul spadei. Strigătul se preschimbă într-un smiorcăit cu sughițuri, care amuți în curând.

Mă holbam la tânărul care aștepta imperturbabil în pragul ușii.

— După cum spuneam. Ei bine, tu urmezi. Poftește înăuntru.

Nici tânărul și nici strigătul nu-mi inspirau prea multă încredere, și eram pregătită să plec. Dar după două săptămâni petrecute în Londra rămăsesem fără alternative. Dacă dădeam greș și aici, mă aștepta o carieră îndelungată în straja de noapte, alături de alți copii ratați. Pe deasupra, ceva legat de purtarea tânărului și insolența cu care stătea în prag îmi dădeau de înțeles că se aștepta s-o iau la sănătoasa. S-o creadă el! Am trecut în grabă pe lângă el și am intrat într-un antreu răcoros și spațios.

Pe podea eraparchet de lemn, iar pereții erau străjuți de biblioteci de mahon. Rafturile

erau ticsite cu măști tribale, precum și cu alte minunății – urcioare, icoane, scoici multicolore și tigve. Lângă ușă era o măsuță pentru chei cu baza în forma unui craniu de cristal, pe care se afla un felinar. Alături era un ghiveci uriaș, ciobit, doldora de umbrele, bastoane și săbii. M-am oprit lângă cuier.

— Așteaptă numai o clipă, rosti băiatul, fără să se miște din prag.

Era puțin mai în vârstă ca mine, mai scund, însă mult mai robust. Chipul său rotunjour avea trăsături șterse, cu excepția maxilarului pătrășos. În spatele ochelarilor luceau doi ochi albaștri. Părul său nisipiu, pieptănat într-o parte, îmi amintea prin consistență de coada unui cal. Purta adidași albi, blugi spălăciți și o cămașă care-i ieșea din pantaloni.

— Încă puțin, spuse el.

Din măruntaiele casei se auzi un murmur de voci care crescuseră treptat în intensitate. O ușă se izbi de perete. Dinăuntru țâșni o fată bine îmbrăcată, albă la față, cu flăcări în ochi, trăgându-și paltonul după ea. Îmi aruncă o privire în care se citea furia și disprețul, îl înjură cu năduf pe băiatul din prag, izbi cu piciorul în ușă și ieși valvârtej.

— Hmm. Va trebui neapărat s-o chemăm la încă un interviu, făcu grăsuțul, care închise ușa în urma ei și se scărpină pe nasul său borcănat. Bine. Vino după mine, te rog...

Mă conduse într-o sufragerie veselă și însoțită, cu pereți albi, de asemenea decorată cu tot soiul de obiecte ciudate și totemuri. Lângă măsuța joasă de cafea se aflau două fotolii și o canapea. În apropierea măsuței stătea un tânăr înalt și zvelt, îmbrăcat într-un costum închis la culoare.

— Am câștigat, George, spuse el. Știam eu că va mai fi cineva.

Pe măsură ce mă apropiam de el, să mă prezint, mi-am activat simțurile, cum obișnuiesc mereu, și mă refer la toate simțurile, atât cele exterioare, cât și cele interioare. Nu voiam să-mi scape nimic.

Primul lucru care mi-a sărit în ochi a fost obiectul rotund și masiv care zăcea pe măsuță, tănuț sub o batistă albă cu picățele verzi. Să fi contribuit la disconfortul domnișoarei care tocmai ieșise pe ușă? Cel mai probabil. Totodată, am deslușit un zumzet discret, aproape imperceptibil, și greu de definit. Dacă m-aș fi străduit puțin, i-aș fi dat de cap... dar asta ar fi însemnat să înțepenesc ca o scândură, cu ochii închiși și gura deschisă, ceea ce nu-i deloc recomandabil în debutul unui interviu. Așa că i-am strâns mâna băiatului.

— Bună, spuse el, eu sunt Anthony Lockwood.

— Lucy Carlyle.

Avea ochi închiși la culoare, strălucitori, și un zâmbet șui.

— Încântat de cunoștință. Te servesc cu ceai, sau te-a servit George deja?

Băiatul rotofei dădu din mână a lehamite.

— Mă gândeam să aștept până la sfârșitul probelor. Să văd dacă nu-și ia tălpășița. Am irosit deja o sumedenie de pliculețe în dimineața asta.

— Oferă-i prezumția de nevinovăție, spuse Lockwood, și pune apa la încălzit.

— Dacă zici tu... dar pun rămașag că-i la fel de fricoasă.

Se răsuci tacticos pe călcâie și își târî picioarele până în bucătărie.

Anthony Lockwood îmi făcu semn să iau loc.

— Nu-l lua în seamă pe George. Facem interviuri de la opt dimineața și l-a apucat foamea. Era convins că ultima fată va fi cu adevărat ultima.

— Îmi pare rău, am spus. Și mi-e teamă că am venit cu mâna goală. N-am gogoși la mine.

Lockwood îmi aruncă o privire pătrunzătoare.

— De ce spui asta?

— George mi-a povestit despre livrările voastre zilnice.

— Ah. Pentru o clipă, am crezut că ești medium.

— Păi sunt.

— Mă refeream la altfel de... Nu contează.

Se așază pe canapea, de-a curmezișul mesei, și-și aranjă în față niște foi. Avea un chip ascuțit, nas lung și o claie zbârlită de păr negru. Era într-atât de sigur pe sine, încât pentru câteva clipe nu am băgat de seamă cât de tânăr era. De-abia atunci am constatat cu uimire că nu erau supraveghetori în cameră.

— Scrie aici că ești din nordul țării. Din Dealurile Cheviot. Nu cumva a avut loc binecunoscuta epidemie acolo în urmă cu niște ani?

— Groaza de la Mina Murton, am spus. Da, aveam cinci ani pe-atunci.

— Din câte-mi amintesc, a fost nevoie de intervenția agenților Fittes din Londra, pentru a calma lucrurile, nu? spuse Lockwood. Am citit despre incident în *Lista locurilor bântuite din Marea Britanie*.

Am încuviințat.

— Ni s-a interzis să ne uităm, de teamă să nu ne răpească sufletele, și toți locuitorii și-au acoperit ferestrele de la parter cu scânduri, dar eu tot am tras cu ochiul. Le-am zărit plutind în razele lunii, pe mijlocul drumului. Niște siluete mărunte, ca niște fetițe.

Lockwood mă privi cu uimire.

— Fetițe? Credeam că erau fantomele minerilor, care o mierliseră într-un accident sub pământ.

— Doar la început. Erau Metamorfi. Au luat multe înfățișări înainte să se-ncheie povestea.

Anthony Lockwood dădu din cap.

— Înțeleg. Îmi trezește ceva amintiri. Bun, continuă el, să înțeleg că ai știut încă din fragedă copilărie că ai Talent. Aveai Viziunea, firește, mai ageră decât ceilalți copii, și curajul s-o folosești. Dar potrivit scrisorii tale, nu acesta e punctul tău forte. Puteai să Asculți. Și aveai darul Atingerii.

— Cu Ascultatul mă descurc cel mai bine, am zis. Când eram mică, auzeam șoapte pe stradă, după Restricție, când toți oamenii vii erau între patru pereți. Într-o oarecare măsură stăpânesc și Atingerea, însă de regulă se împletește cu ceea ce aud. E greu să le separ. Uneori, Atingerea îmi evocă eoul celor petrecute.

— Și George se pricepe un pic la asta, spuse Lockwood. Eu nu. Sunt surd când vine vorba de Vizitatori. Punctul meu forte e Viziunea. Strălucirea mortuară, luminescența și toate reziduurile macabre ale morții.

Rânji.

— Ce subiect vesel, nu? Să trecem mai departe. Văd că ți-ai început cariera cu un agent local din nord...

Aruncă un ochi peste foaie.

— Pe nume Jacobs, dacă nu mă înșel.

M-am străduit să zâmbesc, deși simțeam un gol în stomac.

— Așa-i.

— Ai lucrat cu el vreme de câțiva ani...

— Da.

— Deci el te-a instruit, nu? Ai ajuns la Stagiul Patru cu el.

M-am foit puțin în scaun.

— Așa-i. De la unu la patru.

— Bun...

Lockwood mă măsură din priviri.

— Văd că n-ai adus certificatele finale de acreditare, și nicio scrisoare de recomandare din partea domnului Jacobs. Destul de neobișnuit. Știi că în astfel de situații se cer recomandări oficiale.

Am tras aer adânc în piept.

— Nu mi-a dat nicio recomandare. Colaborarea noastră s-a încheiat... subit.

Lockwood nu spuse nimic, dar părea interesat de subiect.

— Dacă dorești, pot să-ți ofer toate detaliile, am rostit rar. Doar că nu-mi place să-mi aduc aminte.

Inima începu să-mi bată puternic. Acum e acum. De regulă, în acest punct se încheiaseră toate celelalte interviuri.

— Altădată, spuse Anthony Lockwood.

Îmi zâmbi generos și întreaga încăpere păru inundată de lumină.

— Nu știi de ce întârzie George atâta. Până și un babuin dresat ar fi făcut ceaiul până acum. A sosit vremea probelor.

— Chiar doream să știu ce probe mă așteaptă, am spus iute. Dacă mi-e permis să aflu.

— Cu siguranță. Așa evaluăm candidații. Sincer, nu dau doi bani pe scrisori de intenție și recomandări, domnișoară Carlyle. Prefer să văd cu ochii mei de ce sunt în stare candidații.

Își consultă ceasul.

— Îi mai dau un minut lui George. Între timp, presupun că vrei să știi mai multe despre noi. Suntem o agenție nouă, apărută pe piață în urmă cu trei luni. Eu am primit licența acum un an. Avem acreditare de la DCCAP, dar, ca să fim înțeleși, nu figurăm pe statul lor de plată, ca Fittes sau Rotwell, sau alții ca ei. Suntem independenți și asta ne și dorim. Ne rezervăm dreptul de a ne alege cazurile. Toți clienții noștri sunt persoane particulare care au probleme cu Vizitatori, ce trebuie tratate iute și discret. Noi le rezolvăm problemele, iar ei ne plătesc regește. Cam asta e. Întrebări?

Acum că depășisem momentul critic, aveam cu adevărat o șansă, și n-aveam de gând s-o ratez. M-am aplecat ușor înainte, atentă să țin spatele drept și mâinile elegant în poală.

— Cine sunt supraveghetorii voștri? am întrebat. Și când voi avea ocazia să-i cunosc?

Tânărul se încruntă pentru o clipă.

— N-avem supraveghetori. Fără adulți. E firma mea. Eu sunt șeful aici. George Cubbins e adjunctul meu.

Mă privi în ochi.

— Câțiva dintre candidați n-au agreat situația și au plecat destul de repede. Te deranjează cumva?

— Nu, nicidecum. Sună foarte bine.

Urmă un moment de tăcere.

— Să înțeleg că... sunteți doar voi doi? Tu și George?

— De regulă avem și un asistent. În majoritatea cazurilor ajung două persoane, dar pentru anumiți Vizitatori e nevoie de trei. Se spune că trei e numărul magic, nu?

Am încuviințat cu mișcări lente din cap.

— Înțeleg. Ce s-a ales de ultimul vostru asistent?

— Sărmanul Robin? Păi... ne-a părăsit.

— Și-a găsit altă slujbă?

— Mai bine zis, a plecat dintre noi... dintre cei vii... Minunat! A sosit ceaiul.

Pe ușă se iți posteriorul bombat al băiatului, urmat de restul trupului său mătăhălos. Se răsuci plin de demnitate și se apropie de masă, ducând o tavă cu trei ceainice aburinde și o farfurie cu biscuiți. Nu-mi puteam închipui ce făcuse în bucătărie, dar arăta și mai răvășit ca adineauri. Cămașa îi ieșise cu totul din pantaloni, iar o perdea de păr ciufulit îi acoperea ochii. Așeză tava pe măsuță, lângă obiectul acoperit de batistă și îmi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Ești tot aici? spuse el. Mă gândeam că ai întins-o deja.

— Nici n-am început testul, George, rosti Lockwood pe-un ton degajat. Ai venit chiar la timp.

— Foarte bine.

George luă cea mai mare ceașcă și se retrase pe canapea.

Urmă un răgaz ticsit cu politețuri, în care se împărțiră ceștile și zahărul – refuzat sau primit după caz.

— Hai, servește un biscuit, spuse Lockwood, împingând farfuria în direcția mea. Dacă nu ieși, o să-i curețe George pe toți.

— Mersi.

Am luat un biscuit. Lockwood mușcă cu poftă dintr-unul, după care se șterse pe mâini.

— Bun, spuse el. Urmează câteva probe, domnișoară Carlyle, dar n-ai de ce să-ți faci griji. Ești pregătită?

— Da.

Am simțit privirile lui George ațintite asupra mea. Chiar și în tonul relaxat al lui Lockwood deslușeam o urmă de entuziasm. Dar, la urma urmei, aveau de-a face cu supraviețuirea de la Moara Wythburn. Nu roșeam eu dintr-atât.

Lockwood dădu din cap.

— Hai să începem cu asta.

Întinse un braț moale și, după o pauză solemnă, îndepărtă batista, dezvăluind un cilindru scurt și voluminos, de sticlă groasă, sigilat în vârf cu un dop roșu de plastic. În apropiere de vârf erau montate două mânere. Îmi aducea aminte de damigenele mari de sticlă în care-și ținea tata berea. Dar în locul licorii arămii, borcanul conținea un fum gălbui și unsuros, care se învârtea foarte încet. Sub vălul fumuriu se întrezărea un obiect mare și închis la culoare.

— Ce crezi că e? întrebă Lockwood.

M-am aplecat înainte, cercetând dispozitivul. La o privire mai atentă, am observat că dopul era prevăzut cu flanșe de siguranță și cu două sigilii. Pe sticlă era imprimat în relief un mic simbol: un soare radios, în forma unui ochi egiptean.

— E sticlă-de-argint, am spus. Fabricată de compania Răsăritul.

Lockwood încuviință, iar pe buzele sale încolți un zâmbet. M-am aplecat și mai mult. Am ciocănit cu unghia în sticlă. Pe neașteptate, fumul prinse viață, unduindu-se în direcția opusă, dintr-odată mai gros și mai granulat, dezvăluind obiectul din cilindru: un craniu uman, maroniu și pătat, fixat de fundul borcanului.

Limbile de fum se răsuciră și se încolăciră, luând forma unui chip de coșmar, cu ochii dați peste cap și gura căscată. Preț de o clipă, apariția se suprapuse pe trăsăturile craniului. M-am dat iute înapoi. Chipul se destrămă în panglici subțiri de fum, care se învolburară în interiorul cilindrului, apoi se stabilizară.

Mi-am dres glasul.

— E un borcan-fantomă. Craniul este Sursa, iar fantoma e legată de el. Nu-mi dau seama ce tip de fantomă. Bănuiesc că Tip I. Sunt mai ușor de stăpânit.

Mi-am terminat vorba și m-am lăsat pe spate cu o nonșalanță exagerată, de parcă m-aș fi confruntat zilnic cu fantome închise în borcane. În fapt, nu văzusem una până acum și eram fără îndoială înfricoșată. Dar pe bună dreptate. Urletele îngrozite ale fetei dinaintea mea mă puseseră în gardă. Pe deasupra, auzisem de asemenea recipiente.

Zâmbetul lui Lockwood împietri, neștiind dacă să exprime uimirea, satisfacția sau dezamăgirea. Din fericire, satisfacția se dovedi mai puternică.

— Așa e, spuse el. Te felicit.

Acoperi cilindrul cu batista, după care îl vârî cu oarecare dificultate sub masă.

Rotofeiul sorbi puternic din ceai.

— I-au tremurat puțin nădragii, spuse el. S-a văzut limpede.

Nu am luat în seamă remarca sa.

— De unde ai făcut rost de recipient? Credeam că numai Rotwell și Fittes au acces la asemenea dispozitive.

— Întrebările mai târziu, spuse Lockwood.

Tânărul deschise sertarul măsuței și scoase o cutiuță roșie.

— A venit vremea să-ți testăm Talentul. Am pregătit câteva obiecte. Spune-mi, te rog, dacă izbutești să-ți dai seama...

Deschise cutiuța și așeză un obiect pe masă.

— Ce rezonanță supranaturală identifiți aici?

Era o ceașcă obișnuită de porțelan vechi, cu baza canelată și o scobitură ascuțită în toartă. Pe interiorul buzei apărea o pată ciudată, de culoare albă, ce se îngroșa treptat spre fundul ceștii, unde se transforma într-un soi de zaț.

Am luat ceașca în palmă și, cu ochii închiși, am întors-o pe toate părțile, trecându-mi degetele discret pe suprafața ei.

Am ascultat, în așteptarea unor ecouri distante... Nimic.

Nu era a bună. Am clătinat din cap, căutând să-mi alung orice gând din minte, și totodată să ignor zgomotele de-afară, precum și sorbiturile constante ale lui George. Am încercat din nou.

Nici de această dată n-am auzit nimic.

După câteva minute m-am dat bătută.

— Îmi pare rău, am zis într-un sfârșit. Nu deslușesc nimic.

Lockwood dădu din cap.

— Mă bucur să aud asta. În ceașca asta își ține George periuța de dinți. Bun. Următoarea probă.

Lockwood luă ceașca și o aruncă în direcția lui George, care o prinse cu un chicotit vesel.

Am simțit un fior pe șira spinării. Știam că eram roșie în obraji. Am înșfăcat rucsacul și m-am ridicat brusc în picioare.

— Nu am venit să fiu luată peste picior, am spus. Nu e nevoie să mă conduceți la ușă.

— Opa, spuse George. Cam țâfnoasă domnișoara.

L-am săgetat cu privirile. Părul său ciufulit, chipul lui îngâmfat, lipsit de contururi, plus acei ochelari ridicoli mă scoteau din minți.

— Fii convins, am zis. Vino aici și-am să-ți arăt cât de țâfnoasă sunt.

Băiatul miji ochii.

— S-ar putea să-ți accept invitația.

— Văd că nu te miști din loc.

— Canapeaua e foarte moale. Nu-i atât de ușor să te ridici precum pare.

— Încetați amândoi, spuse Anthony Lockwood. Țsta-i un interviu, nu un meci de box.

George, tacă-ți fleanca! Domnișoară Carlyle, îmi cer scuze pentru neplăcerea creată, însă te asigur că a fost o probă serioasă, pe care ai trecut-o cu brio. Ai fi surprinsă câte candidate au inventat tot soiul de bazonii despre otrăvă, sinucidere sau crimă, în dimineața asta. Dacă jumătate din poveștile astea ar fi adevărate, ar fi cea mai bântuită ceașcă din Londra. Ia loc, te rog, și spune-mi ce crezi despre aceste obiecte.

Lockwood scoase din sertarul măsuței trei obiecte noi și le așeză unul lângă altul înaintea mea. Un ceas bărbătesc, aurit pe margini, cu o curea veche, maronie; apoi, o panglică roșie, dantelată și un briceag subțire, cu lamă lungă și mâner din fildeș.

Între timp, îmi mai trecuse supărarea. Era o provocare în toată regula. I-am aruncat o privire tăioasă lui George, apoi m-am ridicat și am îndepărtat puțin obiectele unele de altele, pentru ca ecourile lor, dacă ar fi avut, să nu se suprapună. În cele din urmă, mi-am eliberat mintea de gânduri și le-am luat pe rând în mână.

Am cercetat fiecare obiect de trei ori.

Gata. Când m-am reconectat la realitate, l-am văzut pe George răsfoind o revistă de benzi desenate, iar pe Lockwood stând ca înainte, cu mâinile încleștate, măsurându-mă din priviri.

Am sorbit câteva guri din ceaiul rece.

— A răspuns corect vreunul dintre candidați la proba asta? am întrebat cu glas sobru.

Lockwood zâmbi.

— Tu ai reușit?

— E greu să separi amprentele auditive, și bănuiesc că tocmai de aceea le-ai pus laolaltă. Toate rezonează puternic, dar pe frecvențe diferite. Despre care vrei să-ți vorbesc mai întâi?

— Despre briceag.

— Bun. Briceagul poartă mai multe ecouri contradictorii: râsul unui bărbat, împușcături, poate chiar și un ciripit. Dacă e cumva legat de-o moarte – și asta îmi spun într-adevăr simțurile – nu a fost o moarte violentă sau tristă. Am deslușit o vibrație calmă, aproape fericită.

L-am privit în ochi. Chipul său nu trăda nicio reacție.

— Panglica?

— Ecourile transmise de panglică sunt mai stinse, dar mult mai încărcate din punct de vedere emoțional. Mi s-a părut că am auzit un plâns, dar foarte vag. Mi-a transmis însă o senzație de tristețe covârșitoare. Cât timp am ținut-o în mână, simțeam că mi se frânge inima.

— Și ceasul? rosti el, privindu-mă în ochi.

George era în continuare cu nasul în revistă... *O mie și una de nopți nemaipomenite.*

Întoarse leneș o pagină.

— Ceasul...

Am tras aer în piept.

— Ecourile sunt mult mai șterse, ceea ce mă face să presupun că proprietarul n-a murit încă, sau nu-l avea asupra sa în clipa morții. Și cu toate astea, e înconjurat de moarte. Multă moarte, și nu în cele mai plăcute circumstanțe. Am auzit voci ridicate... urlete... și...

Am privit ceasul care scânteia discret în razele dimineții, și m-am cutremurat. Fiecare adâncitură de pe învelișul auriu, fiecare urmă de uzură de pe curea de piele îmi trezea groaza.

— E un obiect detestabil, am încheiat. N-am putut să-l țin prea mult în mână. Nu cunosc taina lui, și nici nu știu de unde îl ai, însă nimeni nu ar trebui să-l atingă vreodată. Mai ales în timpul unui interviu tâmpit.

M-am aplecat, am luat ultimii doi biscuiți rămași pe farfurie și m-am lăsat pe spate, ronțâind în voie. Era unul dintre acele momente când te ia un val de nepăsare și te poartă spre înaltul cerului. Obosisem. Era deja al șaptelea interviu într-o săptămână. Făcusem tot ce-mi stătuse în puteri, iar dacă Lockwood și acest idiot pe nume George nu erau în stare să aprecieze asta... ei bine, nu-mi păsa.

Urmă o liniște îndelungată. Lockwood stătea cu mâinile încleștate între genunchi, înclinat în față, asemenea unui preot așezat pe toaletă, cu privirea în gol și o expresie meditativă, încrâncenată, întipărită pe chip. George era în continuare cufundat în benzile sale desenate. Nu cred că dădea doi bani pe prezența mea acolo.

— Bun, am spus într-un târziu. Mă descurc până la intrare.

— Spune-i de regula biscuitului, făcu George.

L-am privit țintă.

— Poftim?

— Spune-i, Lockwood, sau va fi vai și-amar.

Lockwood încuviință.

— Regula spune că fiecare membru al agenției ia câte-un biscuit doar, și își așteaptă rândul. Așa e mai corect și mai organizat. Nu se face să iei câte doi, chiar dacă ești stresat.

— Un biscuit odată?

— Exact.

— Vrei să zici că am primit jobul?

— Firește.

7.

Portland Row numărul 35, clădirea care servea deopotrivă drept sediu și casă pentru detectivii agenției Lockwood și Asociații, era un loc neobișnuit. Din stradă părea înghesuită și pătrătoasă, dar în fapt era situată pe vârful unui povârniș micuț, astfel că spatele dădea către un mozaic de grădini împresurate cu ziduri de cărămidă. Avea patru etaje, care variau de la neîncăpătoare (mansarda) la întinse (demisolul). Teoretic, locuiam la cele trei etaje superioare, în vreme ce demisolul găzduia sediul companiei. În realitate însă, aceste granițe erau foarte neclare. Locuințele noastre, de pildă, aveau tot soiul de uși ascunse care dădeau

în camere umplute de arme, sau se preschimbau în plăci de darts, paturi de rezervă sau hărți uriașe ale Londrei, înțesate cu piuneze colorate. Pe de altă parte, demisolul funcționa și ca spălătorie, ceea ce înseamnă că te antrenai cu spada, executând semi-pivotarea Wessex, în timp ce deasupra capului îți atârnavu șosete, sau umpleai canistre cu sare în timp ce mașina de spălat îți spărgea timpanele.

Mi-a plăcut de la bun început, cu toate că aveam multe nelămuriri. Era o casă mare, plină de obiecte scumpe, de adulți, așa spune, și cu toate astea, nici urmă de adult. Doar Anthony Lockwood și asociatul său, George. Și mai nou, eu.

În prima după-amiază petrecută acolo, Lockwood mi-a făcut turul locuinței. Întâi m-a dus în mansardă, un spațiu jos, ascuns sub streșini abrupte. Aici se găseau două încăperi. O baie minusculă, în care chiuveta, dușul și toaleta aproape că se încălecau, și un dormitor drăguț, în care abia intraseră un pat îngust, un dulap și o comodă cu sertare. Pe peretele opus patului era o fereastră arcuită de unde puteai să privești tot Portland Row, cel puțin până la lumina felinarului de pe colț.

— În odaia asta am dormit când eram mic, mi-a spus Lockwood. Ani buni a rămas goală. Ultimul meu asistent, Dumnezeu să-l odihnească, dormea la el acasă. E a ta, dacă dorești.

— Mersi, am spus. Mi-ar face mare plăcere.

— Toaleta e cam mică, dar măcar e a ta. E una mai mare la parter, dar va trebui să împărți prosoapele cu George.

— Prefer să rămân aici.

Am coborât de la mansardă pe treptele înguste. Palierul era întunecat și mohorât. În mijlocul parchetului trona un covor rotund, auriu. Într-un colț erau îndesate câteva rafturi care găzduiau un amestec neverosimil de cărți: ediții deteriorate ale *Anuarului Fittes* și ale *Teoriilor Parapsihologice*, aparținând lui Mottram, câteva romane de duzină – de groază sau polițiste – și tratate serioase de filosofie și religie. Diverse obiecte tribale decorau pereții etajului, la fel ca și în antreul și sufrageria de la parter. Am văzut și o zornăitoare care părea alcătuită din oase umane.

Lockwood îmi prinse privirile.

— E un izgonitor polinezian de fantome. Din secolul al XIX-lea. Se spune că zgomotul insuportabil pe care-l face alungă fantomele.

— Și funcționează?

— Habar n-am. Încă nu l-am testat. Ar fi cazul.

Îmi arată o ușă din apropiere.

— Acolo-i baia, dacă ai nevoie. Aici e camera mea, iar acolo e camera lui George. Mare grijă. Eu am intrat odată peste el în timp ce făcea gimnastică ritmică... dezbrăcat.

Mi-am alungat imediat imaginea din minte, însă cu greu.

— Să înțeleg că ai copilărit în casa asta?

— Da, a aparținut părinților mei, iar acum e a mea. Și a ta firește, câtă vreme lucrezi la noi.

— Mersi. Voiam să știu dacă părinții tăi...

— Și-acum să-ți arăt bucătăria. Cred că George pregătește cina, spuse Lockwood, și porni în jos pe trepte.

— Și-acolo? am întrebat dintr-odată.

Lockwood nu îmi vorbise despre o altă ușă, asemănătoare cu celelalte, aflată în

apropierea camerei sale.

— E confidențial, zâmbi el. Nu-ți face griji, nu-i cine știe ce. Haide! Mai am multe să-ți arăt.

Parterul, care găzduia camera de zi, biblioteca și bucătăria, era fără îndoială inima casei, iar în bucătărie aveam să ne petrecem majoritatea timpului. Acolo urma să ne adunăm pentru ceai și sendvișuri, înaintea unei investigații. Tot acolo serveam o gustare în dimineața de după. Locul oglindea fidel amestecul de muncă și tihnă. Dezordinea era la ea acasă: cutii de biscuiți, coșuri cu fructe, pungii de chipsuri, stăteau alături de săculețe pline cu sare și fier, cântărite cu grijă pentru misiuni. Câteva săbii erau rezemate în spatele coșului de gunoi. O pereche de bocanci mânjiți cu ectoplasmă pluteau la înmuiat, într-o găleată. Cea mai mare ciudățenie era însă masa, acoperită cu o față albă. Pe ea zăceau împrăștiate sute de bilețele mâzgălite, precum și câteva desene reprezentând diverse tipuri de Vizitatori: Strigoii, Singuratici și Umbre.

— Am botezat-o Fața de Masă Gânditoare, spuse Lockwood. Mulți nu știu, dar am reușit să descopăr locul unde erau ascunse oasele Moroiului de pe Fenchurch Street, schițând aici rețeaua stradală, în timp ce beam ceai și ronțăiam o felie de pâine prăjită cu brânză... pe la patru dimineața. Pe ea lipim bilețele cu „nu uita” și tot soiul de teorii; în plus, ne ajută să ne punem ideile în ordine... Ce mai, e un instrument foarte util.

— Totodată, servește la schimbul de mesaje belicoase, în caz că am ratat o misiune și nu ne vorbim, spuse George, care stătea aplecat deasupra aragazului și prepara friptura.

— Ăăă... se întâmplă des? am întrebat.

— Nu, nu, nu, mă liniști Lockwood. Aproape niciodată.

George amesteca imperturbabil în oală.

— Las' c-ai să vezi tu.

Lockwood bătu încântat din palme.

— Bun. Ți-am arătat biroul? N-ai să ghicești unde e intrarea. Uite, aici e.

Aparent, intrarea în birourile de la demisol se făcea direct prin bucătărie. Nu era neapărat o ușă secretă – clanța era la vedere – dar părea mai degrabă ușa unei cămări. Avea exact aceeași mărime, coloratură și același tip de mâner ca restul ușilor și ușitelor din bucătărie, dar când o deschideai se aprindea o lumină, scoțând la iveală un șir de trepte metalice în spirală, care coborau abrupt.

Ajuns la demisol, treceai printr-un șir de încăperi cu ziduri de cărămidă, despărțite de arcade, stâlpi și porțiuni de perete tencuit. Aceste încăperi primeau lumină de-afară, atât prin fereastra mare cu vedere spre grădina năpădită de buruieni din fața casei, cât și prin lucarnele laterale, de la nivelul solului. În cea mai mare dintre încăperi se găseau trei birouri, un dulap pentru acte, două fotolii zdrențăroase și o bibliotecă destul de șubredă, montată de Lockwood, care găzduia sute de materiale. Pe biroul principal zăcea un minunat catastif mare și negru.

— Registrul nostru, mă lămuri Lockwood. Ținem evidența tuturor cazurilor pe care le investigăm. George îl completează și face corespondențele cu dosarele de pe etajeră.

Lockwood oftă.

— E pasiunea lui, ce să zic. Eu, unul, iau fiecare caz de la zero.

Am aruncat o privire la cutiile ticsite cu dosare de pe etajeră. Fiecare dintre ele era etichetată clar, cu speță și sub speță: Tip I: Umbre, Tip I: Pândari, Tip II: Poltergeist și așa

mai departe. La capătul rîndului, am zărit o cutie inscripționată Tip III.

— Ați întâlnit vreodată un exemplar de Tip III? am întrebat, fără să-mi iau ochii de la cutie.

— Nici gând. Nici nu-s convins că există.

Din birou intrai printr-o arcadă într-o odaie lăturalnică, pustie, în care se aflau doar un rastel pentru săbii, un bol cu praf de cretă și două manechine din paie în forma unor Vizitatori, care atârnavă de tavan în lanțuri de fier. Unul dintre manechine purta o pălăriuță, iar celălalt, un joben. Amândouă erau pline de găuri.

— Vreau să-ți fac cunoștință cu Joe și Esmeralda, spuse Lockwood. I-am botezat după Doamna Esmeralda și Joe Plutitorul, două stafii celebre din *Amintirile* Marisei Fittes. Din câte ți-ai dat seama deja, asta-i sala de antrenament. Venim aici în fiecare după-amiază. Bineînțeles, tu ai trecut de Stagiul Patru, deci nu mă îndoiesc că te descurci cu spada.

Îmi aruncă o privire peste umăr.

Am încuviințat.

— Firește. Da. Desigur.

— Dar nu strică să fim mereu în formă, nu? Abia aștept să te văd cu spada în mână. Și... Lockwood mă conduse spre o ușă metalică încuiată cu lacăt.

— ... aici e magazia, prevăzută cu un sistem de securitate de primă mână. Privește înăuntru.

Magazia era separată de restul încăperilor de la demisol. O cameră mică, fără ferestre, plină de rafturi și cutii. Aici era depozitat echipamentul necesar misiunilor: sigilii de argint, lanțuri de fier, torțe și canistre comandate de la Compania Răsăritul. Aici își găsisese locul și borcanul-fantomă, cu craniul lui maroniu și gazda sa ectoplasmică, ascuns sub batista cu picățele.

— Uneori, George îl folosește pentru experimente, explică Lockwood. Vrea să vadă cum reacționează fantomele la diverși stimuli. Dacă ar fi după mine, aș distruge drăcia asta, dar cred că George s-a atașat cumva de ea.

Am privit batista neîncrezătoare. Mi se părea, la fel ca în timpul interviului, că disting un zgomot paranormal, un zumzet fin la hotarul percepției.

— Și totuși... de unde a făcut rost de el? am întrebat.

— L-a furat. O să-ți povestească el la un moment dat. Mai avem și alte trofee pe lângă acesta. Hai să-ți arăt.

Demisolul se încheia cu o ușă modernă din sticlă, ranforsată cu traverse-fantomă de fier, care dădea în grădină. Alături fuseseră fixate în peretele de cărămidă patru rafturi, care găzduiau câteva vitrine din sticlă argintată, fiecare având un obiect înăuntru. Unele erau vechi, altele foarte recente. Am văzut printre ele un pachet de cărți de joc, o șuviță lungă de păr blond, o mănușă de damă însângerată, o cravată bărbătească împăturită. Cea mai frumoasă dintre vitrine conținea o mână mumificată, neagră și ofilită ca o banană putrezită, așezată pe o pernă de mătase roșie.

— E mâna unui pirat, spuse Lockwood. Probabil de prin secolul al XVIII-lea. Individul căruia îi aparține a fost spânzurat și lăsat în soare pe Platforma Mortului, unde astăzi se înalță taverna Șoarecele și Muscheta. S-a întors în lumea noastră, luând forma unui Pândar. A băgat destule chelnerițe în sperieți până să-i dezgrop eu mâna. Aici găsești cam tot ce-am reușit să strâng împreună cu George de-a lungul carierei noastre. Unele dintre ele sunt Surse veritabile și prezintă un grad ridicat de pericol: trebuie ținute sub cheie, mai ales noaptea.

Altele, precum cele trei pe care ți le-am arătat în cadrul interviului, trebuie manipulate cu grijă – dacă ai Talent.

Am văzut pe raftul de jos briceagul, panglica și ceasul de mână blestemat.

— Da... Nu mi-ai spus de unde provin.

Lockwood încuviință.

— Îmi pare rău că ți-au lăsat o impresie atât de înfiorătoare, dar, sincer, nu mă așteptam să interacționezi atât de puternic cu ele. Cuțitul a fost al unchiului meu, care trăia la țară. Îl purta la el când mergea la vânatoare, inclusiv în ziua când o împușcătură l-a luat pe nepregătite și a făcut infarct. Era un om de treabă. Din ce mi-ai spus, briceagul încă poartă urmele bunătății lui.

Mi-am amintit de senzația pașnică resimțită la atingerea briceagului.

— Într-adevăr.

— Panglica a fost scoasă anul trecut dintr-un mormânt în cimitirul din Kensal Green, când construiau bariera de fier care încercuiește zona. În sicriu au găsit o femeie și un copil mic. Panglica era prinsă în părul femeii.

Am retrăit clipele în care am ținut panglica în mână și, brusc, ochii mi s-au umplut de lacrimi. Mi-am dres glasul și mi-am concentrat imediat atenția la cealaltă cutii. Nu doream să par slabă de înger în fața lui Lockwood. Un detectiv bun trebuie să fie taman invers: stăpân pe sine și cu nervi de oțel. Jacobs, fostul meu șef, și-a pierdut cumpătul. Rezultatul? Am scăpat de moarte ca prin urechile acului.

— Și ceasul? am rostit cu glas calm, simulând nepăsarea.

Lockwood mă privea cu atenție.

— Da, ceasul. Într-adevăr, simțurile nu te-au înșelat. Obiectul poartă o amprentă sinistră. De fapt, e o amintire a primului meu caz reușit.

Rămase tăcut o bucată de vreme.

— Bănuiesc că ai auzit de criminalul Harry Crisp.

Am făcut ochii mari.

— Doar nu te referi la ucigașul cu monede?

— Ăăă, nu. Ăla era Clive Dilson.

— Ah! Te referi atunci la cel care păstra capetele victimelor în frigider?

— Nu... ăla era Colin Buchanan-Prescott.

M-am scărpinat în bărbie.

— În cazul ăsta, n-am auzit de el.

— Ah...

Lockwood se dezumflase puțin.

— Curios. Voi citiți ziare în nordul Angliei? Investigațiile mele au dus la prinderea lui Harry Crisp. Eram într-o operațiune de căutare într-un cartier din Tooting, la vânatoare de fantome Tip II, când am deslușit o strălucire mortuară în grădina criminalului. Nu fuseseră descoperite până atunci, pentru că vicleanul împrăștiase în jur pilitură de fier, pentru a ține fantomele la respect. Mai târziu, am aflat că, în timp ce purta ceasul, avea groaznicul obicei de-a momi...

— La cină! strigă George, aplecat peste balustrada treptelor în spirală, cu polonicul în mână.

— Îți povestesc cu altă ocazie, spuse Lockwood. Hai să mergem. George se supără dacă se răcește mâncarea.

Încântată din prima de ciudăteniile noii mele locuințe, mi-am format în curând și o părere despre colegii mei de lucru. Încă de la bun început, aceste păreri au contrastat puternic. Lockwood îmi era simpatic. Nu avea nimic din izolarea și perfidia agentului Jacobs. Însuflețirea și devotamentul pe care le simțea când lucra se vedeau de la o poștă. Simțeam că mă pot pune în slujba lui și, la o adică, să-i ofer și încrederea mea.

Pe George Cubbins, însă... Nu. Mă agasa. Am făcut eforturi uriașe să nu-mi pierd cumpătul cu el în prima zi de lucru, dar în zadar.

Să luăm, de exemplu, înfățișarea lui. Ceva din aspectul său scotea la iveală cele mai barbare porniri în cei din jur. Fața lui cerea palme – până și o măicuță l-ar fi pocnit – iar posteriorul lui striga la Cer să fie tăbăcit. Mereu gârbovit, se arunca pe canapele și își trăgea picioarele după el prin casă, ca o figurină de ciocolată gata să se topească. Avea cămașa mereu pe-afară, pantofii mult prea mari, iar șireturile, mereu dezlegate. Am văzut cadavre reanimate care arătau mai prezentabil decât George.

Și părul acela! Și ochelarii ăia idiști! Absolut totul mă irita la el. Avea și un fel aparte de a se holba la mine, lipsit de expresie și în același timp meditativ și necuviincios. Părea că îmi studiază toate neajunsurile, preocupat de ce prostie urmează să fac. În ceea ce mă privește, am făcut tot ce mi-a stat în puteri să fiu amabilă la prima cină, și mi-am înăbușit impulsul de a-l lovi în cap cu o lopată.

Coborând puțin mai târziu din dormitor, m-am oprit câteva clipe pe palierul primului etaj. Am aruncat o privire peste rafturi, am examinat talismanul polinezian și... deodată m-am trezit în dreptul celui alt dormitor, cel pe care Lockwood refuzase să mi-l arate. Ușa era cât se poate de obișnuită. Am deslușit un dreptunghi mai deschis la culoare pe ușă, undeva la nivelul ochilor, semn că un abțibild fusese dezlipit recent. În rest, n-avea nicio trăsătură distinctivă și nici nu părea să fie încuiată.

Ar fi fost atât de ușor să arunc o privire înăuntru, dar n-ar fi fost frumos din partea mea. Am continuat să mă uit la ușă curioasă, când George Cubbins ieși din camera lui, cu un ziar împăturit la subraț. Când mă zări, spuse:

— Știu la ce te gândești, dar aia-i camera interzisă.

— Te referi la ușă?

M-am îndepărtat, mimând nonșalanța.

— De ce-o ține închisă?

— Nu știu.

— Te-ai uitat vreodată înăuntru?

— Nu.

Mă fixă cu o privire tăioasă.

— Ce credeai? M-a rugat să nu fac asta, spuse el.

— Normal, normal. Așa e. Deci...

Am zâmbit cât mai prietenos cu putință.

— De câtă vreme locuiești aici?

— De aproape un an.

— Deci îl cunoști bine pe Anthony.

Băiatul rotofei își aranjă brusc ochelarii pe nas.

— Ce-i asta? E un interviu? Sper să terminăm iute, eram în drum spre toaletă.

— Da, mă scuzi, mă întrebam doar cum a ajuns să fie stăpânul casei. Vreau să zic, are

atâtea chestii în ea, iar Lockwood e de capul lui... Vreau să zic, nu știu cum...

— Tu vrei de fapt, mi-o tăie George, să afli unde sunt părinții lui. Am dreptate?

Am încuviințat.

— Da.

— Nu-i place să vorbească despre ei, după cum vei afla, dacă o să rămâi cu noi suficient timp. Cred că erau un fel de cercetători. Ți dai seama după obiectele de pe pereți. Erau și bogați. Asta-ți dai seama privind casa. Una peste alta, s-au dus demult. Am impresia că Lockwood a fost dat în grija unei rude încă de mic. Apoi a studiat sub îndrumarea lui Sykes Groparul, și a intrat din nou în posesia casei.

Își potrivea ziarul la subraț și traversă soldățește palierul.

— Dacă vrei să afli mai multe, folosește-ți Talentele.

L-am privit nedumerită.

— În grija...? Dar asta înseamnă că părinții lui...

— Oricum ai lua-o, înseamnă că sunt morți.

Acestea fiind spuse, închise ușa la baie.

•

Stăteam trează în noapte, cu ochii ațintiți spre acoperișul mansardei, și mă gândeam la cei doi colegi de lucru... Nu era greu de ghicit pe care din ei îl preferam. Pe de-o parte, Anthony Lockwood, energetic, dornic să răspundă noilor provocări, noilor mistere, un tânăr care nu se simțea niciunde mai în largul lui decât într-o odaie bântuită, în timp ce mâna îi mângâia discret mânerul spadei. Pe de altă parte, George Cubbins, chipeș ca un caltaboș, fermecător precum un ștergar umed căzut pe podea. Cred că George s-ar fi simțit cel mai bine într-un maldăr de mâncare, cu un nor de muște roind împrejur și, de vreme ce era foarte arțăgos și mai mereu pornit împotriva mea, am hotărât să-l evit pe cât puteam. Dar gândul de-a înfrunța întunecimile alături de Lockwood îmi era pe plac.

8.

Lockwood prefera să programeze întrevederile cu noii clienți la orele târzii ale dimineții. Avea astfel răgazul să se dezmeticească după aventurile obositoare din timpul nopții. Întâlnirile aveau mereu loc în sufrageria unde dădusem și eu probele. Canapelele îmbietoare și izgonitoare de fantome aninate de pereți dădeau probabil încăperii un aer potrivit pentru discuții aflate la întretăierea dintre banal și straniu.

În prima zi de lucru la agenția Lockwood am primit vizita unui singur client, programat la orele unsprezece ale dimineții. Era un domn pe la șaiszeci și ceva de ani, umflat la față, cu o expresie tristă întipărită pe chip și câteva fire solitare de păr presărate pe chelie. Lockwood se așeză alături de el la masă. George stătea puțin mai în spate, la masa de scris, și lua notițe în registrul mare și negru. Eu ședeam în fundul încăperii, luând aminte la ce se petrece.

Respectivul domn avea o problemă cu garajul. Nepoțica lui nu voia să intre acolo nici în ruptul capului. Părea că văzuse ceva necurat, dar fiind o fetiță mai impresionabilă, nu știa dacă s-o creadă sau nu. Cu toate astea și practic împotriva voinței sale, și-aici pufni disprețuitor, venise pentru o consultație.

Lockwood era politetea în persoană.

— Ce vârstă are nepoata dumneavoastră, domnule Potter?

— Șase anișori. E o obrăznicătură mică și vioaie.

— Ce spune că a văzut în garaj?

— Nu înțeleg mare lucru din ce gângurește. Chipurile, a văzut un tânăr în fundul garajului, lângă lăzile cu ceai. Zice că-i tare uscățiv.

— Înțeleg. Tânărul e mereu în același loc sau își schimbă poziția?

— Aparent nu se mișcă deloc. Prima oară când a dat ochii cu el, cică i-a vorbit, dar el nu i-a răspuns. Doar s-a holbat la ea. Nu știu dacă a inventat povestea asta sau nu. A auzit multe povești despre Vizitatori în parc, la joacă.

— Tot ce se poate, domnule Potter, tot ce se poate. Dumneavoastră n-ați observat nimic straniu în garaj? De pildă, o răcoare nefirească?

Bătrânul clătină din cap.

— E răcoare în garaj, dar cum ai vrea să fie? Și, ca să lămurim o treabă, nu s-a întâmplat nimic acolo. Nimeni n-a... murit sau ceva asemănător. A fost construit în urmă cu cinci ani și-a fost mereu închis cu lacătul.

— Înțeleg...

Lockwood își încleștă mâinile.

— Domnule Potter, aveți cumva animale de companie?

Bărbatul clipi, apoi își îndreptă o şuviță lungă de păr cu un deget butucănos.

— Nu înțeleg ce-are asta de-a face cu toată tărășenia...

— Doream doar să știu dacă dețineți un câine sau poate o pisică.

— Nevastă-mea are două siameze, albe ca laptele. Niște creaturi ciolănoase și înfumurate.

— Pisicile se mai strecoară din când în când în garaj?

Bărbatul stătu o clipă pe gânduri.

— Nu. Nici vorbă. Se feresc de el ca de-un câine turbat. Eu l-am luat mereu ca pe-un moft, că n-aveau ele chef să-și murdărească blănițele, la ce praf și pânze de păianjen sunt pe-acolo.

Lockwood își ridică privirea.

— Să înțeleg că aveți o problemă cu păianjenii în garaj?

— Păi s-au strâns în grupuri mari. O fi o colonie sau ceva. Nici bine n-am terminat curățenia, că și apar pânze noi. Poate e perioada de vină...

— N-am de unde să știu. Ei bine, ne-ar face mare plăcere să investigăm locul. Dacă sunteți de acord, vom veni diseară, la scurt timp după stingere. Până atunci însă, ar fi indicat ca nepoțica dumneavoastră să nu mai intre în garaj.

•

— Ce părere aveți despre acest caz, domnișoară Carlyle? mă întrebă Lockwood pe când ne aflam în autobuzul care se îndrepta, pe înserat, spre estul orașului.

Era ultima cursă înainte de stingere, astfel că nu erau adulți în preajmă, ci numai copii care urmau să-și ocupe posturile din fabrici, în straja de noapte. Unii erau buimaci; alții se uitau pe geam, cu priviri posace. Prăjinile lor de veghe – lungi de doi metri, cu vârf de fier – zăngăneau pe suporturile de lângă uși.

— Din câte-mi dau seama, e un Tip I șters, pentru că stă locului și nu se apropie de fetiță. Dar n-aș băga mâna în foc.

Mi-am strâns buzele, cu gândul la silueta mărunță care strălucea în măruntaiele morii bântuite.

— Ai dreptate, spuse Lockwood. Trebuie să fim pregătiți pentru ce-i mai rău. Unde mai pui că locul e infestat de păianjeni.

— Bănuiesc că știi cum stă treaba cu păianjenii, domnișoară Carlyle? rosti George, privindu-mă de pe scaunul din față.

E bine știut că, spre deosebire de pisici, care nu suportă stafiile, păianjenii trag mereu la ele, probabil datorită emanațiilor nelumești. Sursele puternice rămase active și netulburate de-a lungul anilor sunt adesea ascunse sub straturi peste straturi de pânză prăfuită, rodul unor generații întregi de păianjeni. E unul dintre primele indicii pe care le caută agenții. Pânza te poate duce la locul dorit. Cu toții știau asta. Până și nepoțica domnului Potter știa acest lucru, cel mai probabil.

— Da, am răspuns. Știu despre păianjeni.

— Bun, spuse George. Voiam doar să verific.

Am coborât într-un cartier răsăritean din marele oraș cenușiu, undeva în apropierea râului. Șiruri de case îndesate unele-n altele se întindeau pe străzi înguste, la umbra macaralelor din port. La asfințit, toate magazinele se închideau: standuri cu tratamente parapsihologice, negustori de fier și așa-ziii specialiști care vindeau talismane coreene și japoneze împotriva fantomelor. Primele săptămâni petrecute în imensitatea Londrei mi-au dat mari dureri de cap. Lumea se îmbulzea pe trotuare, grăbindu-se să ajungă acasă. În intersecția din apropiere, obloanele felinarului se deschiseră încet, lăsând să iasă lumina care ținea fantomele la distanță.

Lockwood ne conduse pe o stradă lăturalnică. Sub paltonul său stilat, care vălurea în urma lui, lucea spada prinsă la centură. Eu și George mergeam alături.

— Iar ne grăbim, Lockwood, spuse George. Nu mi-ai dat suficient timp să fac o documentare temeinică asupra casei și a străzii. Aș fi putut să aflu mult mai multe detalii dacă mai așteptam o zi.

— Are și documentarea limitele sale, i-o întoarse Lockwood. Nimic nu poate înlocui investigația la fața locului. Pe deasupra, e un moment prielnic pentru domnișoara Carlyle să-și testeze Auzul.

— E periculos să fii Ascultător, afirmă George. Știu o fată care lucra anul trecut la Epstein și Hawkes. Auz ascuțit și minte brici. Dar auzea voci, iar vocile astea au speriat-o în așa hal, încât s-a aruncat în Tamisa.

Am zâmbit înghețat.

— Și Marissa Fittes avea Talentul meu, și nu s-a aruncat niciunde.

Anthony Lockwood râse.

— Bine zis, domnișoară Carlyle. Bun, George, taci din gură că am ajuns.

•

Clientul nostru locuia într-una din cele patru case despărțite printr-un perete comun, care se înălțau la jumătatea unei străzi ticsite de case. Clădirea era destul de nouă. Garajul era făcut din cărămidă, prevăzut cu o ușă basculantă și o ușă laterală care ducea în bucătărie. Înăuntru erau trei motorete, aflate în diverse stadii de reparație. Aparent, domnul Potter era un împătimit al motociclismului. Masa de lucru era lipită de peretele ticsit cu unelte agățate în fel și chip, iar în capăt se zărea un maldăr de cutii metalice, majoritatea conținând piese uzate, roți și motoare dezmembrate.

Primul lucru pe care l-am observat cu toții a fost că, spre deosebire de masa de lucru și peretele cu unelte, care păreau cât de cât curate, zona de depozitare era acoperită cu pânză de păianjen, recent țesută. Câteva fire sclipitoare coborau dintre cutii până la podea. În lumina lanternelor am zărit păianjeni cu trupul bombat mișunând pe ascuns te miri unde.

Am petrecut primele câteva ceasuri făcând măsurători și observații. George înregistra cu meticulozitate fiecare scădere de temperatură, dar cu toții am simțit o răcire nefirească odată cu venirea nopții. O miasmă amăruie se strecură în nările noastre, ca de cadavru aflat în descompunere. Spre miezul nopții, o pală rece de aer străbătu garajul, făcându-mi ceafa piele de găină. În colțul îndepărtat al garajului, chiar lângă maldărul de cutii, își făcu apariția o siluetă. Era tăcută și nemișcată, o formă albicioasă de mărimea unui om. Am urmărit-o în tăcere, cu mâinile pe centuri, dar arătarea nu trăda nicio intenție dușmănoasă. După zece minute, silueta dispăru, iar aerul se mai limpezi puțin.

— Era un tânăr, spuse Lockwood. Purta un soi de uniformă de piele. Ați văzut și voi?

Am clătinat din cap.

— Îmi pare rău, dar Viziunea mea nu e la fel de bună ca a ta. Dar...

— E limpede cu ce ne confruntăm aici, Lockwood, mă întrerupse George. Eu unul am văzut uniforma, ceea ce îmi confirmă bănuielile pe care le aveam înainte să venim aici. Avem de-a face cu o casă recent construită. Mai toate celelalte clădiri de pe strada asta sunt vechi, de dinaintea războiului. În urmă cu mulți ani, pe locul acesta se înălța o casă ca toate celelalte, dar a dispărut. De ce? A fost bombardată în timpul unui raid aerian. Proiectilul care a distrus casa i-a scurtat probabil și zilele tânărului pe care l-am văzut. O fantomă lăsată în urmă de Blitzkrieg, un soldat în permisie probabil, iar rămășițele lui lumești sunt îngropate undeva sub picioarele noastre.

George își vârî plin de importanță stiloul în buzunarul de la pantaloni, își scoase ochelarii și îi șterse cu ajutorul cămășii.

Lockwood îl privi nedumerit.

— Așa crezi tu? Tot ce se poate... cu toate că nu deslușesc vreo strălucire mortuară.

Își propti bărbia în deget, gânditor.

— În cazul ăsta, clientul nostru va fi tare dezamăgit. Va fi nevoit să-și dărâme garajul.

George ridică din umeri.

— Ghinion. Trebuie să găsească oasele. N-are de ales.

— Scuză-mă, dar nu sunt de-acord cu tine, am intervenit.

Cei doi mă fixară cu privirile.

— Poftim? spuse George.

— N-am văzut fantoma la fel de bine, firește, dar cred că am observat ceva ce vouă v-a scăpat. Am deslușit un glas stins înainte ca Vizitatorul să dispară. Ați auzit și voi? Nu? Ei bine, vocea era stinsă, dar am auzit limpede: „N-am avut timp. Ar fi trebuit să verific frânele”. A spus de două ori.

— Și ce înseamnă asta? dori să știe George.

— Înseamnă că Sursa nu se află neapărat sub podele și n-are neapărat legătură cu Blitzkriegul. Cred că e într-una dintre acele cutii. Ce conțin cutiile?

— Vechituri, spuse George.

— Piese de schimb, rosti Lockwood.

— Întocmai, piese de schimb pentru motoare vechi, pe care clientul nostru le-a cules de te miri unde. De unde vin ele? Care e istoria lor? Mă gândesc că una dintre ele provine de

la o motocicletă implicată într-un accident... probabil mortal.

George pufni.

— Un accident rutier? Crezi că Sursa provine dintr-o motoretă stricată?

— Crezi că îmbrăcămintea de piele putea fi echipamentul de protecție al motociclistului?
am ripostat.

Urmă o tăcere scurtă. Lockwood dădu încet din cap.

— Știi... se poate să ai dreptate. Va trebui oricum să verificăm. Mâine o să-l rugăm pe client să ne permită o investigație mai minuțioasă. Până atunci însă, mulțumirile mele, domnișoară Carlyle, pentru aportul tău extrem de bine-venit. Talentul tău e la înălțime.

Ca să nu existe dubii, am avut dreptate. Într-una dintre cutii am găsit componentele unei motociclete de concurs care, la o examinare mai atentă, ne-au spus o poveste cât se poate de interesantă. Le-am scos ulterior din garaj și le-am trimis la furnalele Fittes, și cu asta basta. Dar acea noapte, când ne-am întors într-un târziu acasă, cuvintele de laudă ale lui Lockwood îmi răsunau încă în minte. Eram mult prea entuziasmată pentru a merge imediat la culcare. N-am urcat la mansardă, ci am rămas în bucătărie să-mi fac un sendviș, după care am intrat în bibliotecă, o încăpere pe care n-o explorasem decât superficial.

Era o încăpere întunecată, îmbrăcată în lemn de stejar, situată de-a curmezișul coridorului, cum ieșai din salon. Ferestrele erau ascunse sub draperii uriașe, iar pereții sub rafturi negre, ticsite cu volume cartonate. Deasupra șemineului atârna un tablou în ulei, reprezentând trei pere coapte. Ici-colo se zăreau lămpi prinse în perete, asemenea unor bâtlani. Sub lumina uneia dintre ele se afla Anthony Lockwood, tolănit într-un fotoliu confortabil. Picioarele lui subțiri și lungi atârnavu elegant peste brațul fotoliului; un cârlionț îi trona la fel de elegant pe frunte. Lockwood răsfoia o revistă.

Am șovăit câteva clipe în prag.

— Ah, domnișoară Carlyle!

Sări iute în picioare și zâmbi.

— Intră, te rog. Ia un loc unde dorești, cu excepția fotoliului maroniu din colț. E al lui George, și mi-e teamă că are obiceiul de-a lenevi în el, la bustul gol. Sper că, odată cu venirea ta, își va revizui manierele. Nu-ți face griji, acum s-a culcat deja.

M-am așezat în fotoliul din piele, în fața lui. Era moale și confortabil, iar singurul lucru care-i știrbea din farmec era cotorul de măr uitat pe unul din brațe. Lockwood, care venise să aprindă lumina în spatele meu, îl înhăță cu dibăcie și îl aruncă la gunoi, fără să spună nimic. Se aruncă apoi în fotoliu, așeză revista în poală și își puse mâinile deasupra.

Ne-am zâmbit amical. Dintr-odată, mi-am adus aminte că eram străini. Acum, că interviurile, prezentările și investigațiile trecuseră – cel puțin pe moment – nu știam ce să spun.

— L-am văzut pe George urcând la etaj, am rostit în cele din urmă. Părea cam... arțăgos. Lockwood flutură calm din mână.

— O să-i treacă. Uneori mai cade în stări din astea.

În salon se așternu tăcerea. Am devenit conștientă de tic-tacul ceasului cu modele complicate de pe șemineu.

Anthony Lockwood își dresese glasul.

— Deci, domnișoară Carlyle...

— Spune-mi Lucy. E mai scurt, mai ușor de pronunțat și mai puțin protocolar. Dacă tot

urmează să lucrăm împreună și să locuim în aceeași casă.

— Într-adevăr. Ai dreptate.

Își coborî privirile în revistă, apoi se uită din nou la mine.

— Deci, Lucy...

Amândoi am râs stânjeniți.

— Ți place casa?

— Foarte mult. Camera mea e superbă.

— Și baia? Nu e prea mică?

— Nu. E exact cum trebuie. Foarte primitoare.

— Primitoare? Mă bucur.

— Voiam să te întreb ceva, legat de numele tău, am spus pe neașteptate. Am observat că George îți spune Lockwood.

— La numele ăsta răspund, de cele mai multe ori.

— Nu-ți spune nimeni Anthony?

— Mama mă striga așa. Și tata.

Urmă o pauză.

— Dar Tony? Ți-a zis cineva Tony până acum?

— Tony? Uite ce-i, domnișoară Ca... scuze, Lucy. Poți să-mi spui cum dorești, atâta vreme cât e Lockwood sau Anthony. Nu Tony, te rog, sau Ant. Și dacă-mi spui vreodată Șefu, mi-e teamă că voi fi nevoit să te-arunc în stradă.

Tăcere.

— Ăăă, ți-a zis cineva vreodată Șefu? am întrebat.

— Prima mea secretară. N-a rezistat prea mult aici.

Anthony îmi zâmbi. I-am zâmbit înapoi. Bătăile ceasului crescură parcă în intensitate. Regretam tot mai mult că nu urcasem la mine în cameră.

— Ce citești? am întrebat.

Lockwood ridică revista. Pe copertă apărea o blondă cu dinți de-un alb imaculat, ieșind dintr-o mașină neagră. La reverul rochiei purta o crenguță de lavandă, iar geamurile mașinii erau ranforsate cu gratii de fier.

— *London Society*, mă lămuri el. O fițuică foarte plictisitoare, dar afli ce se mai întâmplă prin oraș.

— Și ce se întâmplă?

— Petreceri, în mare parte.

Îmi aruncă revista. Fotografii peste fotografii cu doamne și domni îmbrăcați elegant, la taifas în saloane aglomerate.

— Ai zice că Problema i-ar duce pe oameni cu gândul la nemurirea sufletului, spuse Lockwood. Dar în cazul bogătanilor, are efectul contrar. Ies în oraș, se gătesc, își petrec noaptea dansând într-un hotel bine păzit și se înfiorează gândindu-se la Vizitatorii care bântuie străzile Londrei... Fotografiile pe care le-ai văzut sunt de la petrecerea dată de DCCAP, Departamentul de Cercetare și Control al Activităților Parapsihologice, cu o săptămână în urmă. Au fost prezenți șefii celor mai importante agenții.

— Așa deci...

Am zăbovit puțin asupra fotografiei.

— Ai fost și tu invitat? Te găsesc aici?

Lockwood ridică din umeri.

— Nu. Prin urmare, nu.

Am frunzărit puțin revista, urmărind foșnetul ritmic al paginilor.

— În anunț scria că Lockwood e o agenție renumită, am spus. Nu-i tocmai adevărat, nu? Paginile foșneau, ceasul ticăia.

— Să zicem că am exagerat puțin. Mulți exagerează. Tu, de pildă, ai exagerat puțin când ai zis că ai parcurs toate cele patru Stagii de pregătire. La scurtă vreme după interviu am sunat la regionala DCCAP din nordul Angliei și am aflat că ai absolvit doar primele trei Stagii.

Mă fixă cu ochii săi mari și negri, fără urmă de supărare. Dintr-odată, mi-am simțit gura uscată, iar inima a început să-mi bubuie în piept.

— Păi... îmi... îmi pare rău. Doar că...

Mi-am dres glasul.

— Vreau să zic... merit acea calificare, doar că stagiatura mea alături de agentul Jacobs nu s-a terminat în cele mai bune condiții, și n-am mai dat examenul. Iar când am venit aici... ei bine, aveam nevoie de slujba asta ca de aer. Îmi pare rău, Lockwood. Ar ajuta la ceva dacă ți-aș povesti despre pățania cu Jacobs?

Anthony Lockwood ridică o mână.

— Nu, rosti el. Nu are importanță. Ce-a fost, a fost. Acum contează doar ce va fi. Și știu deja că ești la înălțimea așteptărilor. În ceea ce mă privește, te asigur că într-o bună zi agenția noastră va fi una dintre cele mai respectabile din Londra. Crede-mă pe cuvânt, știu ce vorbesc. Iar tu, Lucy, ai ocazia să contribui la planul meu. Știi meserie și mă bucur că ni te-ai alăturat.

Vă puteți închipui cât de roșie m-am făcut în obraji, de rușine că am fost prinsă cu cioara vopsită, de încântare că am fost lăudată și de entuziasm pentru planurile sale ambițioase.

— Nu-s convinsă că George e de aceeași părere, am spus.

— Stai liniștită, și el e impresionat de abilitățile tale. La interviu l-ai lăsat mască.

În minte mi-a venit gama bogată de sforăituri și căscături pe care mi le adresase în timpul interviului, precum și înțepăturile care urmaseră.

— Acesta este felul său de a-și arăta încântarea?

— O să te obișnuiești cu el. Lui George nu-i plac ipocriții, oamenii care-ți vorbesc frumos în față și te critică pe la spate. El se comportă taman pe dos. Și, pe deasupra, e un agent de primă mână. Într-o vreme, a lucrat la Fittes. Acolo se pune preț pe maniere, discreție și cumpătate. Știi cât a rezistat?

— Douăzeci de minute?

— Șase luni. Asta demonstrează cât de bun e.

— Dacă au rezistat atâta vreme cu el, trebuie că e un as în domeniu.

Lockwood îmi zâmbi radios.

— În opinia mea, cu tine și cu George în echipă, nimic nu ne poate sta în cale.

Pentru câteva clipe, totul mi s-a părut limpede, real. Am aflat în curând că era greu să nu fii de-acord cu el când își însoțea vorbele cu acel zâmbet.

— Îți mulțumesc. Sper să fie așa.

Lockwood izbucni în râs.

— Aici nu-i vorba de speranță. Cu talentele noastre, cine ne poate opri?

III: MEDALIONUL

9.

E uimitor cât de repede se răspândesc flăcările într-o casă obișnuită, de la periferia orașului. Înainte ca eu și Lockwood să ne azvârlim de la fereastră – poate chiar în timp ce ne luptam cu fantoma – un vecin a dat alarma. Serviciile de urgență au răspuns cu promptitudine și au sosit în câteva minute. Dar când echipajul special nocturn, dotat cu tunici de zale și escortat de agenți Rotwell, a dat buzna în curte, etajul fusese înghițit deja de flăcări.

Văpăi albe se revărsau prin ferestrele casei, asemenea unor cascade răsturnate. Țiglele luceau și crăpau de la dogoarea dinăuntru, scânteind în întuneric ca solzii de pe spinarea unui dragon. Flamuri de foc ieșeau în spirale prin coșuri, împrôșcând scânteii peste copacii și clădirile din apropiere. Dedesubt, ceața se învolbura în nuanțe de portocaliu. Agenți, medici și pompieri fugeau dintr-o parte în alta, într-un nor de lumină și umbră.

În miezul acelei vânzoleli stăteam noi doi, la rădăcina tufelor care ne salvaseră viețile. Am răspuns la întrebările medicilor. I-am lăsat să ne examineze. În jur se auzea zgomotul apei care țâșnea din furtunuri și trosnetul lemnului. Supraveghetorii dădeau ordine sonore unor copii pe chipul cărora se citea înverșunarea, niște băieți și fetițe în jachete care împrăștiau sare pe iarbă. Părea un tablou suprarealist, un episod din alte locuri și vremuri. Până și faptul că supraviețuisem părea neverosimil.

Norocul nostru că domnul și doamna Hope nu erau pasionați de grădinărit, astfel că tufele din spatele casei fuseseră lăsate să crească în voie, înalte, dese și cu ramuri elastice. Drept urmare, când am sărit și am căzut pe ele, luând la rând crengile în chip extrem de dureros din vârf și până aproape de sol, ne-am zdrențuit hainele, ne-am tăiat și rănit în varii locuri, dar nu ne-am rupt gâtul, așa cum era de așteptat.

O limbă de foc țâșni din coș și se revărsă peste acoperiș. Eu zăceam nemișcată, holbându-mă în gol, în timp ce un doctor îmi pansa brațul. Mă gândeam la fetița din spatele peretelui. Probabil nu mai rămăsese mare lucru din ea.

Eram vinovată de tot acest haos. Nu era nevoie să dăm piept cu fantoma. Am fi putut s-o lăsăm... nu, ar fi trebuit s-o lăsăm în pace după ce am descoperit cât de periculoasă era. Lockwood bătuse în retragere, dar reușisem să-l conving să rămână acolo și să-și facă treaba. Din cauza acelei decizii, ajunseseam în situația de față.

— Lucy! se auzi glasul lui Lockwood. Trezește-te! Vor să te ducă la spital, să te panseze.

Aveam buzele umflate pe-o parte și-mi era greu să vorbesc.

— Cum... cum rămâne cu tine?

— Trebuie să vorbesc cu cineva. Vin și eu mai încolo.

Amețisem și nu mai vedeam bine. Pe deasupra, nu puteam să-mi deschid ochiul stâng. Mi s-a părut că zăresc un bărbat în costum negru lângă cârdul de medici, dar nu puteam fi sigură. Cineva m-a ajutat să mă ridic. M-am lăsat purtată spre ambulanță.

— Lockwood, e numai vina mea.

— Prostii. E responsabilitatea mea. Nu-ți face griji. Ne vedem în curând.

— Lockwood... am îngăimat, dar silueta lui pierise în flăcări și ceață.

Doctorii și-au făcut treaba. M-au cusut bine. În zori, julturile fuseseră curățate și pansate, iar brațul prins într-o fașă. Mă simțeam înțepenită și aveam în continuare dureri, dar, cu toate că șchiopătam puțin, n-aveam nimic rupt. Scăpasem ușor. Se pusese problema să mai stau o vreme sub supraveghere medicală, dar eu una mă săturasem de spitalul lor. Doctorii au protestat puțin, dar eram agent și cuvântul meu avea greutate. Mi-au dat drumul la primele ore ale dimineții.

M-am întors pe Portland Row la puțin timp după stingerea lămpii contra fantomelor. În spatele obloanelor se auzea încă un zumzet electric. La sediu, birourile de la demisol erau luminate, dar la etajele superioare nu se zărea niciun licăr. N-aveam niciun chef să-mi caut cheile, așa că m-am rezemat de ușă și am apăsat soneria.

Am auzit zgomot de pași în fugă. Ușa se deschise dintr-odată și în prag apăru George, roșu în obraji, holbându-se la mine. Părul îi era mai răvășit ca de-obicei, și purta aceleași haine ca în ziua precedentă.

Când dădu cu ochii de chipul meu umflat și plin de zgârieturi, șuieră a mirare printre dinți, dar nu spuse nimic. Se dădu la o parte și îmi făcu loc să intru, apoi închise ușa discret în urma mea.

În antreu domnea întunericul. M-am întins înspre craniul de cristal de pe masă și am aprins felinarul. Brusc, furăm învăluiți de-o aură plăpândă, emanată de rânjetul craniului. Privirile mele se opriră asupra talismanelor tribale de pe etajeră: urcioare și măști și tigve goale pe dinăuntru, pe care, potrivit lui Lockwood, anumiți aborigeni le purtau în loc de pantaloni.

Lockwood...

— Unde e? am întrebat.

George nu se mișcase din prag. Lumina felinarului se oglindea în ochelarii lui și nu puteam să-i zăresc ochii. I se pusese un nod în gât.

— Unde e? am întrebat încă odată.

— La Scotland Yard, scânci George.

— La poliție? Credeam că e la spital.

— A fost la spital. Acum e la DCCAP.

— De ce?

— Oare de ce? Probabil pentru că ați dat foc casei cuiva, Lucy? Cine poate ști?

— Trebuie să mă duc la el.

— N-o să intri. Și eu am vrut să merg, dar mi-a zis să rămân aici.

Mi-am îndreptat privirea de la George la ușă, apoi la bocancii mei încă mânjiți cu funingine și ipsos.

— Ai vorbit cu el?

— M-a sunat de la spital. Ofițerul Barnes aștepta să-l ia.

— E teafăr?

— Nu știu, cred că da, însă... Brusc își schimbă tonul vocii. Tu n-arăți bine deloc. Ce-i cu brațul? E rupt?

— Nu, e scrântit puțin. O să se vindece în câteva zile. Ai zis „însă”. Însă ce?

— A fost Atins.

— George!

— Nu te rezema de perete. Murdărești tapetul.

— La naiba cu tapetul, George! N-a fost Atins. Mi-aș fi dat seama!

George rămase neclintit și continuă să vorbească monoton.

— Nu zău? Mi-a zis că a fost Atins în timp ce tu te ocupai de Sursă. În timp ce se lupta cu fantoma, una dintre spiralele ei ectoplasmice l-a atins pe mână. I-au administrat o doză de adrenalină în ambulanță, pentru a opri putregaiul. Lockwood zice că se simte bine.

Capul îmi vâjâia. Să fi fost adevărat? Totul se întâmplase cu atâta repeziciune, iar clipele petrecute în grădină erau învăluite în ceață.

— Cât de mult l-a afectat?

— Până să-i aplice tratamentul? George ridică din umeri. Zi-mi tu.

— De unde să știu? m-am răstit la el. N-am fost de față.

Răcnetul lui George mă făcu să tresar.

— Ar fi trebuit să fii acolo!

Palma sa izbi peretele cu forță, făcând ca una dintre tigvele de pe raftul bibliotecii să cadă la podea.

— Așa cum ar fi trebuit să previi Atingerea! Da! Cred că a fost destul de rău! I s-a umflat mâna. Mi-a zis că, la un moment dat, degetele sale arătau ca niște crenvurști albaștri, dar cu toate astea au fost nevoiți să-l vâre cu forța în ambulanță. Știi de ce? Pentru că te căuta pe tine. Voia să vadă dacă ai scăpat teafără! Și nu s-ar fi potolit, deși Atingerea l-ar fi dat gata în cel mult o oră, dacă un om cu capul pe umeri nu i-ar fi înfipt o seringă în fund. Nu-i chip să-l ții locului! N-a mai așteptat să mă întorc azi-noapte! N-a mai avut răbdare să mă documentez ca lumea, să aflu exact cu ce vă confrunțați. Nici gând! Mult prea grăbit, ca întotdeauna. Și dacă ar fi avut puțină răbdare... George trase un șut violent tigvei, care zbură prin antreu. Nu s-ar fi întâmplat toată porcăria asta!

Stop joc. În ultimele douăsprezece ore aproape că fusesem răpusă de o fantomă cumplită. Căzusem de la etaj într-o tufă. Îmi scrântisem mâna. Timp de șase ore, un individ plin de coșuri, înarmat cu o pensetă, îmi scosese rămurele și spini din părțile sensibile. Ca să nu mai zic că dădusem foc unei căsuțe dintr-un cartier mărginaș. Colac peste pupăză, Lockwood fusese Atins de fantomă și, teafăr sau nu, era anchetat de poliție. În acea clipă nu-mi doream decât o baie fierbinte, ceva de ronțait și multă odihnă... și să-l văd cât mai curând pe Lockwood.

În schimb, trebuia să îndur izbucnirile lui George, ceea ce înrăutățea lucrurile.

— Taci, George, am zis obosită. Nu-i momentul acum.

George veni roată în jurul meu.

— Nu? Și-atunci când va fi momentul? Când tu și Lockwood o să fiți morți? Când o să-mi apăreți amândoi în miez de noapte, plutind în afara liniei de fier cu spirale de ectoplasmă în urma voastră și viermi ieșindu-vă pe ochi? Minunat. Hai să avem atunci discuția asta!

— Încântător, am pufnit. Nu m-aș întoarce în veci așa. Aș lua o înfățișare mai prietenoasă.

— Nu zău? urlă George, indignat. De unde știi ce tip de Vizitator vei fi, Lucy? Nu știi nimic despre ei. Nu citești materialele pe care ți le dau. Nu iei notițe în timpul anchetelor. Pe voi vă interesează numai să găsiți cât mai repede Sursa!

M-am apropiat amenințător de el. Dacă nu m-ar fi durut mâna, l-aș fi împuns în pieptul lui dolofan.

— Pentru că de-aici ne vin banii, George. Dacă am răsfoi toată ziua reviste vechi, ca tine,

n-am ajunge niciunde.

Mă săgetă cu privirile din spatele ochelarilor săi tembeli.

— Niciunde, da?

— Întocmai. Dacă n-ai fi atât de obsedat de lecturile astea, am fi rezolvat de două ori mai multe cazuri în ultimele luni. Ieri, de pildă, am așteptat toată după-amiaza să te-ntorci. Ai fi putut să ni te alături oricând, dar tu ai preferat să-ți petreci timpul în bibliotecă. Ți-am lăsat un bilețel politicos pe Fața de Masă Gânditoare. Am plecat abia la cinci după-masa.

— Trebuia să așteptați, rosti el cu glas stins.

— Și ce dacă n-am așteptat? Cu ce-ar fi schimbat asta lucrurile?

— Cu ce-ar fi schimbat...? Vino cu mine și-am să-ți arăt!

George făcu câțiva pași în spate, apoi se răsuci pe călcâie și mă conduse în bucătărie. Fără să ia în seamă icnetele mele dezgustate la vederea mormanelor de vase nespălate, deschise ușa de la demisol și coborî treptele de fier cu zgomot.

— Haide! strigă după mine. Dacă nu ți-e peste mână!

Înjurătura mea ar fi închegat laptele din bol, dacă acesta n-ar fi zăcut acolo de cel puțin treizeci și șase de ore. Eram nervoasă la culme. Am coborât în urma lui George, bocănind la fel de zgomotos pe trepte. Pe biroul lui, singurul luminat de altfel, zăceau teancuri de hârtii, cești murdare, cotoare de măr, pungii de chipsuri și sendvișuri pe jumătate mâncate, semn că nu dormise de multe ceasuri. Printre sutele de obiecte, undeva spre capătul biroului, se zărea și borcanul cu fantome. Era dezvelit, iar craniul se întrezărea puțin prin pâcla de culoare galbenă. Dintr-un motiv sau altul, căpățâna decapitată plutea cu susul în jos.

George înhăță câteva foi de pe birou. N-am mai avut răbdare și am pus toate tunurile pe el.

— Știi care-i problema ta? Ești gelos.

George se holbă la mine.

— Pe cine?

— Pe mine.

George slobozi un hohot de râs. În colțul mesei, capul din borcan își arată și el indignarea, mimând exasperarea.

— Nu zău! făcu George. Ești tare! Tocmai ai ars din temelii casa clientei noastre. Ești de departe cea mai bună asistentă.

— Sunt! Ultimul deținător al postului îngrașă viermii.

George șovăi.

— Nu asta-i ideea.

— Ba tocmai asta-i ideea. Am supraviețuit, și nu oriunde, ci luptând în linia întâi. Unde tu nu prea apari, George, iar asta începe să te roadă, nu-i așa? Te simți puțin dat la o parte. Ghinion! N-o să mă simt vinovată că fac și dreg, indiferent ce-o să-mi spui. Meseria asta nu înseamnă cărți prăfuite, ci acțiune și eficiență.

— Bine, rosti el, potrivindu-și ochelarii pe nasul borcănat. Bine. S-ar putea să ai dreptate. Mă mai gândesc la ce-ai zis. Și-n timpul ăsta, ți-aș sugera să arunci un ochi pe dosarul ăsta prăfuit pe care l-am întocmit ieri, în timp ce voi erați dincolo, uitând cu maximă eficiență să vă împachetați lanțurile. Am găsit un act de la Registrul Locuințelor. Sheen Road numărul 62, unde-ați fost voi. Apar aici toți proprietarii din ultima sută de ani. Domnul și doamna Hope sunt ultimii, însă de ei știați deja. Ceea ce nu știați voi e că în urmă cu aproximativ cincizeci de ani, casa a fost cumpărată de o anume domnișoară Annabel E.

Ward. Bagă la cap. Ieri am lipsit mai mult ca de obicei pentru că am fost la Arhivele Naționale, căutând informații în ziare despre toți foștii proprietari. De ce? Pentru că nu-mi plac surprizele. Și culmea, am fost surprins. Voiam să aflu dacă vreunul dintre acești proprietari a intrat vreodată în atenția presei. Ghici ce? L-am găsit pe unul dintre ei.

Cu degetele sale grăsuțe și albastre (de la cerneală), îmi împinse un extras dintr-un ziar. Era un articol din urmă cu patruzeci și nouă de ani, din *Richmond Examiner*.

Tânără dispărută: Poliția cere ajutorul publicului

Organele de poliție care anchetează dispariția distinsei domnișoare Annabel Ward au solicitat ieri cooperarea publicului, în vederea obținerii de noi informații.

Domnișoara Ward, în vârstă de douăzeci de ani, rezidentă pe Sheen Road, Richmond, a fost văzută ultima oară în noaptea de sâmbătă, 21 iunie, când a luat cina alături de câțiva prieteni în localul Gallops de pe Chelsea Bridge Street. Tânăra a părăsit restaurantul la scurt timp după miezul nopții, și nu s-a prezentat a doua zi la o întâlnire. Detectivii au anchetat deja mai mulți apropiați ai tinerei, dar fără rezultate concludente. Oricine deține informații utile este rugat să telefoneze la numărul de mai jos.

În ultimele zile, poliția a întreprins investigații legate de dispariția fetei – o tânără din înalta societate și o actriță în devenire – în preajma casei, precum și în zonele învecinate. Iazurile și râurile sunt cercetate cu ajutorul scafandrilor. Între timp, tatăl domnișoarei Ward, dl Julian Ward, a declarat că oferă o recompensă substanțială pentru orice...

— Întâmpini dificultăți în citirea articolului? făcu George. Te înțeleg. Are peste două paragrafe. Dă-mi voie să clarific lucrurile. Deși nu se menționează adresa, cred că e limpede că e vorba de aceeași Annabel Ward care apare în Registrul Locuințelor. Data se potrivește. Locuia pe Sheen Road, numărul 62, casa în care tu și Lockwood v-ați grăbit să începeți investigația. Să fie o coincidență? Tot ce se poate, dar descoperirea m-a pus pe gânduri. Așa că m-am întors într-un suflet aici, să vă pun în gardă, și ce-am găsit? Casa goală. Dar nu mi-am făcut griji, gândindu-mă că aveți tot echipamentul la voi. De-abia mai târziu am descoperit că uitaserăți lanțurile.

Se așternu tăcerea. Fantoma din borcan se risipi într-o masă de plasmă luminoasă, granulară, involburându-se încet asemenea apei verzi la fundul unei fântâni.

— Se potrivește ceva din ce-ai citit cu experiența de astă-noapte?

Toată furia se scurse din mine pe dată. Mă simțeam epuizată.

— Ai o poză cu fata? am întrebat.

Firește că avea. O scoase din teancul de hârtii.

— Atâta am, deocamdată.

Poza apăruse într-un alt număr din *Richmond Examiner*. O tânără îmbrăcată într-o haină de blană, surprinsă de lumina blițurilor la ieșirea dintr-o clădire. Se întrezărea o urmă de picior, avea dinți albi și coafura în stilul stup de albine. Probabil că tocmai ieșise dintr-unul din acele localuri distinse, care făceau deliciul gazetarilor. Dacă ar fi trăit în zilele noastre, ar fi apărut fără îndoială în revistele lui Lockwood, pozând cu ochi sticloși pe o jumătate de

pagină, și cu siguranță aș fi urât-o.

Dar așa, în minte nu-mi venea decât chipul ei din perete, lipsit de ochi, zbârcit și presărat cu pânze de păianjen. Imaginea aceea mă întrista.

— Da, am spus. Ea e.

— Fantastic, exclamă George, după care nu mai spuse nimic.

— Scrie aici că au cercetat casa, am murmurat. Probabil că nu suficient de atent.

Stăteam amândoi la masă, holbându-ne la poză și la ziarul acela prăfuit.

— Cine a ascuns-o a făcut o treabă excelentă, spuse George într-un târziu. Nu uita, asta se întâmpla înainte ca Problema să fie recunoscută de toată lumea. Altfel, ar fi trimis niște detectivi cu puteri parapsihologice.

— Dar de ce nu s-a manifestat fantoma încă de la bun început? De ce-a așteptat atâta amar de vreme?

— Ajunge să fi fost prea mult fier în casă. Un pat metalic, de pildă, ar fi fost suficient s-o țină la respect. Poate că familia Hope a făcut curățenie prin casă și a schimbat mobila, și astfel Sursa a fost eliberată.

— Au făcut într-adevăr schimbări. Domnul Hope a transformat dormitorul în cameră de lucru.

— Mă rog, asta nu mai contează acum.

Își șterse ochelarii de cămașă.

— Îmi pare rău, George. Ai avut dreptate. Ar fi trebuit să așteptăm.

— Iar eu ar fi trebuit să vin acolo. E atât de greu să găsești un taxi noaptea...

— N-ar fi trebuit să-mi ies așa din pepeni. Eram îngrijorată. Sper doar că Lockwood e teafăr și sănătos.

— O să-și revină. Nici eu nu trebuia să-mi pierd cumpătul sau să dau cu piciorul în talismanul ăla de fertilitate. L-am spart, nu-i așa?

— N-o să bage de seamă. Pune-l înapoi pe raft.

— Da.

George își potrivi ochelarii pe nas și mă fixă cu privirea.

— Îmi pare rău că te-ai lovit la mână.

Părerile de rău s-ar fi ținut probabil lanț până la infinit dacă fața din borcan nu mi-ar fi atras atenția, arătându-și în fel și chip dezgustul pentru discuția noastră.

— Chestia aia n-aude ce vorbim, nu?

— Atâta vreme cât se află în spatele sticlei argintate, nu. Hai sus. O să-ți pregătesc ceva de mâncare.

M-am îndreptat spre treptele spiralate.

— Va trebui să speli vasele întâi. O să dureze o vreme.

•

Avusesem dreptate. M-am îmbăiat și m-am îmbrăcat, dar când am coborât jos, pe jumătate înțepenită, George încă nu pusese ouăle și costița la prăjit. Nici bine nu mi-am rezemat umărul betegit de masă, aplecându-mă după sare, că soneria se făcu din nou auzită.

Am schimbat o privire cu George. Ne-am dus amândoi la ușă. În prag stătea Lockwood. Paltonul său era ars și zdrențuit, iar cămașa avea gulerul sfâșiat. Era zgâriat pe față. Ochii săi mari, luminoși, precum și pomeții ieșiți în relief aduceau mult cu trăsăturile unui invalid proaspăt sculat din pat. Deși mă temusem c-o să-l văd umflat, era mai costeliv ca niciodată.

Lockwood făcu câțiva pași cu greutate. În lumina antreului, am observat că mâna lui stângă era bandajată cu un strat subțire de tifon.

— Bună, George, rosti el cu glas tremurând. Bună, Lucy.

Se clătină pe picioare, gata să cadă. Ne-am repezit la el să-l ajutăm, iar Lockwood ne răsplăti cu un zâmbet cald.

— E bine să fii acasă. Hei, ce-a pățit tigva mea?

10.

În acea zi, Lockwood nu fu deloc în apele lui, fie pentru că atingerea fantomatică i se strecura încă prin vene, fie din cauza anchetei îndelungate de la Scotland Yard. Asemenea mie, dormise toată dimineața. La prânz ciuguli puțin din plăcinta cu brânză și mâncarea de mazăre pregătite de George. Abia se târa și vorbea foarte puțin, ceea ce era complet atipic pentru el. După-masă se instalează în sufragerie, vârându-și brațul beteag sub un morman de sticle cu apă caldă, și se holbă cu priviri pierdute pe fereastră.

Eu și George i-am ținut companie în tăcere toată după-amiaza. Eu m-am apucat să citesc un roman polițist de duzină. George experimentă pe fantoma din borcan, improvizând un mic circuit electronic pentru a emite șocuri electrice în sticlă. Poate ca o formă de protest, sau poate din alt motiv neștiut, fantoma nu avu nicio reacție.

Înspre ora patru, când soarele se pregătea deja să apună, Lockwood ne surprinse pe amândoi, cerându-ne registrul. Erau primele cuvinte rostite după ore în șir de tăcere.

— Ce mai avem pe listă, George? întrebă el, când băiatul rotofei aduse catastiful negru. Ce cazuri ne mai așteaptă?

George răsfoi ultimele pagini.

— Avem doar câteva, spuse George. Am fost înștiințați despre o „arătare neagră și înspăimântătoare” în parcare a unui off-licence^[2]. Poate fi orice, de la un Spectru Întunecat la o Umbră Ștearsă. Urma să începem investigațiile în seara asta, dar am amânat vizita prin telefon. Mai avem și niște „bubuituri sinistre” într-o casă din Neasden... Cel mai probabil un Ciocănit, posibil și un Poltergeist slab, însă nu avem suficiente date ca să tragem concluzii. Apoi, o „umbră întunecată, nemișcată”, observată într-o grădină din Finchley... posibil un Pândar sau o Umbră. Ah, o rugămintă urgentă din partea doamnei Eileen Smithers, din Chorley. Stă singură în căsuța ei și în fiecare noapte aude...

— Stai numai o clipă. Ai spus cumva Eileen Smithers? Nu cumva am mai lucrat pentru ea?

— Ba da. Data trecută a fost un „urlet înfiorător și imaterial” venit din salon și bucătărie. Atunci am crezut că avem de-a face cu un Spirit Urlător. În realitate, Bumbles, pisica vecinilor, a rămas blocată într-o gaură din perete.

Lockwood își dădu ochii peste cap.

— Doamne, îmi aduc aminte. Și-acum?

— Un „vaiet nelumesc, ca de copil”, în pod. Pe la miezul nopții...

— E afurisita aia de pisică, făcu Lockwood, scoțându-și brațul de sub sticle și mișcându-și degetele cu grijă. Pielea sa păstra încă o nuanță vagă de albastru.

— Una peste alta, nu e cea mai palpitantă agendă din istoria agențiilor parapsihologice,

nu? Pândari, Umbre și Bombonel, motanul roșcovan. Unde s-au dus cazurile fericite, precum Teroarea de la Mortlake sau Duhul din Dulwich?

— Dacă prin „fericite” înțelegi fantome puternice și greu de combătut, ar trebui să fii mândru de noaptea trecută. Problema e că... ne-a luat pe nepregătite.

— După cum au ținut să-mi amintească de o sută ori cei de la Scotland Yard, mârâi Lockwood. Nu, prin cazuri „fericite” înțeleg acelea care ne umplu buzunarele. Astea sunt slujbe neînsemnate.

Se așeză înapoi în fotoliul său.

Rar se întâmpla ca Lockwood să aducă în discuție banii. De regulă, nu asta îl motiva. Urmă o liniște stânjenitoare.

— Vei fi surprins să afli că George a descoperit câte ceva despre fata-fantomă, am rostit cu voioșie în glas. Povestește-i, George.

El așteptase cu înfrigurare această clipă. Scoase articolul din buzunar și îl citi de la cap la coadă. Lockwood, care de obicei nu se arăta interesat de identitatea Vizitatorilor, nici măcar de cei care nu-i făcuseră zile fripte, ascultă cu indiferență.

— Annabel Ward? rosti el în cele din urmă. Așa o chema pe fată? Mă întreb cum a murit.

— Și cine a ucis-o, am adăugat.

Lockwood ridică din umeri.

— A trecut jumătate de veac de-atunci. Nu vom afla niciodată. Mă preocupă mai mult acum prezentul. Fantoma ei ne-a băgat în bucluc. Poliția nu e câtuși de puțin încântată de incendiul provocat...

— Totuși, ce s-a petrecut azi-noapte, după ce-ați părăsit casa? întrebă George.

— Nu mare lucru. Am dat o declarație. Mi-am construit apărarea destul de temeinic: *Vizitator periculos, viețile noastre erau în primejdie, am fost nevoiți să acționăm pe moment*, toate banalitățile astea. Dar nu păreau foarte convingători.

Acestea fiind zise, își fixă din nou privirile pe fereastră.

— Ce urmează acum? am întrebat.

Lockwood clătină din cap.

— Om trăi și om vedea.

Răspunsul veni mai repede decât ne așteptam. La nici douăzeci de minute după discuție, cineva bătu la ușă. George coborî să deschidă. Se întoarse în scurt timp cu o carte de vizită cu margini albastre în mână, și cu o mină abătută.

— Te caută domnul Montagu Barnes de la DCCAP, spuse el sumbru. Ești acasă?

— N-am de ales, oftă Lockwood. Știe că nu pot ieși azi din casă. Asta e. Poftește-l înăuntru.

Departamentul de Cercetare și Control al Activităților Parapsihologice e una dintre cele mai puternice organizații din țară. Într-o oarecare măsură ține de guvern și de poliție, dar în realitate se află sub conducerea unor foști detectivi, ajunși la o vârstă la care nu mai pot face față nici măcar meseriei de supraveghetor. Unul dintre rolurile lor cele mai importante e să țină agențiile sub observație și să se asigure de respectarea reglementărilor.

Inspectorul Barnes era un adevărat împătimit al regulilor. Un om din cale-afară de sâcâitor, care manifesta o aversiune profundă față de orice abatere de la litera regulamentului DCCAP. Lockwood și George avuseseră de-a face cu el de câteva ori, cu precădere înainte să mă angajez. Era prima oară când îl vedeam de aproape, așa că l-am măsurat cu atenție din priviri.

Era un bărbat mărunțel, îmbrăcat într-un costum închis la culoare, destul de șifonat. Purta o pelerină lungă și maronie care-i ajungea până la genunchi, iar pe cap o pălărie melon, de asemenea maro. Avea părul rar și lins, excepție făcând mustața aspră și stufoasă, ca o perie proaspăt cumpărată. Nu puteam să-i ghicesc vârsta. Avea probabil în jur de cincizeci de ani, cu toate că mie mi se părea nespus de bătrân, pe punctul de a deveni el însuși un Vizitator. Avea o expresie sumbră și melancolică întipărită pe chip, de parcă toată căldura și bucuria fuseseră alungate cu totul din sufletul său, astfel că pielea îi atârna trist sub orbitele ochilor. Avea însă o privire vicleană și pătrunzătoare.

Lockwood se ridică înțepat, îl salută cordial și îl pofti să se așeze. George luă borcanul de pe bufet și îl acoperi cu eșarfa. Eu m-am dus să pregătesc ceaiul.

Când m-am întors, Barnes ședea în mijlocul canapelei – nu-și dăduse jos pălăria și nici pelerina – cu mâinile așezate cumiți pe genunchi. Ținuta lui era deopotrivă impunătoare și bizară. În acel moment studia colecția de obiecte stranii de pe perete.

— Cei mai mulți oameni, rosti el cu un timbru oarecum nazal, se mulțumesc să admire peisaje bucolice. Obiectele astea nu par foarte igienice. Spune-mi, ce-i drăcovenia aia roasă de molii?

— Un băț de spirite tibetan, explică Lockwood. Are peste o sută de ani. Eu unul cred că vechii dalai-lama alungau fantomele în globurile acelea goale ce atârnă între stegulețe. Aveți ochi ageri, domnule Barnes. E printre cele mai de preț obiecte din colecția mea.

Inspectorul pufni pe sub mustață.

— Mie-mi pare o drăcovenie exotică...

Își întoarse privirea către noi.

— Ei bine, mă bucur să văd că vă țineți atât de bine. Ba chiar sunt puțin uimit. Când v-am văzut azi-noapte în grădină, eram convins că o să rămâneți o săptămână în spital.

Ceva din glasul său mă făcu să mă întreb dacă nu cumva își dorise acest lucru.

Lockwood dădu neajutorat din umeri.

— Îmi pare rău că n-am fost de mare folos astă-noapte. Eu am vrut să mai stau, dar nu te pui cu doctorii.

— Stai liniștit, nu aveam nevoie de tine, spuse Barnes. Mai mult ne-ai fi încurcat lucrurile. Datorită eforturilor eroice ale pompierilor, parterul casei a fost în mare parte salvat. Dar etajul a ars complet, mulțumită vouă.

Lockwood încuviință formal.

— Am dat o declarație colegilor dumneavoastră de la Scotland Yard.

— Știu. Și am discutat și cu doamna Hope, căreia i-ați făcut acest cadou.

— Ah! Cum se simte doamna?

— E profund îndurerată, domnule Lockwood, după cum bine îți poți închipui. N-a reușit să lege două vorbe. Pe de altă parte, ea și fiica dumneaei sunt extrem de supărate și vor să fie despăgubite. Ceaiul meu? Minunat.

Luă ceașca în mână. Chipul lui Lockwood se albi și mai tare.

— Le înțeleg perfect supărarea, rosti el, dar, vorbind acum ca între profesioniști, știm că asemenea accidente sunt inevitabile în meseria noastră. Eu și Lucy am ținut piept unui Tip II extrem de periculos, care a mai ucis în trecut și care ne punea viețile în pericol. Ce-i drept, pagubele colaterale sunt regretabile, dar sunt convins că DCCAP ne va sprijini în plata...

— DCCAP n-o să contribuie nici măcar cu un ban, rosti Barnes, sorbind din ceai. De aceea

mă aflu aici. M-am consultat deja cu șefii mei, care au ajuns la concluzia că în timpul investigațiilor de pe Sheen Road ați nesocotit o serie de proceduri de siguranță. Mai rău, v-ați angajat în luptă cu Vizitatorul fără protecția lanțurilor de fier: incendiul a fost rezultatul direct al acestei hotărâri.

Inspectorul își trecu un deget peste mustață.

— În ceea ce privește despăgubirile, ești pe cont propriu.

— Dar e de-a dreptul ridicol, se revoltă Lockwood. Cu siguranță că putem...

— Nu există „putem” aici! spuse Barnes, brusc iritat.

Se ridică în picioare și rosti, fluturând ceașca în jur:

— Dacă tu și domnișoara Carlyle ați fi făcut alegerea potrivită, cu alte cuvinte, dacă ați fi părăsit casa după primul rendez-vous cu Vizitatorul și v-ați fi întors mai bine înarmați...

Făcu o scurtă pauză pentru a ne arunca tuturor priviri mânioase.

— ... sau cu agenți mai buni, casa ar fi fost bine mersi acum. E vina voastră și mi-e teamă că nu vă pot ajuta. Iar acum să trecem la motivul real al vizitei mele.

Scoase un plic din buzunarul pelerinei.

— Am primit un plic de la avocații familiei Hope, care cer o despăgubire cât mai grabnică a pagubelor create în urma incendiului. Înțelegerea e la șazeci de mii de lire sterline. Dacă nu plătiți în patru săptămâni, veți fi acționați în judecată.

Apoi zise printre dinți:

— Sper că ești la fel de înstărit precum pari, domnule Lockwood. Te asigur că, dacă nu suporti costul daunelor, DCCAP va fi nevoit să pună lacăt agenției tale.

Nimeni nu se clinti. Eu și Lockwood păream amândoi înlemniți. George își luă încet ochelarii de pe nas și îi șterse de bluză.

Acum, că ne adusese la cunoștință nefericita veste, inspectorul Barnes deveni dintr-odată stingher și agitat. Dădu roată încăperii, examinând cu priviri încruntate artefactele de pe rafturi și sorbind din ceai.

— Lăsați, vă rog, scrisoarea pe bufet, zise Lockwood. O voi citi mai târziu.

— N-are rost să vă bosumflați, domnule Lockwood, spuse Barnes. Asta se întâmplă când agenția nu e administrată cum trebuie. Auzi, fără supraveghetori. Agențiile angajează adulți pentru a asigura protejarea proprietății individuale și a vieților umane. Dar voi, continua el, dând disprețuitor din mână, sunteți doar niște copii care se joacă de-a detectivii. Casa voastră e o dovadă vie a acestui fapt... până și porcăriile astea de pe pereți.

Examină o etichetă micuță.

— „Capcană indoneziană pentru fantome”? Prostii! Asta ar trebui expusă într-un muzeu.

— Face parte din colecția mamei mele, rosti Lockwood, cu glas reținut.

Inspectorul nu mai auzea nimic. Aruncă plicul pe bufet și, în același timp, observă cu coada ochiului obiectul ascuns sub eșarfa cu picățele. Nedumerit, o înlătură, dezvăluind borcanul cu fum galben. Se aplecă și examină conținutul lui mai îndeaproape.

— Iar asta? Ce-i monstruozitatea asta? Un alt obiect dezgustător care-ar fi trebuit ars demult...

Ciocăni indiferent în borcan.

— N-aș face asta în locul dumneavoastră, spuse Lockwood.

— De ce?

Brusc, sub privirile nedumerite ale lui Barnes, plasma gălbuie se învolbură și luă înfățișarea fantomei. Ochii îi ieșiră nebunește din orbite. Își deschise gura larg, dezvăluind

două șiruri monstruoase de dinți ascuțiți. Limba se încovoia cu mișcări greu de descris.

Nu vom ști niciodată ce-a văzut inspectorul. Cert e că a simțit ceva. Cu un strigăt de maimuță urlătoare, Barnes sări înapoi, transfigurat de teamă, împrôșcându-și ceai fierbinte pe față și pe cămașă. Ceșcuța căzu cu un zăngănit pe podea.

— George, spuse Lockwood cu glas calm. Te-am rugat să ții borcanul la demisol.

— Știu, dar sunt foarte uituc.

Barnes clipea, gâfâia și își ștergea fața.

— Imbecili iresponsabili ce sunteți! Ce-i drăcovenia aia?

— Nu știm cu siguranță, spuse George. Se prea poate să fie un Spectru Hoinar. Îmi cer scuze, domnule Barnes, dar n-ar fi trebuit să vă apropiați atât de mult de borcan. Fantoma se sperie ușor de forme grotești.

Inspectorul înșfăcase un șervețel de pe tavă și încerca să-și curețe cămașă. Ne aruncă tuturor priviri fioroase.

— Exact despre asta vorbeam adineauri. Astfel de borcane n-ar trebui ținute în locuințe private, ci în locuri sigure, sub supravegherea unor instituții responsabile sau, și mai bine, ar trebui distruse. Dacă eliberam cumva fantoma? Dacă dădea un copil peste ea? Eu abia dacă i-am deslușit contururile, și m-a speriat de moarte, iar voi o lăsați așa, la voia întâmplării.

Clătină scârbit din cap.

— După cum spuneam, vouă vă arde doar de joacă. Am spus ce aveam de spus. Citește hârtiile, domnule Lockwood, și gândește-te bine la ce urmează să faci. Ține minte, ai un răgaz de patru săptămâni, nu mai mult. Patru săptămâni și șaiszeci de mii de lire. Nu, nu-i nevoie să mă conduci, mă descurc și singur, asta dacă nu mă devorează vreun strigoi în antreu.

Își puse pălăria în cap și ieși tropăind din sufragerie. Am așteptat în tăcere până am auzit ușa de la intrare închizându-se în urma sa.

— O întâlnire obositoare din multe puncte de vedere, spuse Lockwood, dar a devenit mai interesantă spre final.

— Așa-i! chicoti George.

— A fost mortal. Ai văzut ce față a făcut? am spus, cu rânjelul pe buze. Și cât de iute s-a mișcat!

— A înghețat de frică! Superb.

— Și teribil de amuzant.

— Da.

După o vreme, râsetele noastre amuțiră. Urmă o tăcere lungă. Priveam cu toții în gol.

— Poți să-i despăgubești? am întrebat într-un sfârșit.

Lockwood trase aer adânc în piept, dar nu reuși să-și ascundă durerea resimțită. Enervat, se frecă la coaste.

— Într-un cuvânt, nu. Am casa, dar contul din bancă e subțire. Nu cât să acopere banii de reparații, cel puțin. Singura soluție ar fi să vând casa, iar asta ar însemna moartea agenției, după cum Barnes bine știe...

Preț de o clipă, păru neajutorat, apoi ceva din lăuntru său se trezi brusc la viață, iar pe chipul lui vânăt încolți un zâmbet sclipitor.

— Dar nu se va ajunge la asta, nu? Avem patru săptămâni la dispoziție. Suficient timp să facem niște bani buni! Avem nevoie de un caz de cinci stele, care să ne facă faimoși și să

pună lucrurile în mișcare.

Îndreptă un deget spre registrul de pe masă.

— Gata cu prostiile astea de Umbre și Pândari. Dorim ceva care să ne crească reputația. Bun, mâine ne apucăm de treabă... Nu, mersi, George, nu vreau ceai. Sunt puțin obosit. Dacă nu vă deranjează, mă bag în pat.

Ne ură noapte bună și plecă. George și cu mine am rămas locului, în tăcere.

— Nu i-am spus încă, dar am pierdut deja un caz, spuse George într-un târziu. M-au telefonat azi și au contramandat. Au auzit și ei de incendiu.

— Doamna cu pisica?

— Mi-e teamă că nu. Un caz interesant.

— În patru săptămâni e foarte greu să faci rost de-atâta bănet, nu?

— Exact.

George stătea pe canapea, picior peste picior, rezemându-și bărbia în palme.

— E atât de nedrept, am spus. Ne-am pus viețile în joc.

— Mda.

— Ar trebui să fim apreciați pentru ceea ce-am făcut!

George se întinse, apoi dădu să se ridice.

— Ce gând frumos, dar lucrurile nu merg așa. Ți-e foame?

— Nu prea. Dar sunt epuizată. Cred că mă duc și eu să mă culc.

Sub privirile mele, George strânse ceștile, inclusiv pe cea a inspectorului, care căzuse sub recamier.

— Măcar am izgonit spiritul lui Annabel, am spus. Deși nu mă încălzește prea mult.

— Mda, mârâi George. Măcar atât.

11.

M-am deșteptat în toiul nopții, în bezna odăii mele, cu dureri în tot trupul. Stăteam întinsă pe spate – cea mai puțin supărătoare poziție – înclinată ușor spre fereastră, îmi odihneam un braț încovoiat pe pernă, iar celălalt, întins, pe cuvertură, cu ochii deschiși și mintea în priză. Mi se părea că nu dormisem deloc, cu toate că simțeam tăcerea catifelată și apăsătoare a orelor târzii.

Zgârieturile și vânățiile îmi dădeau încă bătăi de cap. La o zi după căzătură, îmi simțeam mușchii întărindu-se încetul cu încetul. Ar fi trebuit să mă ridic și să iau o aspirină, dar cutia era jos în bucătărie. Prea mare efortul. Nu doream să mă mișc. Eram înțepenită, patul era cald, iar aerul era prea rece.

Am rămas neclintită, cu privirile ațintite la tavanul înclinat al mansardei. După o bucată de vreme am zărit o licărire alburie la fereastră, la început estompată, apoi tot mai strălucitoare. Era lampa contra fantomelor de la colțul străzii, care lumina la intervale regulate, asemenea farurilor din port. La fiecare trei minute și jumătate, razele sale străpungeau întunericul preț de treizeci de secunde, apoi amuțeau. În mod oficial, aceste lumini aveau menirea de-a descuraja Vizitatorii să hoinărească pe străzi. În realitate, foarte puține fantome hălăduiau pe străzi, astfel că rolul lor era să liniștească populația, să dea impresia că autoritățile nu stăteau cu mâinile-n sân.

Dintr-un anumit punct de vedere, îşi atingeau scopul. Ofereau o oarecare siguranţă. Dar când se stingeau subit, noaptea părea şi mai neagră.

Lumina albă se prelingea pe pereţii odăii mele micuţe, pe grinzile tavanului, pe barele de fier ce împrejmuiau fereastra, pe dulapul şubred şi atât de îngust, încât eram nevoită să-mi atârn umeraşele în diagonală. Era foarte neîncăpător, astfel că de cele mai multe ori îmi lăsam hainele într-un morman lângă scaun sau lângă uşă. Cu coada ochiului am văzut grămada cât un munte. Trebuia să fac ordine în zori.

În zori... Oricât de încrezător era Lockwood în forţele proprii, timpul se scurgea în defavoarea noastră. Patru săptămâni... Patru săptămâni să facem rost de o sumă uriaşă de bani. Eu insistasem să rămânem în casă după primul atac al fetei-fantomă. Eu insistasem să o înfruntăm, când ar fi fost mult mai cuminte să împachetăm şi să ne luăm tălpăşiţa.

Era vina mea. Luasem o decizie greşită, la fel ca la Moara Wythburn. Atunci îmi nesocotisem instinctele. Acum dădusem ascultare aceluiaşi instincte, dar degeaba. Indiferent de felul în care răspundeam la o situaţie de criză, rezultatul era mereu acelaşi. Făceam o tâmpenie, cu urmări dezastruoase.

Lampa contra fantomelor se stinse. În odaia mea se aşternu bezna. Stăteam în continuare nemişcată, sperând să-mi pot păcăli mintea şi să mai rup câteva ore de somn. Câtă naivitate! Durerea era prea mare, iar eu eram mult prea trează şi cuprinsă de remuşcări. Pe deasupra, îmi era teribil de frig. Ar fi trebuit să-mi iau încă o plapumă din baia de jos.

Mult prea frig...

Am simţit un fior brusc pe şira spinării.

Era într-adevăr mult prea frig. Şi nu mă refer la răcoarea tipică pentru mijlocul lunii noiembrie. Era genul de frig care-ţi preschimba răsuflarea în aburi în timp ce dormeai. Era genul de frig care lăsa flori de gheaţă pe la ferestre. Răcoarea aceea care se răspândea, te amorţea şi îţi tăia respiraţia. Îmi era atât de familiară.

Mi-am deschis larg ochii.

Beznă. Desluşeam cu greu conturul ferestrei arcuite, în care se răsfrângea lumina nopţii londoneze, cu nuanţele sale portocalii. Am ascultat, dar sângele îmi năvălise deja în urechi. Inima îmi bătea cu atâta putere, încât vibra până şi plapuma. Eram încordată. Dintr-odată, am devenit conştientă de cea mai mică senzaţie, de atingerea fină a cămăşii de bumbac, de atingerea călduroasă şi mlădioasă a cearşafului, de încheştarea bandajelor pe răni. Braţul care zăcea pe pernă tresări spasmodic. Palmele îmi asudau.

Cu toate că nu văzusem şi nu auzisem nimic, ştiam că nu eram singură în cameră.

Un glas distant din mintea mea îmi porunca să mă ridic. Să dau la o parte plapuma grea şi să mă ridic în picioare. Mai departe? Habar n-aveam. Dar orice făceam era mai bine decât să zac neajutorată în pat, paralizată de teamă.

Ridică-te. Deschide uşa. Ia-o la goană pe scări... Fă ceva!

Am rămas neclintită, veghind în tăcerea ca de cavou. Glasul stins al memoriei mă făcu totuşi să stau locului. Pentru că zărisem... Ce zărisem?

Am aşteptat lumina.

Uneori, trei minute par trei ceasuri.

Undeva, la colţul străzii, întrerupătorul electronic porni instalaţia. În spatele lentilelor mari şi rotunde, becurile cu magneziu prinseră viaţă, scaldând strada în lumină albă. Razele lor ajunseră şi la fereastra mea.

Mi-am întors iute privirile spre uşă.

Da. Acolo. Scaunul și grămada de haine. Împreună formau un munte amorf... neobișnuit de înalt... exagerat de înalt. Chiar și dacă aș fi strâns toate hainele mele de când eram mică și aș fi făcut pe loc o grămadă, cu fustele și puloverele la bază și șosetele în vârf, tot n-aș fi reușit să creez silueta înaltă și subțire care se întrezărea în cotlonul întunecat de lângă ușă.

Silueta stătea nemișcată. N-avea nevoie să se miște. M-am holbat la ea timp de treizeci de secunde, incapabilă să schițez nici cel mai mic gest. Eram, la drept vorbind, paralizată. Înlemnirea se insinuase atât de subtil, încât de-abia acum devenisem conștientă de ea.

Lumina se stinse.

Mi-am ținut pornirile în frâu și mi-am ascuțit simțurile, încercând să alung sentimentul de neajutorare care pusesse stăpânire pe mine. Mi-am încordat mușchii, am azvârlit plapuma cât colo și m-am aruncat într-o parte, aterizând la podea.

Am rămas nemișcată.

Durerea îmi săgeta mușchii. Manevra bruscă îmi solicitase cumplit trupul, dar cel puțin crease o distanță liniștitoare între mine și silueta care stătea lângă ușă. Era singurul lucru care conta cu adevărat.

Stăteam lipită practic de covor, cu capul în mâini. Aerul rece îmi săgeta picioarele goale. Unabur subțire și palid lucea slab deasupra covorului: ceața fantomatică ce însoțea uneori manifestările paranormale.

Am închis ochii și m-am străduit să mă calmez, apoi am ciulit urechile și am Ascultat.

Dar una e să fii bine echipată, cu spada la brâu, și alta e să stai întinsă la podea, având doar cămașa de noapte pe tine. Una e să intri pregătită într-o casă bântuită, în cadrul unei investigații, și alta e să fii prinsă în propriul dormitor, la câțiva pași de o stafie. Drept urmare, n-am deslușit nimic în afară de bătăile propriei inimi și de răsufierea mea înghețată.

Cum naiba a intrat în cameră? Ferestrele erau barate cu fier. Cum a ajuns atât de sus?

Liniștește-te! Gândește. Aveam vreo armă la îndemână sau vreun alt obiect de care m-aș fi putut folosi?

Nu. Centura utilitară era pe masa din bucătărie, două etaje mai jos. Două etaje! Putea la fel de bine să fie în China. La fel ca și sabia mea, mistuită probabil în incendiul de pe Sheen Road. Armele de rezervă erau la subsol, adică trei etaje mai jos. Eram lipsită de orice apărare. Iar uneltele care se aflau în apropiere erau la fel de nefolositoare, întrucât arătarea plutea lângă ușă.

Oare? Am simțit o adiere înghețată. Mi se făcu pielea de găină.

Stăteam întinsă pe burtă și nu-mi puteam înălța capul prea sus fără să mă sprijin în mâini. Din acea poziție nu vedeam decât piciorul cenușiu al patului – cel mai apropiat de mine – firișoare alb-verzui de ceață fantomatică și peretele. Stăteam cu spatele la cameră. Chiar în acea clipă, primejdia putea să se strecoare în spatele meu și să mă ia complet pe nepregătite.

Trebuia să mă uit, chiar și în absența luminii. M-am încordat, gata de acțiune. Lumina se aprinse din nou în stradă. Mi-am îndreptat brațele și mi-am înălțat capul, trăgând cu ochiul deasupra saltelei...

Și inima mi-a stat în loc. Silueta nu mai era lângă ușă, ci se apropiase încet și fără zgomot, iar acum pendula deasupra patului. Stătea ușor gârbovită, inspectând cearșaful și împrăștiind spirale de plasmă în jur. Degetele ei lungi și întunecate pipăiau porțiunea caldă unde zăcusem întinsă cu doar câteva secunde în urmă.

Dacă și-ar fi întins degetele în lateral, m-ar fi atins fără îndoială. M-am lipit din nou de podea.

Trebuie spus din capul locului că dormeam într-un pat sordid. Probabil că în urmă cu mulți ani, Lockwood obișnuia să-și facă siesta de după-amiază în el. Era șubred, iar salteaua era plină de gălme și arcuri rătăcite. Avea însă un avantaj: era lipsit de acele sertare interioare pe care le găsești adesea la paturile mai noi, ceea ce însemna suficient loc dedesubt pentru batiste mototolite, cărți, praf, ba chiar și pentru cutiuța mea cu amintiri de-acasă.

Și, firește, suficient loc pentru o fată iute și abilă.

Nu-mi aduc aminte dacă m-am târât pe burtă sau m-am rostogolit. Nu mai știu dacă am spart sau am distrus ceva. Cred că m-am lovit la cap și cred că mi-am smuls bandajele de pe brațe, pentru că le-am găsit mai târziu pe covor, pline de sânge. Mi-a luat o secundă, poate două, să ajung în cealaltă parte.

De cum am ieșit, am simțit o atingere ca de gheață de undeva de sus, moale și cuprinzătoare. Pentru o fracțiune de secundă, m-am zvârcolit îngrozită, apoi am realizat că era doar cuvertura care atârna la marginea patului. Am dat-o la o parte și m-am ridicat în picioare.

De undeva de deasupra patului am văzut țâșnind o undă firoasă de nelumină. Întunericul fremătă, iar silueta palidă și subțire se repezi către mine, cu mâinile întinse.

Dintr-un salt am ajuns la ușă, am trântit-o de perete și am luat-o la goană pe scări.

Am coborât în viteză până la etajul întâi, lovind balustrada de câteva ori, în timp ce curenți de aer rece mi se încolăceau în jurul gâtului.

— Lockwood! am strigat. George!

Camera lui Lockwood era pe stânga. Sub ușă se zărea un firicel de lumină. Am bâjbâit după clanță, aruncând priviri în spate, unde silueta palidă se insinua cu viteză pe scări. Ușa nu se clintea: era închisă. Am bătut cu disperare în lemnul bătrân. De după colț, unde se sfârșeau treptele, se ițiră câteva degete lungi, strălucitoare.

Brusc, ușa se dădu în lături. Lumina plăpândă și gălbuie aproape că îmi luă vederea.

În prag stătea Lockwood, îmbrăcat într-o pijama dungată și un capot lung, închis la culoare.

— Lucy?

Am țâșnit pe lângă el.

— Fantomă! În camera mea! Vine!

Părul îi era ciufulit, iar chipul său vânăt trăda oboseala, dar în rest era la fel de calm ca întotdeauna. Nu-mi ceru alte detalii și se dădu câțiva pași înapoi, fără să-și ia privirile de la ușă. În dreapta lui era un dulăpior cu sertare. Deschise sertarul de sus cu mâna cea bună și scotoci înăuntru după ceva. Am simțit un val de ușurare. Slavă cerului! Căuta probabil o bombă cu sare sau o canistră cu fier. Ce mai conta? Orice ar fi fost bun.

Lockwood scoase la iveală un obiect ciudat, un amestec de lemn, sârmă și bucăți de metal. Metalul era decupat în formă de păsări și animale. Lockwood apucă bățul de lemn și începu să desfacă sârma.

Mă holbam la el, nevenindu-mi să-mi cred ochilor.

— Asta-i tot ce ai?

— Spada e jos.

— Ce-i drăcovenia aia?

— Un mini carusel cu animale. Mă jucam cu el când eram mic. O ții de aici, iar animăluțele sunt legate de roata care se învârte. Face un zgomot vesel. Preferata mea era girafa zâmbitoare.

Am privit către ușa deschisă.

— Foarte drăguț, dar...

— Sunt din fier, Lucy. Deci, ce s-a întâmplat? Îți sângerează genunchii.

— O apariție. Aură întunecată la început, ca o umbră, dar acum emană nelumină. Efecte secundare: înlemnire, ceață și răcoare. M-a urmărit pe scări în jos.

Lockwood părea mulțumit de jucăria lui. O ridică și își îndoi încheietura, învârtind micul carusel cu animale.

— Stinge veioza, te rog.

M-am conformat imediat. Întunericul învăluie încăperea. Pe palier, liniște.

— Crede-mă, e acolo, am spus.

— Am înțeles. Hai înspre ușă. Ia bocancul când treci pe lângă pat.

Am pășit cu grijă spre ușă, la adăpostul caruselului, și am aruncat un ochi pe coridor. Nici urmă de fantomă pe palier sau pe scări.

— Ai luat bocancul?

— Da.

— Aruncă-l spre ușa lui George.

Am azvârlit gheata cu toată forța, deși eram epuizată. Bocancul se izbi de ușă cu un zgomot surd. Am așteptat amândoi, scrutând bezna.

— M-a urmărit pe scări în jos, am spus.

— Știu. Mi-ai mai zis odată. Grăbește-te, George...

— Mă așteptam să se fi trezit deja, la ce scandal am făcut.

— George doarme buștean. Din mai multe puncte de vedere. Ah, iată-l.

Într-un târziu, George se împletici afară, mijind ochii asemenea unui șoarece miop. Purta o pijama albastră cât toate zilele, cu cel puțin trei numere mai mare decât el, împetrișată cu nave spațiale și planete în culori țipătoare și prost desenate.

— George, strigă Lockwood. Lucy spune că a văzut un Vizitator în casă.

— Chiar l-am văzut, am rostit, scurt.

— Ai niște fier la îndemână? Trebuie să vedem despre ce-i vorba.

George se frecă la ochi. Bâjbâi după șnurul pantalonilor, încercând fără prea mult succes să-i țină în loc.

— Nu știu sigur. Probabil. Stai puțin.

Se răsuci și intră înapoi în cameră, unde cotrobăi zgomotos. Se întoarse câteva secunde mai târziu, purtând o bandulieră ca de cowboy, de care erau prinse torțe cu magneziu, bombe cu sare, și canistre cu fier. Puțin mai jos atârna un lanț de fier încolăcit și o cutie din sticlă argintată. În mână ținea o spadă cu mâner împodobit, iar la brâu atârna, nonșalant, o lanternă. În picioare purta niște bocanci uriași. Eu și Lockwood ne-am holbat la el.

— Ce-i? spuse George. Sunt doar câteva nimicuri pe care le țin pe lângă pat. Nu strică să fii pregătit. Lockwood, îți împrumut o bombă cu sare dacă vrei.

Resemnat, Lockwood ridică jucăria.

— Nu-i nevoie, mă descurc cu asta.

— Dacă zici tu. Unde-i apariția?

Le-am explicat pe scurt cu ce aveau de-a face. Lockwood dădu ordinul și pornirăm toți

trei pe scări.

Spre uimirea mea, nici urmă de fantomă. Ne opream la fiecare trei-patru trepte parcurse, dar fără niciun rezultat. Senzația de frig dispăruse, la fel și ceața, iar urechea mea interioară nu mai detecta nimic ieșit din comun. Nici George, nici Lockwood nu deslușeau nimic. Singura primejdie reală era reprezentată de pantalonii lui George, care datorită greutății echipamentului erau într-un permanent pericol să cadă.

Într-un final, am ajuns. George își scoase lanterna din pijamale și cercetă odaia mea. Beznă și liniște. Cuvertura atârna mototolită pe marginea patului, acolo unde o lăsasem. Hainele mele zăceau împrăștiate pe podea. Probabil că, în graba de a ieși, răsturnasem scaunul.

— Nici urmă de fantomă, spuse George. Ești sigură de ce-ai văzut, Lucy?

— Firește! am rostit tăios. Am traversat iute camera și m-am uitat pe fereastră, în depărtări. Deși recunosc că acum nu mai simt prezența ei.

Lockwood se lăsă în genunchi și aruncă o privire sub pat.

— Din câte înțeleg de la tine, era o fantomă ștearsă, înceată, vag conștientă de împrejurimi. Altminteri, te-ar fi prins fără probleme. Poate că și-a irosit toată energia și s-a întors la Sursă.

— Și care anume ar fi aia? întrebă George. Unde e această Sursă inedită care s-a materializat în chip misterios în camera lui Lucy? Casa e bine protejată. Mai precis, impenetrabilă.

Cu spada la îndemână, aruncă o privire în dulap.

— Nu-i nimic aici, în afară de niște maiouri și fuste și... Uuu, Lucy, nu te-am văzut niciodată îmbrăcată în așa ceva.

Am trântit ușa dulapului, ratând cu puțin mâna grăsuță a lui George.

— George, am văzut o fantomă! Crezi că sunt chioară?

— Nu, cred că ți s-a părut.

— Ascultă la mine...

— Nu are nicio noimă, ne întrerupse Lockwood. Doar dacă nu cumva a adus Lucy un obiect încărcat în cameră. Lucy? Ai adus din întâmplare mâna piratului pentru o examinare mai atentă și ai uitat s-o pui la loc?

— Nu fi ridicol! am urlat, enervată la culme. Normal că nu. Nici prin gând nu mi-ar trece să umblu cu ceva ce-ți aparține, depozitat în... siguranță... Vai de mine!

— Știi că George mută borcanul ăla dintr-o parte în alta și...

Lockwood băgă de seamă expresia întipărită pe chipul meu.

— Lucy?

— Vai... nu.

— Ce s-a întâmplat? Ai adus ceva?

M-am holbat la el.

— Da, am rostit cu glas de șoricel. Da, cred că am adus ceva.

Cei doi se întoarseră spre mine, cu spatele la dulap și la mormanul de haine împrăștiate. Începură să-mi zică ceva, dar o străfulgerare alburie lumină peretele. În spatele lor, o siluetă se înalță de la podea. Avea mâini și picioare subțiri, o rochie cu modele oranj în formă de floarea-soarelui, codițe blonde care se terminau în spirale de ceață, chip schimonosit și înghețat, furie... Am țipat. Amândoi se răsuciră, chiar când degetele cu gheare ascuțite se năpusteau spre gâtleurile lor. George lovi, și sabia se împlântă în colțul

dulapului. Lockwood agită disperat caruselul. Fierul izbi, urmă o străfulgerare, apoi fantoma dispăru. O undă de aer rece străbătu camera, lipindu-mi cămașa de picioare.

Încăperea se adânci în beznă.

Cineva tuși. George smuci de mânerul spadei, încercând s-o elibereze.

— Lucy... rosti Lockwood cu glas tăcut, aproape amenințător. Nu cumva semăna cu...

— Ba da. Îmi pare nespus de rău.

George se opinti din nou și reuși să scoată spada din lemn. Făcu doi pași în lateral, încercând să-și recapete echilibrul, dar ceva trosni sub piciorul său. Nedumerit, se aplecă și ridică un obiect dintre hainele căzute lângă scaun.

— Arș! spuse el. E rece ca gheața!

Lockwood aprinse lanterna și luminează obiectul care atârna între degetele lui George. Medalionul, ușor turtit, sclipea la capătul lanțisorului de aur.

Lockwood și George se holbară la el, apoi la mine. George dezlegă recipientul de sticlă argintată de la curea și vârî colierul înăuntru, apoi închise capacul.

Lockwood ridică ușor lanterna, până ce chipul meu fu scaldat într-un șuvoi de lumină acuzatoare.

— Ăă, da, m-am bâlbâit. Medalionul fetei... Urma să vă zic de el.

Așa răvășită și bandajată cum eram, în cămășuța mea șifonată de noapte, am arborat cel mai simpatic zâmbet cu putință.

12.

În zori, cerul era limpede și senin. Razele palide de noiembrie inundau bucătăria și luminau vesel dezordinea nelipsită de pe masă. Cutiile cu cereale sclipeau, holurile și paharele străluceau. Fiecare picătură de gem lucea în lumina dimineții. Aerul era cald și purta mireasmă de ceai tare, ouă prăjite și costiță.

În ceea ce mă privește, îmi venea să intru în pământ de rușine.

— De ce, Lucy? mă iscodi Lockwood. Chiar nu înțeleg! Știi doar că agenții trebuie să raporteze toate artefactele pe care le găsesc. Mai ales pe cele atât de strâns legate de Vizitator. Trebuie sigilate și ținute în siguranță.

— Știu asta.

— Trebuie puse în recipiente de fier sau de sticlă argintată înainte de a fi studiate sau distruse.

— Știu.

— Tu, în schimb, l-ai băgat în buzunar și nu mi-ai spus nici mie, nici lui George.

— Am spus că îmi pare foarte rău. N-am mai comis o asemenea greșală până acum.

— Și de ce acum?

Am tras aer adânc în piept. Stăteam cu capul plecat. De câteva minute bune, de când începuse mustrarea, mâzgăleam posomorâtă pe Fața de Masă Gânditoare. Desenasem portretul unei fetițe trase prin inel, care purta o rochiță demodată de vară. Avea părul ciufulit și ochi mari, pierduți. Am înfipt creionul în hârtie, crestând fără îndoială lemnul de dedesubt.

— Nu știu, am bâiguit. Totul s-a petrecut atât de repede. Poate a fost din cauza focului

sau poate că am dorit să păstrez o amintire de la ea, ca să nu fie pierdută pe veci.

În centrul rochiei am desenat o floarea-soarelui mare și neagră.

— Sincer vă spun, abia dacă îmi amintesc când l-am luat. Iar mai apoi... am uitat.

— Nu care cumva să-i pomenești lui Barnes despre incidentul ăsta, făcu George. O să fie foc și pară dacă află că te-ai plimbat prin Londra cu un Vizitator periculos în buzunar, neglijând orice măsură de precauție. Ar avea încă un motiv să ne închidă agenția.

L-am văzut cu coada ochiului cum își unge satisfăcut cremă de lămâie pe pâinea prăjită. George al nostru era în mare formă în această dimineață și voios ca o rândunică. Fără îndoială se delecta cu problemele mele.

— Ai uitat? întrebă Lockwood. Atâta tot? Asta-i scuza ta?

Brusc, am devenit sfidătoare. Mi-am înălțat privirile și mi-am dat părul din ochi.

— Da, și vrei să știi de ce? Am stat toată noaptea în spital, iar apoi mi-am făcut mii de griji pentru tine. Dar dacă te gândești puțin, n-aveam niciun motiv să cred că medalionul prezintă un pericol. Nu? Tocmai sigilasem Sursa.

— Nu! rosti Lockwood, împungând masa cu degetul de la mâna sa bună. Asta-i problema! Am crezut că am sigilat Sursa, dar n-am sigilat-o de fapt. După cum vezi, Sursa e chiar acolo.

Făcu semn către cutia de sticlă argintată care zăcea stingheră între unt și ceainic, scăpărând în razele soarelui. Înăuntru se întrezărea lăncișorul auriu cu medalion.

— Dar cum poate să fie asta Sursa? am spus, exasperată. În mod normal, sunt oasele.

Lockwood clătină din cap cu tristețe.

— Așa ți s-a părut, pentru că fantoma a dispărut în clipa în care i-ai acoperit rămășițele lumești cu plasa de argint. Dar în același timp i-ai acoperit și medalionul, sigilându-l. Apoi, când l-ai șutit...

L-am săgetat cu privirile.

— Nu l-am șutit.

— ... l-ai vârât în buzunarul de la jachetă, care era umplut cu pilitură de fier și pungi de sare și alte obiecte asemănătoare care au ținut fantoma la strânsoare. A doua zi însă, medalionul a căzut când ți-ai agățat haina în cuier și a rămas ascuns în maldărul de haine până la lăsarea întunericului, când apar și fantomele.

— Mai rămâne un singur mister: de ce s-a arătat mai slăbită decât în noaptea precedentă, spuse George. Din câte ne-ai spus, aproape că s-a târât când ai tulit-o din cameră.

— Probabil că a căzut niște pilitură sau sare pe medalion când ți-ai dat jos jacheta, își dădu Lockwood cu părerea. Suficient cât să reducă din puterea fantomei și să scurteze durata apariției. De aceea n-a putut să te urmărească pe scări și nici să se materializeze când ai intrat în cameră.

— Ce noroc pe noi! spuse George.

Se înfioră și se îmbărbătă cu o bucată de pâine prăjită. Le-am făcut semn din mâini să tacă.

— Da, da, înțeleg. Dar nu la asta mă refeream. Voiam să zic că Sursa e de regulă lucrul de care Vizitatorul se atașează cel mai tare. Deci, logic, ar fi trebuit să fie oasele.

M-am întins după cutie și am întors-o pe toate părțile. Medalionul și lăncișorul alunecară dintr-o parte în alta.

— Când, de fapt, era medalionul. Se pare că medalionul e mai important pentru spiritul

lui Annie Ward decât propriile ei rămășițe lumefi... Nu vi se pare puțin ciudat?

— Nu mai ciudat ca în cazul motociclistului, spuse George.

— Așa-i, dar...

— Sper că nu încerci să schimbi subiectul, spuse Lockwood cu răceală în glas. Tocmai te mustram.

— Știu, am rostit, așezând cutia pe masă.

— Și n-am terminat. Nici pe departe. Mai am multe de spus.

Urmă o pauză lungă, timp în care Lockwood mă țintui cu privirile, apoi se uită pe fereastră. În cele din urmă, oftă exasperat.

— Din nefericire, mi-am pierdut ideea. Pe scurt: să nu se mai repete. M-ai dezamăgit. Când ni te-ai alăturat, ți-am spus că nu mă deranjează să ții sub tăcere fantomele trecutului. Rămâne valabil ce-am spus. Dar să ne ascunzi lucruri care se petrec acum, în prezent? Asta-i cu totul altceva. Suntem o echipă și trebuie să funcționăm ca atare.

Am încuviințat tacit, fără să-mi iau privirile de la masă. Fața îmi ardea de rușine, dar, în același timp, o simțeam rece ca gheața.

— Poți să-ți iei gândul de la medalionul ăsta, spuse Lockwood. Mă duc azi cu el la furnalele Fittes din Clerkenwell, pentru a fi incinerat. Adio, Sursă. Adio, Annabel Ward. Adio la toată afacerea asta afurisită.

Se uită bosumflat în ceașcă.

— Și s-a răcit și afurisitul de ceai.

•

Întâmplările petrecute cu o seară în urmă înrăutățiseră, fără îndoială, lucrurile, dar Lockwood avea și alte motive de supărare. Mâna atinsă de fantomă nu-i dădea încă pace. Veștile proaste date de Barnes îl nelinișteau. Mai grav însă, dezastrul de pe Sheen Road dezlănțuise un val mediatic. Spre groaza lui Lockwood, incendiul figura în paginile ziarului *Times*. La secțiunea dedicată *Problemei*, care se ocupa zilnic cu cele mai importante bătăuiri, apărea un articol intitulat „E necesară o supraveghere mai atentă a agențiilor parapsihologice independente?” care vorbea despre investigațiile întreprinse de Lockwood și Asociații („o agenție independentă, condusă de minori”) soldate cu un incendiu devastator. Din articol reieșea că Lockwood își pierduse cumpătul. La sfârșit era citat purtătorul de cuvânt al agenției Fittes – compania gigant – care recomanda „supraveghetori adulți” pentru aproape toate investigațiile paranormale.

Urmările acestui articol nu s-au lăsat mult așteptate. La ora opt și cinci minute am primit un telefon care contramanda unul dintre cazuri. La ora nouă, încă unul. Ne așteptam și la altele.

Șansele să strângem șaiszeci de mii de lire într-o lună se diminuau de la o clipă la alta. Ne-am continuat micul dejun într-o tăcere glacială. Lockwood stătea de partea cealaltă a mesei, cu ceașca rece de ceai într-o mână, îndoindu-și degetele celeilalte mâini. Începuseră să prindă viață, dar păstrau în continuare o nuanță albastruie. George se fâțâia prin bucătărie, strângând farfurii și îndesându-le în chiuvetă.

Eu continuam să întorc cutia pe toate părțile.

Lockwood era îndreptățit să fie mânios, și din această cauză mă simțeam groaznic. Dar în mod straniu, cu toate că procedasem greșit luând și mai apoi uitând de medalion, nu regretam întrutotul decizia. În noaptea cu pricina auzisem glasul unei fete ucise. O și văzusem, atât cum arăta odinioară, cât și trupul ei stafidit, din prezent. Și, în ciuda spaimei

și a furiei îndurate, în ciuda ostilității spiritului răzbunător, amintirea ei încă mă bântuia.

Acum, că cenușa se alesese de Annabel Ward, tot ce mai rămânea din viața și moartea ei, din destinul ei necunoscut, era medalionul.

Iar acum, și acesta avea să fie înghițit de foc. Nu mi se părea firesc.

Am ridicat cutia la nivelul ochilor și am cercetat cu atenție conținutul.

— Scuză-mă, Lockwood, crezi că aș putea să scot medalionul?

Anthony Lockwood oftă.

— De ce n-ai putea? E zi, deci n-are ce să se întâmple.

Cu siguranță, stafia lui Annabel Ward n-ar fi ieșit din medalion în timpul zilei. Dar cele două erau strâns legate, fie că fantoma rezida înăuntru, fie că folosea medalionul ca o poartă spre lumea celor vii. Prin urmare, nu mi-am putut stăpâni fiorul de spaimă odată ce am tras zăvorul de metal și am deschis cutia.

Iată-l, la fel de puțin înspăimântător ca lingurițele și cuțitele care scânteiau pretutindeni pe masă. O bijuterie gingașă, prinsă de un lăncișor de aur la fel de delicat. L-am scos din cutie, tresărind puțin la atingerea sa răcoroasă, și l-am examinat cu atenție pentru prima oară.

Lăncișorul era format din verigi aurii, în mare parte curate și strălucitoare, cu excepția câtorva pete negre, probabil sângele închegat al fetei. Medalionul era oval, de mărimea unei nuci. Mulțumită bocancului lui George, era puțin turtit. Trebuie că mai demult fusese o bijuterie splendidă, incrustată cu fulgi de sidex rozalii, sclipitori, și înrămată în aur. Din nefericire, multe dintre ornamente se pierduseră și, asemenea lanțului, purta amprenta acelorași pete negre sinistre. Mai rău însă (și aici George era probabil de vină), ovalul fusese vizibil crăpat pe o parte.

Însă cel mai mult mi-a atras atenția un ornament în formă de inimă care ieșea în relief în centrul medalionului, incrustat cu un fir subțire, auriu.

— Ah, am spus. Am găsit o inscripție.

L-am ținut în lumină și mi-am petrecut degetul peste literele fine. Numai de cât am auzit zvon de glasuri, discuția dintre un bărbat și o femeie. Femeia râdea cu glas înalt și ascuțit.

Am clipit, iar senzația a pălit. Privirile mele erau în continuare fixate pe medalion. Curiozitatea mea se dovedi molipsitoare pentru ceilalți. În ciuda reacției de mai devreme, Lockwood se ridicase și dăduse roată mesei. George lăsase vasele de izbeliște și privea încordat peste umărul meu, cu ștergarul în mână.

Patru cuvinte. Le-am citit cu toții în tăcere.

*Tormentum meum
laetitia mea.*

Nu înțelegeam mare lucru.

— Tormentum, rosti George într-un târziu. Ce rezonanță plăcută are...

— E în latină, zise Lockwood. N-avem un dicționar latin prin bibliotecă?

— A primit medalionul de la un bărbat, am spus. Iubirea ei.

Glasurile lor îmi răsunau încă în minte.

— De unde știi că era un tip? întrebă George. Putea să fie o prietenă de-a ei. Poate maică-sa.

— Nici gând, am răspuns eu. Uite-te la simbol. Și, în plus, porți un asemenea medalion

pentru a avea cuvintele iubitului mai aproape de inimă.

— De parcă tu te-ai pricepe la așa ceva, spuse George.

— Las' că te pricepi tu mai bine, am ripostat.

— Ia să vedem, spuse Lockwood.

Se așeză pe scaunul de lângă mine și îmi luă medalionul din mână. Îl inspectă apoi cu atenție.

— Citate latinești, darul unui iubit, o fată dispărută...

George își aruncă ștergarul umed pe umăr și se îndreptă spre chiuvetă.

— Misterios și exotic...

— Și nu-i așa? spuse Lockwood. Dacă stăm să ne gândim, nu-i așa?

Ne-am uitat amândoi la el. Avea o sclipire în ochi. Dintr-odată se ridică în picioare și toate apăsările din dimineața aceea se împrăștiară asemenea norilor duși de vânt.

— George, spuse el. Îți amintești de celebrul caz rezolvat de cei de la Tendy în urmă cu un an sau doi? Cu cele două schelete îmbrățișate?

— Cazul de la Salcia Plângătoare? Cum să nu? Au primit și o distincție pentru rezolvarea cazului.

— Exact, și au intrat în atenția presei. Asta pentru că au descoperit identitatea Vizitatorilor, nu? Asupra unuia dintre ei au găsit un ac de cravată cu diamant. Au mers apoi la bijutier, care le-a spus că proprietarul diamantului era...

— Tânărul lord Ardley, am intervenit eu, dat dispărut în secolul al XIX-lea. Cu toții crezuseră că fugise peste ocean, când de fapt fusese îngropat în grădina familiei, probabil de către propriul frate, care urmărea să pună mâna pe moștenire.

Urmă o scurtă pauză. M-am uitat la colegii mei.

— De ce vă mirați așa? Și eu citesc *Bântuiri adevărate*.

— De-acord, spuse Lockwood. Și ai mare dreptate. Vorbim la urma urmei despre o poveste care a prins la oameni, și, după ce a rezolvat misterul, agenția Tendy și-a câștigat o reputație de netăgăduit. În prezent, sunt a patra cea mai mare agenție din Londra. Așa că mă întrebam...

Lăsă fraza în suspensie, studiind medalionul din palmă.

— Ce-ar fi dacă Annabel ne-ar ajuta pe noi? spuse George. Lockwood, știi doar cât de mulți Vizitatori sunt în Londra și pe tot cuprinsul țării. E o adevărată epidemie. Oamenii nu dau doi bani pe povestea lor. Vor pur și simplu să dispară.

— O fi cum zici, dar cazurile interesante ajung în presă, spuse Lockwood. S-ar putea să avem cazul potrivit. Gândiți-vă numai puțin. O fată încântătoare, ucisă cu bestialitate și pierdută timp de câteva decenii, drama iubirii celor doi, o mică agenție independentă care scoate la iveală adevărul din spatele crimei...

Pe chipul său încolți un zâmbet.

— Da, dacă lucrăm ca la carte, putem da lovitura. George, cred că dicționarul latin e la etajul întâi, pe palier. Ai putea să-l aduci, te rog? Mersi! Lucy, continuă el în timp ce George părăsea bucătăria, cred că mă poți ajuta și tu.

M-am holbat la el. Orice urmă de întristare îl părăsise subit. Se mișca iute și lin, uitase de rană, iar în ochii săi întunecați, care mă priveau în clipa aceea, scânteiau două luminițe. Părea complet fascinat de mine.

— Spune-mi, te rog... Aproape că mi-e teamă să te-ntreb, date fiind pățaniile noastre din ultimele două zile, dar când ai ținut medalionul în mână... ai simțit ceva?

Am încuviințat cu mișcări lente de cap.

— Dacă te referi la rămășițe paranormale, da. Voci, râsete. Nu prea multe. Nu m-am străduit.

— Și dacă te-ai mai strădui puțin? Întrebă Lockwood, surâzând.

— Vrei să vezi dacă prind ceva?

— Da! Nu-i o idee minunată? Ai putea să obții un indiciu vital, de care să ne putem folosi.

Mi-am întors chipul, rușinată de privirile lui pătrunzătoare.

— Sigur, poate... nu știu.

— Nimeni nu s-ar descurca mai bine ca tine, Lucy. Ești un as în domeniu. Hai, încearcă.

Cu doar câteva minute în urmă, Lockwood era hotărât să incinereze medalionul. Acum, bijuteria era răspunsul la toate problemele noastre. Cu numai câteva minute în urmă, mă certa de mama focului. Acum, eram lumina ochilor lui. Așa era Lockwood. Trecea cu atâta ușurință de la o stare la alta, încât nu te puneai ține după el, dar energia și entuziasmul său erau irezistibile. L-am auzit pe George tropăind vesel la etaj, și nu mi-am putut înăbuși emoțiile care mă năpădiseră, cu gândul că deslușirea misterului fetei ar putea salva agenția.

Totodată, împotriva judecății mele sănătoase, m-am simțit măgulită de laudele lui Lockwood.

Am oftat prelung.

— Voi încerca, dar nu promit nimic. Știi că Atingerea îți transmite adesea sentimente și sunete, nu lucruri concrete. Așa că...

— Minunat! Așa te vreau.

Împinse medalionul spre mine.

— Te pot ajuta în vreun fel? Vrei să-ți fac un ceai?

— Nu. Taci și lasă-mă să mă concentrez.

N-am pus mâna pe el imediat. Cu asemenea lucruri nu te joci. Furia și ura fetei îmi erau deja binecunoscute. Știam că avusese parte de-o soartă crudă. Așa că nu m-am grăbit câtuși de puțin. Am rămas cu privirile ațintite la medalion, încercând să-mi golesc mintea. Am încercat să mă lepăd de vârtoarea sentimentelor cotidiene.

În cele din urmă, am luat medalionul în palmă. Răceala metalului îmi săgetă mâna. Am așteptat ecourile.

Și, în curând, le-am simțit, la fel ca înainte. Discuția dintre cei doi, râsul ascuțit al femeii, bărbatul care îi ținea isonul. Am simțit apoi multă bucurie, o pasiune împărtășită. Am simțit exaltarea fetei, dorința ei înfrigurată. O fericire fără margini cresc în lăuntrul meu... Râsul prinse nuanțe isterice. Glasul bărbatului deveni mai tăios, mai contorsionat. Am simțit brusc un fior de spaimă. Apoi, dintr-odată, bucuria reveni și totul era bine, bine, bine... apoi se răsturnă din nou, încântarea dispăru și auzii din nou furie în glasurile lor, care mă umplură de gelozie și mânie... Sentimentele continuă să alterneze cu iuțea în mintea mea, dându-mi senzația că mă învârteam în caruselul copilăriei mele, din Hexham, fără să pot coborî. Apoi, brusc, se așternu tăcerea. O voce înghețată îmi șopti ceva în ureche, iar furia se transformă într-un urlet de durere... urletul meu de durere.

Am deschis ochii. Lockwood mă ținea să nu cad. Ușa se izbi în lături și George dădu buzna în bucătărie.

— Ce naiba se petrece aici? strigă el. Nu pot să vă las un minut fără să faceți o prostie?

— Lucy, spuse Lockwood, livid la față. Îmi pare rău, nu trebuia să te rog să faci asta. Ce

s-a întâmplat? Te simți bine?

— Nu știu...

L-am împins de lângă mine și în același timp am scăpat medalionul pe masă. Bijuteria tremură puțin, scânteind în razele soarelui.

— Nu ar fi trebuit să fac asta, am spus. E foarte puternic. Medalionul e mult prea strâns legat de spiritul și de amintirile ei. Pentru o clipă am crezut că sunt ea... n-a fost o experiență prea plăcută. Furia ei n-are margini.

Pentru o vreme, am rămas tăcută în bucătăria însorită, așteptând să mă părăsească senzația de groază asemenea frânturilor unui vis trecător. Ceilalți așteptară în liniște.

— Un lucru pot să vă spun, am rostit în cele din urmă. Lockwood, poate că e ceea ce-ți dorești, poate că nu e, dar am o certitudine. Din tot amalgamul de senzații, un lucru a reieșit limpede.

Am tras aer adânc în piept și i-am privit pe rând în ochi.

— Care? întrebă Lockwood.

— Cel care i-a dat medalionul a și ucis-o.

13.

La primele ore ale după-amiezii am făcut o scurtă plimbare până la stația de metrou de pe Baker Street. Ieșirea ne pria tuturor, mai ales că soarele strălucea vesel pe cer. Cu toții am simțit schimbarea și ne-am înviorat imediat. Purtam haine obișnuite. Lockwood purta un palton de piele maro, lung, care-i puneă în evidență zveltețea și pasul vioi. George purta o jachetă groasă din cale-afară de urâtă, cu un brâu elastic care-i puneă în evidență posteriorul. Eu mă înțolisem ca de-obicei: jachetă, pulover pe gât, fustă scurtă, închisă la culoare și jambiere. Cu toții purtam sabie (în cazul meu, una de rezervă, luată din antreu). Armele – alături de tăieturile și vânătăile de pe fețe – erau însemnele profesiei și poziției noastre sociale. Drept urmare, oamenii ne făceau loc să trecem.

Mulțimea se înghesuia în metroul de pe linia Jubilee, răspândind un iz dulce-protector de levănțică. Bărbații purtau flori de levănțică la butonieră. Femeile le purtau la pălării. Oriunde te uitați în vagon, îți făceau cu ochiul broșe de argint și ace de cravată care sclipeau în lumina neanelor. Am așteptat demni și în tăcere în timp ce trenul străbătea tunelul, în drumul său de cinci minute până la stația Green Park. Nimeni nu vorbea. Privirile celor din jur ne urmăriră și după ce coborârăm și pornirăm de-a lungul peronului.

Pe toată durata drumului, George răsfoise dicționarul latin. Când am ajuns la scările rulante, își scoase creionul din gură și făcu o ultimă însemnare pe o bucătică de hârtie.

— În regulă, spuse el. Am făcut tot ce mi-a stat în putință. Cum era? *Tormentum meum, laetitia mea*, nu? Ei bine, „tormentum” înseamnă „suferință” sau „tortură”. „Laetitia” înseamnă „bucurie”, „fericire”. „Meum” și „mea” înseamnă „al meu” și, respectiv, „a mea”. În traducere, inscripția de pe medalion spune „Suferința mea, fericirea mea”.

George închise dicționarul.

— Nu pare cea mai sănătoasă declarație de dragoste, nu?

— Se potrivește perfect cu ce am simțit, am spus. N-a fost o relație de dragoste sănătoasă. A pendulat între două extreme. Uneori era oarecum fericită, alteori roasă de

gelozie și ură. În final, a triumfat răul.

— Nu-ți mai bate atâta capul, Lucy, mă sfătuiește Lockwood. Te-ai achitat de îndatorire. Acum e rândul meu și al lui George. Cât timp crezi că vom petrece la Arhive, George?

— Nu mult. Luăm la rând ziarele locale și ne apucăm de-acolo de unde am rămas eu. Vom afla destul de repede dacă au apărut informații suplimentare despre Annabel Ward... dacă cineva a fost arestat, de pildă. Apoi putem arunca un ochi și peste tabloide. Din câte-am înțeles, era o personalitate prin partea locului.

Am părăsit stația și am luat-o în sus pe Piccadilly. Razele soarelui de după-amiază cădeau razant deasupra clădirilor înalte. Petice de lumină alternau cu porțiuni de umbră. Era spre sfârșitul toamnei, astfel că pregătirile pentru asfințit erau în toi. Responsabilul cu sarea împingea căruciorul de-a lungul drumului, împrăștiind sare proaspătă în stânga și în dreapta, ca un nor artificial de zăpadă. La intrările marilor hoteluri, angajații atârnavă coșuri cu levănțică uscată, care urma apoi să fie arsă. Alții lustruiau lămpile contra fantomelor amplasate deasupra porților.

În timp ce mergeam, încercam să-mi întind mușchii obosiți. Spre satisfacția mea, îmi recăpătăm treptat forțele. Lockwood șchiopăta discret, dar în rest era foarte vioi. Bandajele dispăruseră, astfel că brațul său era scaldat în razele soarelui.

— Dacă rezolvăm cazul, spuse el, dacă descoperim cine a fost ucigașul fetei și îi facem dreptate ei, vom ajunge pe prima pagină a ziarelor. Lumea va uita complet de incendiu.

— Și, în același timp, vom pune agenția pe picioare, am adăugat.

— Să sperăm...

Trecu pe lângă un bărbat care vindea hărți turistice cu zonele „sigure” din Londra și ignoră oferta unui negustor de fier.

— Dar asta numai dacă găsim un caz bun, și cât mai repede.

— Ești conștient că și DCCAP va deschide o anchetă, preciză George. Nu e o prioritate pentru ei, dar de regulă cercetează crime mai vechi, câtă vreme mai trăiește cineva care să-și amintească de ele.

— Tocmai de aceea trebuie să acționăm rapid. Hai să trecem pe-aici.

Am traversat strada, trecând peste canalul de scurgere – sau „rigola” – care despărțea trotuarul de asfalt. Se știa că morții hoinari se fereau de apele curgătoare, astfel că marile bulevarde comerciale din West End erau brăzdate de rigole înguste care permiteau trecătorilor să se plimbe în siguranță chiar și la lăsarea serii. Guvernările precedente încercaseră să extindă acest sistem în întregul oraș, dar cheltuielile se dovediseră a fi mult prea mari. Cu excepția lămpilor împotriva fantomelor, cartierele mărginașe erau lipsite de apărare.

Am luat-o pe un drum lăturalnic, pe sub o boltă de piatră, și am ajuns pe unduitorul Regent Street. La câțiva zeci de metri în fața noastră se ridica o gheretă. Deasupra acoperișului stacojiu fluturau câteva steaguri. Pe fiecare steag era imprimat un leu heraldic alături de un „R” împodobit.

— Uitați acolo, spuse George. Castane coapte. Cine vrea?

Un grup de băieți și fete în jachete purpurii se strânsese în jurul gheretei și împărțea trecătorilor levănțică, bombe cu sare și dulciuri. Deasupra grătarului încins, castanele trosneau și se crăpau. Un tânăr acneic le aduna într-un polonic uriaș și le îndesa într-un cornet de hârtie. Agenții aveau părul îngrijit, spade lustruite și chipuri zâmbitoare, atent îngrijite. Păreau cu toții plămădiți din același aluat anemic. Erau trimișii agenției Rotwell, a

doua agenție parapsihologică înființată la Londra și, datorită campaniilor sale publicitare, de departe cea mai cunoscută. În spatele gheretei – și nu chiar la drum – se înălța sediul central al agenției, o clădire uriașă pe fațada căreia se îmbinau sticla și marmura. Pe ușile sale duble, glisante, apăreau doi lei cu sabia în gheare. Știam cum arată clădirea pe dinăuntru, întrucât picasem la un interviu acolo.

Când ne apropiarăm, un băiat zâmbitor, de numai zece ani, ne întinse un cornet cu castane coapte.

— Un cadou din partea agenției Rotwell, spuse el. Să vă păziți la noapte.

— Nu ne trebuie, mârâi Lockwood. George, să nu te atingi de cornetul ăla.

— Dar mi-e foame.

— Ghinion. Să nu te văd că iei cornetul ăla cu tine pe stradă. E de neînchipuit să faci reclamă competiției.

Lockwood trecu pe lângă băiat fără să-i arunce nici măcar o privire. George șovăi pentru o clipă, apoi luă cornetul și îl vârî în buzunar.

— Poftim, spuse el. Nici nu se vede. E de neînchipuit să refuzi mâncare gratis.

Am reușit să ne croim drum prin mulțime. Câteva minute mai târziu am ajuns într-o piațetă liniștită, undeva în spatele Regent Street. Piața era dominată de o clădire uriașă din cărămidă. Pe plăcuța metalică de la poartă scria: Arhiva Națională a Ziarelor.

Ochelarii lui George sclipeau. Ne aflam pe teritoriul lui. Am întrezărit pe chipul său mânjit de castane ceea ce se dorea a fi un zâmbet.

— Am ajuns. Vorbiți în șoaptă. Bibliotecarii sunt tare afurisiți.

Ne făcu semn să trecem peste liniile de fier și să intrăm înăuntru, prin ușa rotativă.

Nu fusesem niciodată o mare amatoare de lectură. Părinții mei nu prea țineau cărți, și-mi începusem ucenicia la Jacobs chiar înainte să merg la școală. Firește, eram nevoită să citesc pentru a-mi finaliza studiile – certificatele se obțineau doar în urma unui examen scris – și pe când împlinisem doisprezece ani, știam *Manualul vânătorilor de fantome* al lui Fittes pe de rost. Mai apoi, însă? Ca să fiu sinceră, fusesem mult prea ocupată cu slujba ca să mai am timp de citit. Ce-i drept, Jacobs mă trimitea din când în când la biblioteca orășenească să strâng date despre spânzurări (zona din preajma Dealului Ștreangului, situată la un kilometru de orașelul nostru, era un focar de fantome), așa că nu eram complet străină de clădirile ticsite de cărți. Dar Arhiva Națională a Ziarelor era mult mai mare decât tot ce văzusem până atunci.

Imobilul era structurat pe șase etaje enorme, grupate în jurul atriului central. Dacă te uitai de jos în sus, dintre palmieri și alți pomi decorativi, rafturile, etajerele și mesele de lectură păreau că se înalță până la cer. O sculptură mare din fier atârna sub cupola clădirii, din rațiuni deopotrivă decorative și de protecție. La fiecare etaj, siluete gârbovite răsfoiau ziare și reviste îngălbenite de vreme. Probabil că unii studiau Problema, căutând indicii despre această epidemie care se abătuse asupra noastră. Alții erau agenți: am recunoscut jachetele albastre ale celor de la Tamworth, mantiile violacee ale agenților Grimble și aici-colo, câte un reprezentant de la Fittes, purtând bine-cunoscutele jachete cenușii. Pentru a nu știu câta oară m-am întrebat de ce Lockwood nu găsisse o uniformă și pentru noi.

Aidoma mie, Lockwood părea foarte impresionat, dar George ne îndrumă încrezător înainte. Ne-a dus cu liftul la al patrulea etaj, ne-a așezat la o masă liberă și, după o scurtă absență, s-a întors cu un morman de dosare cenușii.

— Am adus ziarele locale din cartierul Richmond, din urmă cu patruzeci și nouă de ani, spuse el. Annabel Ward a dispărut spre finele lunii iunie. Articolul pe care l-am găsit a apărut cu o săptămână mai târziu. Lockwood, ce-ar fi să începi cu edițiile din luna iulie? Acolo vom găsi cel mai probabil indicii folositoare. Lucy, poftim dosarul din luna august. Eu mă duc după niște numere din *London Society*.

Lockwood și cu mine ne-am dat jos jachetele și ne-am lăsat absorbiți de paginile palpitate ale ziarului *Richmond Examiner*. Am constatat numaidecât că erau ticsite cu zeci și sute de sărbători locale, pisici pierdute și competiții grădinărești. Erau destule articole care puneau în discuție natura Problemei. Am găsit cereri pentru montarea lămpilor împotriva fantomelor (ceea ce avea să se întâmple mai târziu) și pentru distrugerea cimitirelor și acoperirea lor cu un strat de sare (măsură care din cauza costurilor și a discuțiilor aprinse n-a fost luată niciodată; în cazurile fericite, au fost împrejmuite cu o bandă de fier). Dar n-am găsit nimic despre căutarea unei fete dispărute.

Nici Lockwood și nici George – care răsfoia fotografiile alb-negru și lucioase ale revistei *Society* – n-aveau mai mult noroc. Lockwood era tot mai nerăbdător, și arunca priviri mohorâte la ceas.

Deodată, câteva siluete îmi umbriră pagina. Mi-am înălțat privirile și-am dat cu ochii de trei persoane care stăteau lângă masa noastră, încercând (nu foarte bine) să-și ascundă amuzamentul. Erau doi adolescenți, un băiat și o fată, și un tânăr. Toți trei purtau jachete cenușii și pantaloni drepți și negri, uniforma celei mai prestigioase companii de vânători de fantome din Londra, Bătrâna Doamnă Gri din Strand, vestita agenție Fittes. Săbiile lor aveau mânere lucrate cu migală, în stil italian, mult mai scumpe decât ale noastre. Aveau cu toții serviete cenușii, decorate cu inorogul argintiu cambrat, blazonul agenției.

Lockwood și George se ridicară în picioare. Tânărul le adresă un surâs.

— Bună, Tony, spuse el. Asta da, noutate. Nu te-am mai văzut pe-aici.

Tony. De șase luni de când îl știam, nimeni nu îndrăznise măcar să-i spună Tony. Preț de o clipă, am crezut că între Lockwood și supraveghetorul de la Fittes se legase o caldă prietenie. Apoi am realizat că era exact opusul.

Pe chipul lui Lockwood încolți un zâmbet ciudat, lupesc. Ochii îi erau ascunși în spatele unor cute adânci.

— Quill Kipps, rosti el. Cum mai ești?

— Ocupat. Foarte ocupat. Dar tu? Iartă-mă că-ți spun, dar pari destul de șifonat.

— Eh, o nimica toată. Câteva lovituri. Nu mă plâng.

— Da, îmi închipui că n-ai timp să te plângi, spuse tânărul, acum, că toată lumea se plânge de tine...

Tânărul avea un trup zvelt și grațios, aducând cu o pasăre de pradă. Cântărea probabil mai puțin decât mine. Avea un nas mic, ușor răsfrânt, o figură îngustă, pistruiată, și păr castaniu, tuns foarte scurt. Pe pieptul său odihneau vreo cinci medalii, iar în vârful mânerului sabiei sale strălucea o nestemată verde. Nu că i-ar fi fost de mare folos. Bănuiam că avea cel puțin douăzeci de ani, iar asta însemna că nu mai era activ. Talentul său se epuizase de ceva vreme. Asemenea lui Jacobs și a celorlalți supraveghetori inutili care împânzeau industria paranormală, tânărul era bun doar să dea ordine celor mici.

Lockwood nu păru afectat de înțepăturile rivalului său.

— Știi cum e, se mai întâmplă. Deci, ce studiezi?

— Un mănunchi de fantome care s-au aciuat într-un tunel de lângă Moorgate. Vreau să

aflu ce hram poartă.

Privirile-i căzură pe materialele noastre.

— Văd că vă documentați și voi.

— Da.

— *Richmond Examiner*... Aha. Faimosul caz de pe Sheen Road. Firește, noi, la Fittes, ne documentăm de regulă înainte să înfruntăm Vizitatorii, pentru că nu suntem căzuți în cap.

Băiatul de lângă el, un adolescent înalt și molatic, cu o căpățână uriașă și mustăcioară, râse servil. Fata nu schiță niciun gest. Părea paralelă cu umorul, chiar și când era vorba de meschinăriile puerile ale șefului său. Avea bărbia îngustă și ușor ascuțită. Părul ei bălai fusese tăiat scurt la spate, însă îi atârna în valuri pe frunte. Vârfurile aproape că-i intrau în ochi. Avea o înfățișare cumva dură și artificială, care răpea imediat privirile. Fata se holbă la mine.

— Asta cine mai e?

— Noua mea asistentă, spuse Lockwood. Mă rog, aproape nouă.

I-am întins mâna.

— Lucy Carlyle. Iar tu ești...?

Fata chicoti și își aținti privirile undeva în spatele meu, de parcă tocmai zărise o pungă de chipsuri care-i stârnea interesul mai mult decât persoana mea.

— Ai grijă cu Tony, drăguț, spuse Quill Kipps. Ultima lui asistentă a sfârșit-o.

Am zâmbit sec.

— Nu-ți face griji pentru mine. Mă descurc.

— Da, dar oamenii din preajma lui mereu pătesc ceva. Întotdeauna a fost așa, încă de când era mic.

Tânărul dorea să pară nonșalant, dar glasul îl trăda. Am deslușit în el un amestec straniu de emoții. M-am uitat cu coada ochiului la Lockwood. Ceva se schimbase în atitudinea lui. Indiferența lui relaxată se transformase într-o răceală care prevestea explozia. Știam că avea de gând să spună ceva, dar înainte să deschidă gura George interveni:

— Am auzit și eu câte ceva despre tine, Quill. Băiețelul pe care l-ai trimis de unul singur în catacombele din Southwark, în timp ce tu așteptai la poartă după „întăriri”. Ce s-a ales de el, Quill? Sau încă nu l-au găsit?

Kipps se încruntă.

— Cine ți-a spus? Nu așa stau lucrurile...

— Și clientul care a fost atins de fantomă pentru că agenții voștri au uitat un os în coșul lui de gunoi.

Tânărul se îmbujoră.

— Aia a fost o neatentie. N-au aruncat sacul pe care trebuia să...

— Și, din câte-am auzit, tu ești supraveghetorul cu cea mai mare rată de mortalitate de la Fittes.

— Păi...

— Nu-i o performanță măgulitoare, așa-i?

Tânărul amuți.

— A, și vezi că ai șlițul deschis.

Kipps își coborî privirile și descoperi că George avea dreptate. Se făcu și mai roșu la față. Duse mâna la mânerul spadei și făcu un pas înainte.

George rămase neclintit și, fără să clipească, făcu semn către indicatorul LINIȘTE atârnat

pe perete.

Quill Kipps trase aer în piept, își netezi părul negru și zâmbi.

— Mare păcat că nu pot să-ți închid gura aia mare aici, Cubbins. Dar n-au intrat zilele-n sac.

— Excelent, spuse George. Până una-alta, încaieră-te cu cineva pe măsura ta. Eu știu, un șobolan sau o cârțiță.

Kipps înjură în barbă și scoase spada la vedere.

Totul se petrecu foarte iute. Un zăngănit metalic. Lockwood nu-și schimbase aproape deloc poziția, dar tăișul sabiei sale se întretăia de-a curmezișul mesei cu spada lui Kipps, fixând-o pe suprafața de lemn.

— Dacă tot ai de gând să te joci cu sabia, Quill, spuse Lockwood, învață întâi s-o folosești.

Kipps nu răspunse. Grumazul îi pulsa spasmodic de furie. Deslușeam încordarea brațului său sub mâneca elegantă, cenușie, a jachetei. Încercă să smucească sabia într-o parte și-n alta, dar strânsoarea lui Lockwood – care nu părea să depună cine știe ce efort – era de fier. Spadele erau încleștate, spadasinii aproape nemișcați. Ca prin farmec, toți cei din jurul mesei, printre care mă număram și eu, încremeniseră. Nu se auzea decât murmurul discret al bibliotecii.

— N-o să rezști la nesfârșit, spuse Kipps.

— Ai dreptate.

Lockwood își răsuci brațul și flexă încheietura. Spada lui Kipps îi alunecă dintre degete, zbură în sus și se înfipse în tavan.

— Frumos, am spus.

Cu zâmbetul pe buze, Lockwood își vârî spada în teacă și se lăsă pe spătarul scaunului. Kipps fornăia pe nări, asemenea unui cal. După câteva clipe, tânărul sări, încercând să apuce mânerul sabiei, dar nu reuși. Sări din nou.

— Încă puțin, Quill, spuse George, încurajându-l. Aproape l-ai prins.

După mai multe încercări nereușite, Kipps fu nevoit să se urce pe masă pentru a-și recupera spada. Acoliiții săi urmăreau scena în tăcere. Băiatul zâmbea răutăcios. Cum era de așteptat, chipul fetei nu trăda nicio emoție.

— O să mi-o plătești, Lockwood, spuse Kipps când coborî de pe masă. Jur că ai să mi-o plătești. Toată lumea știe că DCCAP îți va închide agenția, dar eu nu mă voi mulțumi cu atât. Te voi face să suferi, pe tine și pe proștii ăștia cu care te-ai înhăitat. Bill, Kate, după mine.

Se răsuci pe călcâie. Lacheii săi îi imitară gestul. Cei trei se îndreptară la unison spre lift, cu pași nervoși, asemenea unui trio de dansatori lipsiți de talent.

— Kipps a fost mereu iute la mânie, chiar și când eram colegi, remarcă George. Ar trebui să se relaxeze puțin. Tu ce crezi, Lockwood?

Însă Lockwood era deja afundat în paginile revistei, cu o mină crispată întipărită pe față.

— Haideți, spuse el. E multă muncă de făcut și n-avem timp de pierdut.

Descoperirea se produse la nici două minute după incident, iar autorul ei fu însuși Lockwood. Fluieră discret pentru a-și exprima încântarea și făcu semn către ziarul din fața lui. Iat-o! Annabel Ward. Nu mai văzusem acea fotografie, dar am recunoscut imediat părul

bălai, trăsăturile chipului și dinții strălucitori. Purta o rochie elegantă și figura pe prima pagină a ziarului *Richmond Examiner*. Asta se întâmpla în urmă cu patruzeci și nouă de ani.

Fostul iubit al Annei Ward, interogat de poliție

Investigațiile privind dispariția, în urmă cu două săptămâni, a domnișoarei Annabel „Annie” Ward au luat aseară o nouă turnură, după ce poliția l-a arestat pe unul dintre foștii ei iubiți. Dl Hugo Blake, în vârstă de douăzeci și doi de ani, un împătimit al jocurilor de noroc și al localurilor de noapte, se află momentan în arestul Secției de Poliție de pe Bow Street. Deocamdată nu i s-a adus nicio învinuire.

Potrivit surselor din Poliție, dl Blake a luat cina împreună cu domnișoara Ward la restaurantul Gallops pe 21 iunie, seara în care a dispărut tânăra. Dl Blake a părăsit restaurantul la scurtă vreme după domnișoara Ward și a recunoscut, în urma interogatoriului, că ar fi condus-o acasă cu mașina. Apropiatii spun că cei doi au avut o legătură intimă până în urmă cu câteva luni, când relația s-a răcit. Legătura celor doi a fost subiectul a numeroase discuții în lumea bună. La insistențele tânărului, domnișoara Ward a renunțat la o carieră promițătoare în actorie, deși în ultima vreme a încercat să obțină roluri...

— Hugo Blake, am șoptit. Fostul iubit. Pun rămășag că el i-a dăruit medalionul. George încuviință.

— După care a dus-o acasă... Cred că știm cu toții ce a urmat.

— Mai căutați, spuse Lockwood. L-au arestat, dar l-au pus oare sub acuzare? Poate a sfârșit în închisoare, chiar dacă nu i-au descoperit cadavrul.

Răspunsul veni numaidecât. Dintr-un articol mărunț, apărut câteva zile mai târziu, am aflat că Blake fusese eliberat din arest, fără a i se aduce vreo învinuire. Potrivit unui comunicat al Scotland Yardului, investigațiile în cazul dispariției domnișoarei Ward se loviseră de un zid de netrecut.

— De un zid, exact! am rostit, cu respirația tăiată. Ce idioți! Era acolo de la bun început!

— La vremea aceea, n-au avut suficiente dovezi împotriva lui Blake, spuse Lockwood, privind pagina. Era singurul suspect de pe lista lor, dar n-au putut să-i dovedească vinovăția. El a susținut că a condus-o până acasă, dar că n-a intrat înăuntru. Fără martori, fără cadavru și fără alte dovezi, au fost nevoiți să-i dea drumul. Perfect. Se pare că Blake e omul nostru.

George se lăsă pe spătarul scaunului.

— Câți ani avea Blake pe-atunci?

— Douăzeci și doi, am spus. Biata Annie Ward avea numai douăzeci.

— Au trecut patruzeci și nouă de ani de-atunci. Un car de vreme, dar asta înseamnă că individul ar avea șaptezeci și unu de ani acum. S-ar putea să fie încă în viață.

— Pun pariu că e, am spus cu furie în glas. Pun pariu că și-a făcut de cap în toți anii ăștia, după ce a scăpat basma curată.

— Până acum, spuse Lockwood, rânjind. De asta aveam nevoie, dar trebuie să procedăm cu grijă. Planul e următorul: sunăm la DCCAP. Dacă Blake e încă în viață, va fi arestat. Între timp, noi dăm povestea la ziar. Un ucigaș a fost prins după cincizeci de ani! Știrea va

face valuri.

— Nu sună rău, spuse George tărăgănat, dar nu cred că ar trebui să apelăm deocamdată la presă. Mai trebuie să ne documentăm puțin, să aflăm mai multe despre trecutul fetei.

Bătu sugestiv cu degetul în teancul de reviste *London Society* de lângă el.

— Trebuie să fie pe-undeva pe-aici. Dacă avem noroc, o să găsim și niște detalii picante despre Blake, ceea ce ar însemna că...

— Dă-i bătaie atunci.

Lockwood își împinse înapoi scaunul și se ridică în picioare.

— Anunță-mă când găsești ceva. Eu mă duc să vorbesc cu niște oameni. Am pierdut trei clienți în dimineața asta. De dragul agenției, nu ne permitem să tăiem frunză la câini.

— Mda... spuse George nesigur. Atâta îți zic, nu te grăbi.

Lockwood ne zâmbi larg.

— O să fiu atent. Doar mă știi.

14.

TRUPUL VICTIMEI UNEI CRIME, DESCOPERIT DUPĂ 50 DE ANI!

Un triumf profesional pentru agenția Lockwood

Într-unul dintre cele mai uluitoare cazuri de „descoperiri la rece”, trupul tinerei Annabel „Annie” Ward, care a dispărut în urmă cu aproape cincizeci de ani, a fost găsit într-o casă din sud-vestul Londrei. Detectivii agenției Lockwood și Asociații s-au luptat cu înfricoșătoarea stafie a victimei până aproape de ivirea zorilor, înainte de a descoperi și a securiza rămășițele sale lumești.

„Am scăpat ca prin urechile acului, declară șeful agenției, Anthony Lockwood. Nu ne-am mulțumit doar cu lichidarea fantomei. Am dorit să-i facem dreptate bieteii fetei.”

Cu ajutorul unor metode sofisticate de cercetare, echipa a stabilit identitatea cadavrului. DCCAP anchetează în momentul de față crima.

„Niciun caz nu e prea vechi sau prea dificil pentru noi, afirmă domnul Lockwood. Dimpotrivă, cele complicate ne vin ca o mânășă, dat fiind profesionalismul și maniera noastră neconvențională de a lucra. Vrem să ne descotorosim de Vizitatori, firește, dar ne interesează și povestea omului din spatele bântuirii. Sărmana Annie Ward s-a prăpădit demult, dar ucigașul ei poate fi încă deferit justiției. În timpul operațiunii, Lucy Carlisle, unul dintre agenții noștri de top, a comunicat cu spiritul Vizitatorului și, în ciuda incendiului mistuitor pornit de fantoma răzbunătoare, a obținut dovezi vitale privind identitatea criminalului. Mă opresc aici cu declarațiile, dar veți afla mai multe odată ce scoatem la iveală adevărul senzațional din spatele acestei tragedii.”

— Ce articol fantastic, spuse Lockwood pentru a douăzecea oară în acea zi. Mai bine nici

că se putea.

— Mi-au scris numele greșit, am precizat.

— Eu nici nu apar, se plânse George.

— În mare, vreau să zic, rosti Lockwood, cu zâmbetul pe buze. Pagina șase din *The Times*. Cel mai bun material publicitar pe care l-am avut vreodată. E un moment de cumpănă, iar lucrurile par să se îndrepte.

Se înfioră și se mută dintr-o parte a grămezii de gunoi în cealaltă.

Era aproape ora opt seara, la o zi după vizitarea Arhivelor. Stăteam cu toții într-o tufă țepoasă de agrișe, într-o grădină întunecată și friguroasă, așteptând apariția fantomei. Nu era cea mai încântătoare slujbă din istoria omenirii.

— Temperatura? întrebă Lockwood.

— În continuă scădere, spuse George după ce privi termometrul, care lucea slab printre rămurelele tufei. Lumina din casă era ascunsă în spatele draperiilor. Un câine lătră în depărtare. La vreo douăzeci de pași în apropierea noastră, crengile înnegrite ale sălciei atârnavă ca o ploaie înghețată.

— Se intensifică miasma, am spus.

Simțeam plumbul din mâini și din picioare, iar mintea îmi era străpunsă de-un amestec străin de zădărnicie și disperare. Pe limbă aveam gust de putregai. Am vârât încă o bomboană mentolată în gură, pentru a-mi îmbroșta respirația și gândurile.

— Foarte bine, spuse Lockwood. Dintr-o clipă în alta.

— E bine că ai prezentat cazul lui Annie la DCCAP, spuse George dintr-odată, dar nu cred că ar fi trebuit să implici presa atât de devreme. Poliția abia ce-a dat drumul anchetei, nu? Habar n-avem încotro se va îndrepta.

— Ba știm. Barnes n-a fost deloc încântat că i-am luat-o înainte și am aflat identitatea fetei, dar s-a arătat foarte interesat de legătura ei cu acest Hugo Blake. A căutat printre dosare și a descoperit că tipul e un afacerist de succes, dar a înfundat pușcăria de câteva ori pentru înșelăciune și odată pentru ultraj. E un tip tare afurisit. Și am avut dreptate: trăiește și o duce bine mersi aici, în Londra.

— Îl cheamă la interogatoriu?

— Chiar azi, din câte-am înțeles. Probabil că l-au adus deja.

— Ceață fantomatică la orizont, ne atenționează George.

Din pământ se ițeau ramuri diafane, subțiri ca spaghetetele, care răspândeau o lumină rece, care se legăna între salcie și zid.

— Ce auzi, Lucy? mă întrebă Lockwood.

— Nimic neobișnuit. Foșnetul frunzelor. Și un scârțâit enervant, care nu mai conținește.

— Crezi c-o fi de la funie?

— Probabil.

— George, vezi ceva?

— Încă nu. Tu? Strălucirea mortuară e tot în văzduh?

— Păi, n-ar fi avut motiv să se deplaseze, nu? Da, este tot acolo, printre crengi.

— Îmi dai o bomboană mentolată, Lucy? rosti George. Le-am uitat pe-ale mele acasă.

— Cum să nu.

Am dat pachetul roată. Cu toții amuțirăm. Priveam concentrați înspre salcie.

În ciuda speranțelor pe care și le pusese Lockwood în acel articol, nu profitasem încă de pe urma publicității, iar veghea din seara aceasta era ultima noastră slujbă. Clienții, un

cuplu căsătorit, simțeau adesea neliniște și teroare în grădina lor urbană. De câteva nopți încoace, cei doi copii ai familiei, unul în vârstă de patru ani, celălalt de șase, zăriseră pe geam „o umbră întunecată, nemișcată” printre crengile copacului. Părinții nu văzuseră nimic, deși fuseseră de fiecare dată alături de copii.

De dimineață cercetasem împreună cu Lockwood zona. Salcia era foarte bătrână și avea crengi înalte și groase. Am deslușit amândoi urme vagi de fenomene paranormale (categoria I) în preajma arborelui, mai precis miasmă și teamă. În acest timp, George, care-și petrecuse toată ziua la Arhive, căutase informații despre istoricul casei și descoperise un amănunt interesant. În luna mai a anului 1926, proprietarul de-atunci, pe nume Henry Kitchener, se spânzurase în vecinătatea casei. Nu se știa exact unde.

Cel mai probabil în copac.

— Nu înțeleg de ce ai vorbit despre mine, fără să aduci în discuție medalionul, am spus. Din articol reiese că Annie Ward mi-a spus personal cine a ucis-o, și știm cu toții că asta-i o gogomănie. Fantomele nu vorbesc deslușit. Prin natura ei, legătura parapsihologică e fragmentară.

— Știu, chicoti Lockwood, dar nu strică să-ți clădești reputația. Vrem să se înghesuie clienții pentru serviciile tale. Am omis în mod intenționat să vorbesc despre medalion, pe de o parte, fiindcă îl voi folosi în articolele viitoare și, pe de altă parte, pentru că nu i-am spus lui Barnes despre el.

— Nu i-ai spus lui Barnes? rosti George, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Nici măcar despre inscripție?

— Încă nu. E foarte supărat pe noi, iar însușirea artefactelor periculoase e un delict, așa că am preferat să-i ascund acest amănunt deocamdată. La urma urmei, de ce să-mi bat capul? Medalionul n-are nicio greutate în toată afacerea asta. Chiar și în absența lui, e limpede că Blake e criminalul. Că tot veni vorba, ai găsit ceva despre cazul Ward?

— Da, spuse George. Câteva poze. Foarte interesante. Ți le-arăt când ajungem acasă.

Minutele se scurgeau, iar aerul devenea tot mai rece. Dintre ramurile sălciei se insinua tristețea sinucigașului lipsit de odihnă, învăluind treptat tufele, răzoarele, bicicletele și jucăriile de plastic ale copiilor. Deși nu bătea deloc vântul, crengile sălciei începură să freamăte.

— Mă întreb de ce a făcut-o, murmură Lockwood.

— Cine, Hugo Blake? întrebă George.

— Nu, mă refeream la cazul ăsta. De ce s-o fi spânzurat individul?

M-am foit puțin.

— Pentru că a pierdut pe cineva drag lui.

— Chiar așa? Ce te face să crezi asta, Luce? Parcă în raport nu scria asta, nu-i așa, George?

Îmi golisem mintea de gânduri și ascultam scârțâitul lemnului.

— Nu știu. Posibil să mă-nșel.

— O clipă, rosti Lockwood cu glas ascuțit. Întrezăresc o siluetă... Da! O vedeți și voi?

— Nu. Unde?

— Chiar acolo! Nu-l vedeți? Stă sub copac și privește în sus.

Simțisem apropierea stafiei, unda nevăzută care tulburase văzduhul și îmi ridicase sângele în urechi. Dar Viziunea mea nu e la fel de ageră ca a lui Lockwood, astfel că arborele îmi apărea în continuare ca o încrengătură de umbre.

— Are o funie în mână, bombăni Lockwood. Cred că a petrecut ceasuri bune acolo, încercând să se convingă să o facă.

Învățasem un șiretlic: ca și în cazul stelelor, trebuie să-ți muți privirile ușor într-o parte. Mi-am îndreptat atenția spre zidul care împrejmuia grădina și, dintr-odată, umbrele de sub copac se împreună într-o siluetă palidă, subțire și nemișcată, tăinuită în spatele ramurilor ca după niște gratii.

— O văd și eu.

Se uita în sus, ținându-și capul plecat într-o parte, de parcă s-ar fi spânzurat deja.

— Nu te uita la fața lui, spuse George.

— OK, mă apropii, spuse Lockwood. Să ne păstrăm calmul. Aoleeee! M-a înhățat!

Eu și George ne-am scos imediat săbiile. Am aprins lanterna și am privit în direcția lui Lockwood, care încremenise lângă mine, cu ochii mari, cășcați.

Am stins lanterna.

— Nu te-a înhățat nimeni, am spus. Ți s-a prins paltonul în tufa de agrișe.

— A, bine atunci. Mersi.

George pufni.

— Paltonul ăsta al tău e prea lung! Din cauza lui era să mori acum câteva seri.

Cu foșnetele de rigoare, Lockwood își eliberă paltonul dintre crengi. Silueta stătea în continuare nemișcată sub salcie.

— Acoperiți-mă, spuse Lockwood.

Își scoase spada și se îndreptă spre copac. Pe măsură ce înainta precaut, ceața fantomatică se învolbura la picioarele sale. Eu și George îl urmam la distanță de câțiva pași, cu bombele de sare la vedere.

Ne-am apropiat de extremitatea sălciei.

— În regulă, rosti Lockwood, răsuflând. M-am apropiat destul de mult, dar n-a schițat nicio reacție până acum. E doar o Umbră.

Acum o vedeam mai bine. Conturul grosolan al unui bărbat îmbrăcat în cămașă scurtă și pantaloni cu talie înaltă, prinși cu bretele. Chipul său palid căta spre înălțimile arborelui. Mi-am ferit privirile, dar am fost pătrunsă de ecourile suferinței sale străvechi, pierderea unui apropiat, deznădejde fără margini... Am deslușit vaietul său gutural.

Pe neașteptate, silueta se mișcă. Funia zbură în sus, printre crengi...

În acea clipă, un proiectil albicios vâjâi pe lângă mine și se izbi de trunchiul copacului, împrăștiind sare pretutindeni în jur. Silueta străpunsă se zvârcoli și dispăru. Din boabele de sare izvorâră mici flăcări verzui, care plutiră în jos ca o zăpadă de smarald.

M-am întors spre George.

— De ce-ai făcut asta?

— Nu-ți ieși din pepeni. S-a mișcat, iar Lockwood era chiar acolo. Nu las nimic la voia întâmplării.

— Dar n-a atacat, am spus. Era cu gândul la soția lui.

— Soția lui? De unde știi asta? Ai vorbit cu el?

— Nu...

— Și-atunci...

— Nu contează, spuse Lockwood, dând rămurelele la o parte.

În jurul bocancilor săi țâșniră scânteii verzi, care se pierdură în noapte.

— A dispărut. Hai să încercuim porțiunea asta cu fier și să ne întoarcem la căldură.

Așa sunt unele cazuri: fără bătăi de cap și gata cât ai zice pește. A doua zi s-a descoperit o funie veche, încrustată adânc într-una dintre crengile înalte ale sălciei, tocmai deasupra locului unde apăruse fantoma. Funia se contopise cu lemnul și nu mai putea fi îndepărtată, astfel că oamenii au fost nevoiți să taie creanga și s-o ardă cu sare. După trei zile, proprietarii au tăiat copacul.

•

Când ne-am întors la Portland Row, am fost surprinși să găsim o mașină de poliție parcată în fața casei, cu motorul și luminile de avertizare aprinse. Când ne-am apropiat, dinăuntru ieși un polițist corpolent, ras în cap, un pachet de mușchi pe două picioare, îmbrăcat în obișnuita uniformă albastru-nocturn.

Ne aruncă o privire posacă.

— Lockwood și Asociații? În sfârșit. Sunteți așteptați la Scotland Yard.

Lockwood se încruntă.

— Acum? E târziu. Tocmai am venit de pe teren.

— Nu mă interesează. Barnes vrea să discute cu voi. Așteaptă de două ceasuri.

— Nu putem amâna până mâine?

Mâna polițistului, butucănoasă și rozalie ca un jambon, coborî sugestiv spre bastonul de fier pe care îl purta prins la curea.

— Nu.

O scânteie se aprinse în ochii lui Lockwood.

— Foarte convingător. Bine, domnule sergent. Haideți să mergem.

•

Scotland Yard, sediul Poliției londoneze, dar și al unităților DCCAP care slujeau orașul în orele sumbre ale nopții, era o clădire îngustă din oțel și sticlă, aflată pe Victoria Street, în centrul orașului. În apropiere se înălțau Ghilda Groparilor și Sindicatul Pompelor Funebre. De asemenea, Compania de Fier Fairfax din Statele Unite și, mai presus de toate, uriașul conglomerat Răsăritul, care fabrica echipament pentru mai toate agențiile din țară. De cealaltă parte a drumului se înșirau birourile celor mai importante religii. Fiecare dintre aceste organizații puternice purta un război asiduu cu Problema.

Afară erau amplasate tuburi metalice în care ardeau flori de levănțică și rigole de apă curgătoare care secționau asfaltul. Intrarea era păzită de doi copii din Straja de noapte. Când sergentul trecu pe lângă ei, cei doi își traseră prăjinile și luară poziție de drepti. Noi am pornit pe trepte în sus, spre centrul de operațiuni al DCCAP.

Ca în fiecare noapte, încăperea gema de lume și era o vânzoleală de nedescris. Pe peretele din spate se lățea o hartă uriașă a Londrei, punctată de zeci de leduri, verzi și galbene, care marcau intervențiile de urgență. Era un du-te-vino constant de femei și bărbați îmbrăcați în uniforme austere, ducând hârtii, vorbind tare la telefon sau dând ordine șefilor de echipă de la Rotwell și Fittes, colaboratori obișnuiți ai DCCAP. Un agent tânăr trecu în fugă pe lângă noi cu un mănunchi de săbii în brațe. Alături, doi polițiști își beau cafeaua. Echipamentul lor de protecție fumea din cauza arsurilor ectoplasmice.

Sergentul ne pofti într-o sală de așteptare și plecă. Aici era mai liniște. Deasupra capetelor noastre venea o adiere de la instalația de aer condiționat, a căror ventilatoare ferite privirii zăngăneau enervant.

— Ce crezi că vrea de la noi? am întrebat. Alte detalii despre incendiu?

Lockwood ridică din umeri.

— Sper că vom primi vești despre Blake. Poate că l-au prins. Poate și-a mărturisit crima.

— Că veni vorba... spuse George, scotocind prin geantă. Dacă tot așteptăm, aruncă un ochi peste decupajele astea din Arhive. Am aflat mai multe lucruri despre Annie Ward. Se pare că în urmă cu cincizeci de ani se învârtea într-un cerc foarte select de tineri – majoritatea de bani gata, dar nu chiar toți – care își făceau veacul în cele mai șic baruri londoneze. Cu un an înainte să moară, *London Society* a făcut un reportaj în imagini asupra grupului. Ia uită-te puțin. O să recunoști mai multe nume.

Pozele alb-negru erau fotocopii ale originalelor. Majoritatea înfățișau baluri și petreceri, dar și cazinouri sau mese pentru jocuri de cărți. În fiecare imagine apăreau grupuri de tineri eleganți. Dacă nu țineai cont de vestimentație și de lipsa culorilor, erau leiți tinerilor care umpleau paginile revistelor din ziua de azi, pe care le frunzărea Lockwood, și la fel de anosti. Am răsfoit câteva pagini, până când ceva mi-a atras atenția. Pe pagină apăreau două fotografii. Prima, o poză de studio, înfățișa un tânăr chipeș, cu zâmbetul pe buze. Purta o pălărie neagră, cravată neagră și jachetă neagră. Avea probabil și cămașă dantelată, ascunsă însă privirilor – slavă Domnului! – de-un baston. De asemenea, purta mănuși albe. Avea păr lung, bogat, închis la culoare, și un chip fermecător. Arbora un surâs încrezător și afabil, care spunea: „dacă m-ai cunoaște, m-ai adora”.

Dedesubt, apărea următoarea descriere: *Domnul Hugo Blake: Bărbatul zilelor noastre, în oraș.*

— Iată-l, șopti Lockwood.

Am studiat chipul său spilcuit, mulțumit de sine, și în minte îmi apărură un alt chip, prăfuit și acoperit de pânze de păianjen.

— Mai apare și aici, spuse George.

Dedesubt mai era o fotografie, de data aceasta o poză de grup făcută dintr-un punct mai înalt. Un grup de băieți și fete, în dreptul unei fântâni. Trebuie să fi fost o festivitate plicticoasă de vară, pentru că băieții purtau frac și cravate negre, iar fetele purtau rochii de gală, cu bretele, paiete și volănașe și mai știu eu ce. Nu mă dau în vânt după rochii. Poza era alb-negru, dar nu era greu să-ți închipui bogăția de culori de-acolo. Fetele stăteau în mare parte în față, iar băieții în spate. Rânjeau cu toții satisfăcuți, de parcă aveau lumea la degetul mic, ceea ce nu era greșit în cazul unora. În centrul grupului era chiar Annie Ward. Înfățișarea ei era atât de fermecătoare, încât ai fi zis că răspândea deja nelumină. Domnișoarele din preajma ei zâmbeau resemnat, simțindu-se probabil eclipsate.

— Iată-l pe Blake, spuse George, arătând spre individul înalt care rânjea din rândul al doilea. E chiar în spatele ei. De parcă o pândea încă de pe-atunci.

— Și uite...

Cu un fior, am băgat de seamă ovalul minuscul de la pieptul fetei. Mi s-a pus un nod în gât.

— Medalionul, am completat.

— O, văd că ați venit cu toții!

În prag apărură inspectorul Barnes, cu fulgere în priviri. Părea epuizat. Până și mustața lui își pierduse puțin din strălucire. Într-o mână ținea un vraf de dosare, iar în cealaltă, o ceașcă de cafea din plastic.

— Ce drăguț! O să mă faceți să-mi vărs iar cafeaua?

Lockwood se ridică în picioare.

— Am venit la cererea dumneavoastră, domnule Barnes, rosti el cu răceală. Cu ce vă

putem fi de folos?

— În primul rând, n-aveam nevoie de toți. Unii sunt, fără îndoială, în plus.

Privirile lui Barnes zăboviră asupra lui George.

— Te-ai descotorosit de borcanul ăla, Cubbins?

— Desigur, domnule Barnes, spuse George.

— Mda. Așa se face că în seara asta n-am nevoie de tine... și nici de tine, Lockwood. Am treabă cu domnișoara Carlyle.

Barnes mă măsură cu un aer vinovat. Am simțit privirea sa apăsătoare.

— Te rog să mă urmezi, domnișoară. Voi doi așteptați aici.

Un fior de teamă îmi străbătu trupul. M-am uitat îngrijorată spre Lockwood, care făcu un pas înainte, încruntat.

— Exclus, domnule inspector, spuse el. Lucy e angajata mea. Insist să iau parte la orice...

— Dacă nu-ți pui lacăt la gură, vei fi acuzat de obstrucționarea anchetei. Am auzit destule de la tine, timp de-o săptămână. Ei, bine? Mai ai ceva de zis?

Lockwood rămase tăcut. I-am zâmbit cât mai încurajator.

— Nu-ți face griji, mă descurc eu.

— Firește, spuse Barnes.

Inspectorul deschise ușa și îmi făcu semn să înaintez.

— Stai liniștită, nu durează mult.

Am traversat împreună biroul de operațiuni și ne-am oprit în fața unei uși de oțel. Barnes introduse un cod și ușa se dădu în lături, dezvăluind un coridor tăcut, scăldat în lumina neanelor din tavan.

— Amicul tău, Lockwood, îmi spune că ai stabilit o legătură paranormală cu fantoma Annei Ward, rosti Barnes, când pornirăm de-a lungul coridorului. E adevărat?

— Da, domnule. I-am auzit glasul.

— Și mi-a mai spus și că ai aflat ceva legat de circumstanțele morții ei. Că ar fi fost ucisă de un fost iubit.

— Da, domnule.

Era adevărat, până la un punct. Revelația am avut-o când am atins medalionul. Fantoma nu îmi spusese nimic.

Barnes mă privi pieziș.

— Atunci când ți-a vorbit, ți-a spus și numele lui?

— Nu, domnule. Am auzit... doar frânturi. Știți cum sunt Vizitatorii.

Barnes mârâi pe sub mustață.

— Se spune că în zilele de demult, Marissa Fittes a purtat conversații întregi cu fantome de Tip III, în urma cărora a aflat multe lucruri. Dar ăsta-i un dar neobișnuit, iar asemenea fantome se întâlnesc rar. Noi, restul, trebuie să ne mulțumim cu firmiturile pe care le ciugulim. Bun... Am intrat într-o zonă cu grad înalt de securitate. Aproape că am ajuns.

Am coborât un șir de trepte spre un etaj interior. Ușile de la acest nivel erau mai solide și ranforsate cu fier. În dreptul unora dintre ele erau plăcuțe de avertizare, încadrate cu negru: triunghiul negru însoțit de un craniu rânjit, triunghiul roșu însoțit de două. Temperatura scăzuse simțitor. Probabil că ne aflăm în subsolul clădirii.

— Ascultă la mine, începu Barnes. Mulțumită descoperirilor tale, am redeschis cazul dispariției lui Annabel Ward.

Îmi aruncă o privire piezișă.

— Și noi eram pe punctul de a-i descoperi identitatea. Ne-ai luat-o înainte, dar asta pentru că sunteți niște copii inconștienți și n-aveți nimic mai bun de făcut. Cu toate astea, am verificat legătura ei cu Hugo Blake și cred că el e făptașul. L-am arestat azi.

Inima mi-a tresărit de bucurie.

— Totuși...

Barnes se opri în dreptul unei uși din fier.

— Chiar și acum, după cincizeci de ani, Blake neagă tot. Spune că a condus-o pe fată până la poartă, dar că n-a intrat în casă.

— Minte, am spus.

— Fără îndoială, dar am nevoie de mai multe dovezi. Tocmai de aceea te-am chemat. În regulă, poștește înăuntru, te rog.

Înainte să mai zic ceva, inspectorul îmi făcu vânt într-o încăpere îngustă și întunecată. Era o cameră goală, cu excepția celor două scaune din oțel, tapițate cu piele, și a măsuței din mijloc. Scaunele erau orientate spre peretele opus, acoperit în întregime de sticlă mată. Pe masuță erau un întrerupător și un receptor negru.

— Ia loc, domnișoară Carlyle.

Barnes ridică receptorul și vorbește.

— Da? E înăuntru? E în regulă.

M-am holbat la el.

— Despre ce vorbiți? Spuneți-mi, vă rog, ce se întâmplă.

— Legăturile parapsihologice de felul celei pe care-ai stabilit-o cu Anna sunt foarte subiective. Greu de exprimat. Îți amintești unele lucruri, uiți alte lucruri. Pe scurt, sunt îndoielnice. E posibil, deci, ca fantoma să-ți fi comunicat mai multe despre moartea ei decât îți amintești. De pildă, chipul ucigașului.

Am înțeles în sfârșit tâlcul vorbelor lui și am clătinat din cap.

— Vă referiți la Blake? Nu. De-abia recent am văzut poza lui. Nu-mi spune nimic.

— Față în față s-ar putea să fie altceva, spuse Barnes. Hai să vedem.

Mă cuprinse panica.

— Domnule Barnes, aș dori să ne oprim aici. V-am spus deja tot ce știam.

— Aruncă și tu un ochi. El n-are cum să te vadă. Doar noi îl putem vedea pe el. Nici măcar nu știe că te afli aici.

— Vă rog, domnule Barnes...

Fără să asculte rugămințile mele, inspectorul apăsă butonul de pe perete. O fâșie de lumină brăzdă miezul panoului din fața noastră. Lumina se extinse, iar obloanele interioare se dădură în lături asemenea unor jaluzele, dezvăluind o încăpere în care bătea lumina unui reflector.

Bărbatul stătea pe un scaun în mijlocul încăperii, orientat cu fața spre noi. Dacă nu puneai la socoteală panoul de sticlă, era la numai doi sau trei metri.

Era un domn în vârstă, îmbrăcat într-un costum elegant, negru cu dungi subțiri rozalii. Avea pantofi lăcuiți și o cravată roz bombon. Din buzunarul de la piept îi ieșea o batistă roz. Fără îndoială, Hugo Blake își păstrase aceeași alură de dandy pe care o etala în urmă cu cincizeci de ani în revistele de societate. Încărunțise, dar avea părul la fel de lung și de bogat ca pe vremuri. Acum îi atârna în cârlionți pe umeri.

Nu se schimbase prea mult... cu excepția feței.

Chipul fin și încrezut al tânărului fusese înlocuit de o figură colțuroasă ca fierul plugului,

lividă și pustiită de riduri. De la piramida nasului se răspândea înspre obraji și bărbie o încrengătură de vinișoare albastre. Buzele-i erau subțiri și rigide. Iar ochii... o priveliște groaznică.

Erau afundați în orbite, reci și lucioși, și ascundeau deopotrivă agerime și furie. Se mișcau neconținut, scrutând toate elementele încăperii, apoi geamul de sticlă mată. Era în mod evident furios. Stătea cu mâinile înfipite pe genunchi și vorbea, dar nu-l auzeam.

— E un om bogat, chicoti Barnes, obișnuit să nu dea socoteală nimănui. Nu-i prea fericit că l-am adus la secție. Dar asta nu te privește pe tine. Uită-te bine la el, domnișoară Carlyle. Golește-ți mintea. Adu-ți aminte de schimbul avut cu fata. Recunoști ceva?

Am tras aer în piept și am încercat să mă calmez. La urma urmei, n-aveam de ce să-mi fac griji. Nu putea să mă vadă. Îi făceam lui Barnes pe plac și eram liberă.

M-am concentrat pe trăsăturile chipului său.

Și, în acea clipă, bătrânul mă săgetă cu privirea. Ochii lui rămaseră nemișcați, ațintiți asupra mea, de parcă n-ar fi existat acel panou de protecție.

Îmi zâmbi tăios.

Am tresărit în scaun.

— Nu! am spus. E destul! Nu simt nimic. Nu îmi aduc aminte nimic. Vă rog. E suficient! Gata.

Barnes șovăi, apoi apăsă butonul. Obloanele coborâră încet, ca o cortină, asupra bărbatului care continua să zâmbească.

15.

— Lucy, spuse Lockwood. Oprește-te! Trebuie să vorbim.

— Nu, nu trebuie.

— Nu mai merge atât de repede. Nu știi de ce ești așa furioasă, dar ascultă-mă: nu știam că Barnes o să te ia la interogatoriu.

— Nu? Poate că ar fi trebuit să bănuiești. Grație articolului tău idiot, toată lumea a aflat de legătura mea paranormală cu Annie Ward. Brusc, am devenit un element-cheie în anchetă.

— Lucy, te rog...

Lockwood mă prinse de mânecă și mă opri în mijlocul drumului. Ajunsesem pe undeva prin Mayfair, și mai aveam încă mult până acasă. Vilele erau cufundate în tăcere, ascunse în spatele unui zid de ceață. Tocmai ce bătuse de miezul nopții. Nici măcar stafiile nu erau prin preajmă.

— Nu mă atinge, am spus, smucindu-mi mâna. Din cauza ta, în seara asta am stat față în față cu un criminal, și ghici ce? N-a fost o experiență prea plăcută. Tu nu i-ai văzut ochii, Lockwood, dar eu i-am văzut și am avut senzația că și el m-a văzut pe mine.

— Imposibil, rosti George, care scruta împrejurimile, cu mâna pe mânerul sabiei.

Până atunci văzusem un singur Vizitator în Green Park, o siluetă îndepărtată care plutea pe de-a lungul șirului de copaci, dar nu strica să fii pe fază. În Londra, primejdia te pândea oriunde.

— N-avea cum să te vadă, insistă George.

Stătea cu spatele la noi, privind ceața, cu mâna încă pe mânerul sabiei.

— Erai protejată de panoul de sticlă. Știa, desigur, că se află cineva în spatele geamului, și a vrut să-l sperie. Atâta tot.

— Te înșeli, am rostit cu glas scăzut. Blake știa că sunt acolo. A citit și el articolul, ca toată lumea. A aflat despre Lockwood și Asociații, despre tânăra Lucy „Carlisle” care are noi dovezi împotriva lui. Ne poate găsi cu ușurință. Dacă scapă din arest, ne va da de urmă.

Lockwood clătină din cap.

— Lucy, Blake nu ne va da de urmă.

— Și dacă totuși vine după noi, spuse George, va veni foarte încet, șontâc, șontâc, cu bastonul. Are vreo șaptezeci și ceva de ani.

— Eu voiam să zic că nu va scăpa din arest, continuă Lockwood. Va fi acuzat de crimă, găsit vinovat și închis, așa cum merită. Ei, și ce dacă are ochi ciudați? Nici ochii lui George nu sunt mai breji, dar nu ne plângem.

— Mersi, spuse George. Și eu care credeam că ochii sunt ce-am eu mai frumos.

— Întocmai... asta-i tristețea. Ascultă, Lucy, îți înțeleg furia. Și eu sunt furios. Barnes n-avea niciun drept să te expună acolo fără încuviințarea ta. E un comportament tipic DCCAP... se cred șefii șefilor. Dar nu sunt, sau, cel puțin, nu ai noștri.

Își ridică mâinile în sus și le roți prin ceață.

— Uite-te în jurul tău. E trecut de miezul nopții. Suntem singuri într-un oraș pustiu. Toată lumea doarme, cu ușile ferecate și talismanele agățate pe la ferestre. Tuturor le este teamă... cu excepția ta, a mea și a lui George. Mergem unde avem noi chef și nu suntem îndatorați nici lui Barnes, nici DCCAP-ului, nici nimănui. Suntem liberi ca păsările cerului.

Mi-am tras jacheta mai strâns pe trup. Avea dreptate, ca de-obicei. Îmi pria această plimbare nocturnă, cu sabia la brâu, alături de colegii mei. Supărarea înmagazinată în urma scurtei vizite la Scotland Yard mi se scurgea încetul cu încetul prin tălpi. Mă simțeam mai bine.

— Ce să zic, ai dreptate. Crezi că Blake va rămâne în arest?

— Normal.

— Apropo, Lucy, spuse George, hai să te înveselesc puțin. În timp ce te așteptam, l-am văzut pe Quill Kipps. Face parte dintr-un grup Fittes care lucrează în seara asta cu DCCAP-ul. Fac asta destul de des. E o înțelegere între departament și agenție. Ca s-o spun așa, tipul a patrat prin canale în noaptea asta. Echipa lui a avut parte de-o experiență groaznică, și nu mă refer la fantome. Beah, păcat că nu i-ai văzut... uzi learcă.

Nu mi-am putut înăbuși râsul.

— Cel puțin Kipps are unde să lucreze. Prin registrul nostru bate vântul.

— Mai bine sărac, decât lipicios, spuse George.

Lockwood mă strânse încurajator de braț.

— Haide, nu-ți face griji pentru ziua de mâine. O să găsim noi ceva de făcut. Hai acasă. Mi s-a făcut poftă de-un sandwich cu unt de arahide.

Am încuviințat.

— Eu vreau chipsuri și cacao.

Aburi tot mai deși de ceață se strecurau printre gratiile de fier ale balustradelor și învăluiau lămpile contra fantomelor, estompând lumina intermitentă. Pașii noștri răsunau ciudat pe străzile pustii, dându-ne senzația că suntem însoțiți de alți trei tineri grăbiți.

Pe Portland Row, lampa contra fantomelor era stricată. De la baza felinarului țâșneau

scânteii albastre, iar în locul albului strălucitor trebuia să ne mulțumim cu un roșu urâcios. Cele mai multe dintre ferestrele vecine erau cufundate în beznă, acoperite de obloane sau draperii. Ne-am croit drum prin ceața deasă înspre intrare.

Lockwood era în frunte. Întinse mâna să deschidă poarta, dar încremeni subit. Eu și George ne ciocnirăm de el.

— George, spuse Lockwood aproape în șoaptă. Medalionul lui Annie Ward era la tine ultima oară. Ce-ai făcut cu el?

— L-am pus pe raft, alături de celelalte trofee. De ce?

— Ai sigilat cutia din sticlă argintată? Avea vreo problemă la închidere?

— Fugi de-aici. Ce-ți veni?

— Tocmai am zărit o lumină în biroul nostru.

Arătă cu degetul în jos, printre zăbrele. Curtea de la demisol era cufundată în beznă totală, străpunsă doar de strălucirea slabă și portocalie a stâlpului de la numărul 36. Fereastra cu pricina era pe jumătate ferită de lumina felinarului. În timpul zilei puteai să vezi fotoliul de la biroul meu de lucru și vaza cu flori. Acum nu se zărea nimic, de parcă cineva pictase un dreptunghi negru pe zidul casei.

— Nu văd nimic, rosti George în șoaptă.

— A licărit doar pentru o clipă, spuse Lockwood. Am crezut inițial că e un crâmpei de nelumină, dar... Uitați! S-a văzut din nou.

De data aceasta am văzut cu toții licărul stins din spatele geamului. Am rămas tustrei încremeniți.

— Asta este o lanternă, spuse George cu glas scăzut.

Am dat din cap. Mi s-a făcut pielea de găină.

— Cineva a intrat în casa noastră.

— Cineva care nu se teme să iasă noaptea pe străzi, spuse Lockwood. Ceea ce înseamnă că e înarmat. Sau sunt înarmați. Sigur au săbii și torțe, poate și alte arme. Bun, hai să ne punem mintea la contribuție. Cum au intrat?

Am aruncat o privire de-a lungul aleii.

— Ușa de la intrare pare în regulă.

— Vrei să verific în spate? întrebă George. Poate că au spart ușa din grădină.

— Dar în caz contrar, o să rămâi pe dinafară. Nu, trebuie să găsim împreună o soluție. Vom intra prin față, ca de obicei, doar că în tăcere. Haideti.

O luă înainte pe alee, traversând pisicește dalele. Se opri pe verandă și făcu semn către lemnul crăpat din jurul încuierii. Ușa era întredeschisă.

— Au spart ușa, șuieră George.

— Dacă pe-aici au intrat, spuse Lockwood, putem să-i închidem la demisol.

Ne făcu semn să ne apropiem și ne șopti la ureche.

— În regulă. Verificăm parterul, apoi coborâm la demisol. Nu vreau să aud nici păs.

— Cum rămâne cu etajele superioare?

— N-are rost să riscăm. Palierul de la etaj scârțâie. Și în plus, ei sunt interesați de birouri. Spada la îndemână, da? Îi găsim, îi încercuim și le cerem să se predea.

— Și dacă refuză? am întrebat.

Lockwood strânse din dinți.

— Dacă e nevoie, vom recurge la forță.

Antreul era cufundat în beznă. Totul era tăcut. Ne-am oprit preț de câteva clipe, pentru a ne obișnui cu întunericul. Craniul de cristal ne rânjea de pe măsuță. Silueta întunecată a cuierului se înălța lângă perete. Lockwood îndreptă vârful spadei spre rafturile de vizavi. La început, n-am sesizat nicio diferență, dar am realizat imediat că unele dintre măști și tigve stăteau ușor înclinate, semn că cineva cotrobăise pe-acolo în grabă. În depărtare, după ușa de la bucătărie, am întrezărit albul mat al Feței de Masă Gânditoare. Am tras din nou cu urechea, dar n-am auzit nimic. Am realizat atunci că îmi foloseam deopotrivă simțurile externe și interne, de parcă aș fi fost în misiune.

Dar asta era casa noastră, căminul nostru, și aveam de-a face cu un intrus.

Lockwood făcu semn să ne împărțim. George se duse iute în sufragerie. Eu am intrat precum o umbră în bibliotecă. N-am detectat nicio prezență, și am realizat numaidecât că încăperea era pustie, dar cu toate astea, nu scăpase atenției oaspetelui nostru. Jos, sub etajeră, zăceau împrăștiate cărți și hârtii.

M-am întors în antreu. Lockwood aștepta lângă trepte. George se întorsese cu vești similare.

— Cineva e hotărât să întoarcă locul cu susul în jos, șopti el. Caută ceva.

Lockwood se mulțumi să dea din cap. Ne-am îndreptat toți trei spre bucătărie.

Era greu de zis dacă infractorul cotrobăise și prin bucătărie, pentru că aici dezordinea era întotdeauna la ea acasă. Pe masă se zăreau resturile cinei pe care-o luasem înainte de a ne deplasa la grădina spânzuratului, iar toate suprafețele de lucru erau pline de nimicuri. Lângă fulgii de ovăz erau câteva recipiente cu pilitură de fier, iar alături se găsea grămada de bombe cu sare, pregătită de George. Niciuna nu ne era de folos acum. Ținta noastră era un om în carne și oase.

Lockwood se apropie de ușa care ducea la demisol. Era ușor întredeschisă. Lockwood prinse clanța cu vârful sabiei și deschise încet. În capul scărilor domneau liniștea și beznă. De jos se înălța o adiere caldă care purta iz de hârtie, cerneală și magneziu. Lumina era stinsă și am lăsat-o așa. Am auzit un scrâșnit înfundat, și mi-am închipuit că sunt niște șobolani încercând să se strecoare printr-un loc îngust.

Ne-am uitat unul la altul și am strâns și mai tare de mânerul săbiilor. Lockwood păși pe treapta de sus, apoi coborî iute, urmat de George și de mine. Pășeam cu atâta grijă, încât abia dacă atingeam metalul. În câteva clipe am ajuns jos.

Încăperea din cărămidă în care am descins era în mare parte goală, cu excepția dulăpioarelor pentru dosare și a sacilor de fier. Demisolul era cufundat în beznă, dacă nu punem la socoteală lucirea verzuie care venea din dreapta, pe sub arcadă. De vizavi venea scrâșnitul ca de șobolan. Pentru o clipă se văzu lumina lanternei, apoi dispăru.

Pășind domol, asemenea Vizitatorilor, am verificat încăperea din dreapta și am dat peste un haos de nedescris. Dosare răsturnate, dulăpioare deschise și o mare de hârtii împrăștiate pe podea. Borcanul cu fantome de pe biroul lui George fusese dezvelit. Silueta craniului se întrezărea în aura verzuie a plasmei. Deasupra, chipul fără trup se învârtea bezmetic, dintr-o parte în alta.

Sala de antrenament era goală, iar ușa magaziei părea încuiată. Nu ne mai rămânea decât încăperea din capătul demisolului, unde erau expuse trofee. Ne-am strâns mai aproape. Undeva în fața noastră, oaspetele își pierduse răbdarea. Foșnetul creștea în intensitate.

Ne-am oprit în dreptul ultimei arcade și am aruncat un ochi înăuntru.

După cum știam deja, camera trofeelor nu era complet cufundată în beznă datorită strălucirii difuze a cutiilor de pe rafturi. Multe dintre trofeele lui Lockwood – oasele sau cărțile de joc însângerate, de pildă – erau complet inofensive. Ai fi putut să le dai unui bebeluș, dacă doreai, pentru că nu aveau puteri supranaturale. Pe lângă acestea însă, mai erau și Sursele active, ale căror energii spectrale se manifestau în timpul nopții. În spatele sticlei argintate apăreau tot soiul de luminițe în nuanțe de albastru spălăcit, galben, violet, verde și maro – în continuă mișcare și preschimbare, căutând mereu o cale de ieșire. Un spectacol deopotrivă încântător și bizar, la care nu era bine să căști ochii pentru prea mult timp.

Cineva căsca ochii la ele chiar în acea clipă.

O siluetă mătăhăloasă, îmbrăcată în negru, stătea în dreptul rafturilor: un bărbat voinic în umeri, cu jumătate de cap mai înalt decât Lockwood. Purta un palton lung, iar chipul îi era ascuns în spatele glugii. La brâu îi atârna o spadă lungă și sclipitoare. Întors cu spatele la noi, intrusul studia cu atenție cutia mică din palma sa înmănușată. Ținea o lanternă aprinsă chiar deasupra cutiei, din care țâșneau reflexii palide pe tavan.

În mod cert, nu era obiectul căutat, întrucât intrusul azvârli cutia pe podea, cu un gest disprețuitor.

— Mă duc să-ți fac un ceai, câtă vreme îmi scormonești prin casă? rosti Lockwood pe un ton politicos.

Silueta se răsuci pe călcâie. Lockwood îi vârî lanterna în ochi. Nu mi-am putut înăbuși icnetul de spaimă. Gluga se încovoia pe figura intrusului, aidoma ciocului unei păsări de pradă. Chipul său era acoperit cu o mască de pânză. Două găuri negre se căscau în zona ochilor. O altă creștătură strâmbă se zărea în dreptul gurii. Trăsăturile individului erau complet ascunse vederii.

Orbit de lumina lanternei, intrusul duse mâna la ochi.

— Bravo! Mâinile sus! spuse Lockwood.

Mâna intrusului țâșni spre mânerul spadei.

— Suntem trei contra unu, îl avertiză Lockwood.

Intrusul scoase spada la vedere cu un scârțâit metalic.

— Dacă tu dorești... spuse Lockwood, apoi ridică sabia și păși cu grijă înainte.

În această situație, cea mai bună tactică era să aplicăm Planul C. Îl foloseam de regulă împotriva fantomelor Tip II mai puternice, dar funcționa și în cazul celor vii. Atacul prin învăluire: eu prin stânga, George prin dreapta, Lockwood pe centru. Am înaintat cu hotărâre, încolțindu-l pe intrus.

Sau, cel puțin, așa am crezut. Bărbatul cu masca albă nu părea că se sinchisește de manevra noastră. Ridică mâna și înhăță de pe raft o cutie care răspândea o strălucire albastru-deschis. Apoi se întoarse și-o azvârli cu forță la picioarele lui George. Balamalele cedară, iar cutia se deschise. Dinăuntru ieși o bucată din osul unui deget. Simultan se scurse și vaporul albastru de lumină. Din parchet se iți o arătare ștearsă, albăstruie, care luă forma unei creaturi pocite, îmbrăcată în zdrențe. Arătarea își suci capul, își azvârli brațele înapoi și se năpusti asupra lui George cu un salt oblic și sinuos.

N-am văzut mai mult, întrucât intrusul înșfăcase alte două cutii, pe care le aruncă în direcția mea și a lui Lockwood. Cea care căzu la picioarele lui Lockwood ricoșă din podea, dar nu se sparse. Cea destinată mie se făcu bucăți. Dinăuntru ieșiră o agrafă însoțită de șase torente de plasmă galbenă și de-un urlet sălbatic, supranatural. Șuvoaietele se revărsară pe

podea, de unde răsăriră la loc ca niște cobre și se năpustiră asupra mea. Am lovit cu furie în stânga și în dreapta, ciopârțindu-le. Unele se risipiră pe dată, dar altele se împreunară și trecură din nou la atac.

Spadele se încleștară. Lockwood sărise peste cutie și se apropiase de inamic. Dansul săbiilor era în toi. Undeva în spate, George para loviturile ca de bici ale spectrului, încet, dar sigur, fantoma bătea în retragere, mânată de paradele complexe ale lui George.

Fantoma pe care o înfruntam eu era slabă și nesigură în mișcări. Era vremea să-i fac de petrecanie. Am dibuit la centură după săculețul cu pilitură, apoi l-am azvârlit la podea. A urmat o scurtă explozie luminoasă. Arătarea ectoplasmică s-a tot micșorat, până s-a preschimbat într-o baltă fumegândă.

Lângă mine, fierul mușca din fier. Lockwood și intrusul înaintau și se retrăgeau pe rând în centrul încăperii, într-un schimb vijelios de lovituri. Mascatul era iute, iar loviturile sale erau puternice și precise, dar adversarul său le făcea față cu brio. Lockwood dansa pe picioare și se legăna cu o ușurință demnă de invidiat. Încălțările lui abia dacă atingeau podeaua. Brațul său se răsucea scurt și elegant, făcând ca vârful spadei să-și schimbe constant poziția, asemenea unei libelule sprintene.

George devenise nerăbdător să încheie lupta. Făcu un pas înapoi, smulse o bombă cu sare de la centură și-o azvârli înspre spectru, care se preschimbă într-un nor de fărâme sclipitoare, de culoarea safirului. Explozia îi atrase pentru o clipă privirile lui Lockwood, dându-i inamicului șansa să încerce un atac la față. Lovitura ar fi fost mortală... dacă și-ar fi atins ținta. Lockwood se lăsă într-o parte, iar vârful spadei trecu la câțiva milimetri de obrazul său. Dar acum, inamicul își pierduse echilibrul. Lockwood făcu un pas în lateral și împunse cu vârful sabiei. Intrusul scoase un strigăt de durere și își duse mâna la brâu, apoi dezlănțui o serie de atacuri disperate. Lockwood bătu în retragere, iar intrusul țâșni pe lângă el și traversă încăperea în fugă. George încercă să-i ațină calea, dar luă un pumn în plină figură, care-l lipi de perete cu un geamăt.

Intrusul se îndreptă în grabă spre treptele spiralate, urmat îndeaproape de Lockwood. Am sărit peste fâșiile galbene de plasmă care se mistuiau și am luat-o pe urma lor, lovind orbește cu sabia. Bărbatul trecu de trepte, apoi pe sub arcadă, și ajunse în biroul principal. Preț de o clipă, lumina palidă care pătrundea pe fereastră îi descrie conturul. Brusca, am înțeles ce avea de gând să facă.

— Lockwood, am strigat. Grăbește-te! Vezi că...

Lockwood intuise pericolul și, fără a se opri din urmărire, înșfăcă o canistră de foc grecesc de la centură.

Intrusul sprintă puternic, sări pe biroul meu și își duse mâinile la față. În clipa următoare trecu violent prin geam, împrăștiind o ploaie de cioburi în jur.

Ajuns în capătul încăperii, Lockwood înjură, apoi azvârli recipientul. Canistra trecu prin fereastră și se zdrobi de pietrele din curte. O explozie argintie străpunse bezna nopții, proiectând cioburi de sticlă înăuntru. Acestea se împrăștiară pe birou și se izbiră de borcan. Căpățâna dinăuntru tresări și făcu ochii mari. Celelalte cioburi măturară podeaua, asemenea unor țurțuri tăioși de gheață.

Lockwood sări pe masă cu sabia în mână. Eu m-am oprit în spatele lui. N-am continuat urmărirea. Era prea târziu. Afară, în ghivecele de flori, precum și pe ramurile de iederă scânteiau flăcări mici și albe, ca într-un pom de Crăciun. Fumul plutea înspre stradă. Undeva, deasupra noastră, se auzi corul pestriț al alarmelor de mașină. Dar degeaba.

Intrusul se făcuse nevăzut. În capul treptelor, ușa de la intrare se legănă încet pentru câteva clipe, apoi încremeni.

Lockwood sări pe podea. În spatele nostru apăru și George, cu mâna la falcă, târându-și anevoie picioarele după el. Buza de jos îi sângera. I-am zâmbit încurajator, însă doar cu jumătate de gură. Lockwood îl bătu prietenește pe braț.

— A fost chiar palpitant, spuse George cu glas răgușit. Ar trebui să primim oaspeți mai des.

Brusc, am amețit și-am simțit că-mi tremură picioarele. M-am sprijinit de birou. Pentru prima oară de la începutul confruntării, ponoasele căderii din casa de pe Sheen Road se făcură simțite. Lockwood se resimțea și el. Avu nevoie de trei încercări pentru a vârî spada în inelul de la centură.

— George, spuse el. Ziceai că ai pus medalionul lui Annabel Ward laolaltă cu celelalte trofee. Te duci, te rog, să verifici dacă mai e acolo?

George își duse mânăca la buză.

— Nu-i nevoie. Am verificat deja, și a dispărut.

— Ești sigur că l-ai pus pe raft?

— Chiar în dimineața asta. Îți zic sigur că nu-i acolo.

Se lăsă tăcerea.

— Crezi că a venit după medalion? am întrebat eu după o vreme.

Lockwood oftă.

— Tot ce-i posibil. Oricum, e-n mâinile lui acum.

— Nu, am spus. Nu e.

Mi-am tras gulerul la o parte, dezvăluind cutiuța de sticlă argintată care atârna la gâtul meu. Medalionul era înăuntru.

16.

Trebuie spus că nu aveam obiceiul să ascund obiecte bântuite sub haine. Nu mi-am îndesat niciodată artefacte sinistre în șosete, așa cum sugera George. Medalionul era un caz excepțional.

Cu o după-amiază în urmă, în timp ce ne pregăteam pentru cazul sălciei spânzuratului, mi-au căzut din întâmplare ochii pe el. George îl așezase pe raftul cu trofee, alături de celelalte ciudățenii. Zăcea acolo, în carcasa lui protectoare, lucind șters în spatele sticlei. În loc să-l las în plata Domnului, cum ar fi făcut orice persoană normală la cap, eu am luat sticluța, am pus-o la gât și mi-am văzut mai departe de treabă.

Am găsit că era destul de dificil să-mi motivez decizia, dată fiind starea în care mă aflam după lupta cu intrusul, astfel că am așteptat până târziu a doua zi la micul dejun, pentru a da explicații.

— Am vrut să am medalionul la îndemână, am spus. Nu voiam să-l las alături de celelalte trofee. Poate datorită celor întâmplare atunci când l-am ținut în mână, poate datorită legăturii stabilite cu Annie Ward. În momentul ăla am experimentat trăirile ei. Am simțit ce a simțit și ea. Într-o oarecare măsură, am fost Annie Ward. Așa că...

— Asta-i primejdia Talentului tău, spuse Lockwood subit.

În acea dimineață era palid la față și avea o alură gravă. Își miji ochii în direcția mea.

— Ești prea sensibilă. Te apropii prea mult de ei.

— Cred că înțelegi greșit, m-am apărat. Nu sunt deloc apropiată de Annie Ward. N-a fost o persoană prea plăcută cât a trăit, iar fantoma ei e răutăcioasă și foarte primejdioasă. Dar datorită Atingerii înțeleg câte ceva din trăirile ei. Îi înțeleg durerea și vreau să i se facă dreptate. Nu vreau să fie dată uitării. Ai văzut-o și tu îngropată în șemineu, Lockwood! Știi ce i-a făcut Blake. Așa că, atunci când am văzut medalionul ei aruncat laolaltă cu celelalte trofee, mi s-a părut nedrept. Până nu intră Blake la închisoare și se face dreptate, nu cred că ar trebui să... renunțăm la ea.

Le-am adresat un zâmbet trist.

— Lasă-mă să ghicesc... pare o nebunie, nu?

— Da, spuse George.

— Lucy, trebuie să ai grijă, rosti Lockwood sec, cu răceală în glas. Nu-i bine să te joci cu fantomele astea răutăcioase. Iar ne-ai ascuns ceva, iar astfel de secrete pun în primejdie viața celorlalți agenți. Vreau să am doar oameni de încredere în echipă. Ai înțeles?

Înțelegeam prea bine. Mi-am ferit privirea.

— Cu toate astea... continuă el, pe un ton mai relaxat. Șansa a făcut ca lucrurile să meargă în favoarea noastră. Dacă nu erai tu, probabil că ne puteam lua adio de la medalion.

În timp ce vorbea, ținea bijuteria în mână. Suprafața sa aurie sclipea în razele soarelui. Eram cu toții la demisol, lângă ușa care dădea în grădină. O adiere răcoroasă împrăștiă aerul fetid rămas în încăperea de cu seară, după eliberarea Vizitatorilor. Pe podea erau cioburi și urme de ectoplasmă. George făcuse ordine printre cutiile de pe etajeră. Purta un șorț cu un șnur ușor dantelat și avea mânecile suflecate.

— N-a dispărut nimic, spuse el. Pare puțin ciudat dacă presupunem că tipul ar lucra pentru Piața Neagră. Avem câteva obiecte splendide. Mâna de pirat, de pildă, sau fibula asta superbă...

Lockwood clătină din cap.

— Nu, era chitit pe medalion. Altminteri, coincidența ar fi prea mare. Cineva râvnește la medalionul ăla.

— Ei bine, știm cine e acea persoană, am spus. Hugo Blake.

George căzu puțin pe gânduri.

— Problema e că Blake e după gratii.

— Într-adevăr, e în arest, spuse Lockwood. Dar asta nu înseamnă nimic. E un tip bogat. Putea să tocmească pe cineva să ne spargă locuința. Dar mărturisesc că nu înțeleg de ce pune atâta preț pe medalionul ăsta. Inscripția aia latinească nu-i dovedește vinovăția, nu? Șovăi o clipă. Doar dacă...

— Doar dacă medalionul nu ascunde și alt indiciu, pe care Blake se teme că-l vom găsi, am spus.

— Întocmai. Hai să-l studiem la lumina zilei.

Am ieșit toți trei în grădina micuță. Lockwood ridică medalionul și îl cercetă cu atenție. Nimic special: același pandantiv oval, din aur, incrustat cu sîdef, ușor turtit și crăpat pe margine.

M-am uitat atentă la el. Crăpat pe margine...

— Suntem niște idioți, am spus cu răsuflarea tăiată. Totul este cât se poate de limpede.

Lockwood îmi aruncă o privire nedumerită.

— Adică?

— Crăpătura era de la bun început acolo! E un medalion, deci se deschide! Putem să-l deschidem.

I-am luat pandantivul din mână și mi-am vârât degetele în despicătură. Am tras cu delicatețe. În ciuda deformării sale, urmă un țcănit satisfăcător, iar pandantivul se desfăcu lin pe muchia balamalei. Am despărțit cele două jumătăți și am așezat medalionul deschis în palmă.

Nu pot să zic la ce mă așteptam, dar cu siguranță mă așteptam la ceva. O șuviță de păr sau poate o fotografie. Oamenii păstrează amintiri în medalioane. Acesta este rostul lor.

Ne-am holbat tustrei la cele două jumătăți.

Nici urmă de păr sau de fotografie, suvenir sau scrisorică. Dar pandantivul nu era gol. Nicidecum. Ceva tot am găsit.

Înăuntru era o altă inscripție, gravată cu delicatețe pe plăcuța de aur:

A † W

H.II.2.115

— Iată-l, spuse Lockwood. Indiciul secret. Asta se străduia să ascundă.

— „AW” vine, fără îndoială, de la Annabel Ward, am spus.

— Iar „H” vine de la Hugo, rosti George cu glas scăzut. De la Hugo Blake...

Lockwood se încruntă.

— Și mai departe, nu știm, dar sigur ascunde mai multe. Ce reprezintă numerele astea? Par a fi un soi de cod...

— Cred că ar trebui să dăm medalionul la DCCAP, am spus dintr-odată. Nu putem să-l păstrăm. Conține dovezi serioase, de care poliția are nevoie. Iar Blake știe că e la noi.

— Cred și eu că așa e mai bine, spuse Lockwood. Deși n-aș vrea să-i spun întregul adevăr lui Barnes. Aș dori mai degrabă să rezolvăm noi misterul. Totuși...

Din birou se auzi țârâitul telefonului.

— Poate că nu vom avea de ales. George, te rog, răspunde tu.

George intră în casă și lipsi o bucată de vreme. Când se întoarse, Lockwood vârâse medalionul înapoi în carcasă, iar eu mă apucasem să mătur mizeria de pe jos.

— Lasă-mă să ghicesc, rosti Lockwood. Barnes?

George era ușor îmbujorat.

— Nu chiar. Avem un nou client.

— Bănuiesc că e o bătrânică sărmană care și-a pierdut pisica fantomatică în copac.

— Nu. Lucy, în locul tău aș lăsa mizeria acolo și m-aș duce să fac ordine la etaj. Tocmai am primit un telefon de la domnul John Fairfax, președintele Companiei de Fier Fairfax, care ne va face o vizită în scurt timp.

•

În general se credea că Problema care afecta Marea Britanie era dăunătoare economiei. Morții care-i bântuiau pe cei vii, aparițiile nocturne – toate lucrurile astea aveau consecințe. Moralul și productivitatea erau scăzute în rândul populației. Nimeni nu lucra în schimbul de noapte. Iarna, de pildă, multe dintre companii închideau la câteva ore după amiază. În schimb, alte companii aveau profit datorită faptului că satisfăceau o nevoie elementară.

Una dintre aceste companii se numea Fairfax.

La izbucnirea crizei, Fairfax era deja socotit printre giganții industriei fierului, și începuse numaidecât aprovizionarea agențiilor Fittes și Rotwell cu sigilii, pilitură și lanțuri de fier. Când Problema s-a agravat, guvernul a dispus producția în serie a lămpilor contra fantomelor, iar Fairfax a asigurat livrarea cantităților uriașe de fier necesare realizării proiectului. Drept urmare, s-a îmbogățit. Dar nu s-au oprit aici. Piticii schimonosiți care împânzesc grădinile oamenilor? Colierele demodate din gama Protecto? Brățările din plastic, cu fața zâmbitoare din fier, prinse la încheietura bebelușilor înainte de a ieși din spital? Toate acestea erau fabricate de Fairfax.

Prin urmare, proprietarul companiei, John William Fairfax, era unul dintre cei mai bogați oameni din țară, de-o seamă cu baronii argintului, cu moștenitorii Marisei Fittes și ai lui Tom Rotwell și cu individul care deținea uriașele culturi de levănțică din dealurile Lincolnshire. John Fairfax era un rezident al Londrei și era suficient să bată o dată din palme, că reprezentanții guvernului apăreau cât ai zice pește la ușa lui.

Iar acum ne vizita personal.

Puteți fi siguri că am curățat sufrageria în doi timpi și trei mișcări.

Câteva minute mai târziu, am auzit zgomotul unui motor de calibru mare. Am privit pe fereastră și am zărit un Rolls Royce sclipitor, oprind în dreptul porții. Părea că ocupă tot drumul. Geamurile erau prevăzute cu grilaj de argint. Sigla strălucea pe capotă în razele soarelui hibernal.

Șoferul ieși din mașină și își netezi uniforma cenușie, mată, apoi dădu roată mașinii și deschise portiera din spate. M-am tras iute înapoi. Lockwood umfla pernele de zor, iar George îndepărta firmiturile de prăjitură de sub canapea.

— A ajuns, am șuierat.

Lockwood trase aer adânc în piept.

— În regulă. Să încercăm să facem o impresie bună.

Când domnul John Fairfax intră în sufragerie, ne-am ridicat amândoi în picioare... nu că ar fi contat prea mult. Fairfax era un bărbat foarte înalt și uscățiv. Era mult mai înalt decât mine și decât Lockwood. George, care venea în urma lui, era ca o umbră neînsemnată. Chiar și la șaptezeci și opt de ani, sau cât o fi avut, era un individ colosal, ca o navă de croazieră numai bună de lansat la apă, în portul din Southampton. Cu toate astea, membrele sale erau subțiri și uscate. Mânele sacoului său lung, de mătase, atârnavu mohorât. În ciuda faptului că se sprijinea într-un baston, picioarele îi tremurau la fiecare pas. La prima impresie, era un amestec de forță și neputință. Chiar și într-o încăpere cu o sută de oameni, nu ar fi trecut neobservat.

— Bună dimineața, domnule, i se adresă Lockwood. Asistentă mea, Lucy Carlyle.

— Încântat.

Avea un glas baritonal și o mână uriașă. Își aplecă discret înspre mine capul pătrășos, pleșuv și cu pete maronii. Avea nasul coroiat și ochii negri, luminoși. Fruntea îi era brăzdată de riduri adânci. Îmi zâmbi (dacă putea fi numit zâmbet, mai degrabă o confirmare a faptului că exist) și i-am văzut și dinții îmbrăcați în argint. Avea figura unui om învățat să poruncească.

— Încântată de cunoștință, am spus.

Ne-am așezat cu toții. Oaspetele nostru acoperi în întregime scaunul. Mânerul din fier al

bastonului său de mahon avea forma unui cap de câine: un mastif sau poate un bulldog. Rezemă bastonul de genunchiul său uriaș, apoi își așază mâinile pe brațele fotoliului.

— Prezența dumneavoastră ne onorează, spuse Lockwood. Doriți să serviți un ceai?

Domnul Fairfax dădu greoi din cap și bombăni o încuviințare:

— Pitkin Breakfast, dacă ai. Spune-i băiatului să aducă și zahăr.

— Băiatului? A, da. Fuguța, George. Trei ceaiuri, te rog.

George, care purta încă șorțul la brâu, se învârti într-un picior și ieși din sufragerie, lipsit de expresie.

— În regulă, domnule Lockwood, spuse Fairfax. Sunt un om teribil de ocupat și bănuiesc că ești și dumneata surprins de apariția mea pe nepusă masă în dimineața asta de duminică, așa că o să trec direct la subiect. O bântuire îmi dă mari bătăi de cap. Dacă mă poți ajuta, te voi recompensa pe măsură.

Lockwood încuviință solemn.

— Cu siguranță, domnule. Va fi plăcerea noastră.

Oaspetele nostru aruncă o privire prin cameră.

— Îmi place casa dumată. Observ că ai o minunată colecție de talismane împotriva fantomelor. Cum merge afacerea, bine?

— Binișor, domnule.

— Minți ca un politician, domnule Lockwood. Cu finețe și lejeritate. Maică-mea – Dumnezeu s-o odihnească și s-o țină la el – m-a învățat să vorbesc deschis și sincer cu toată lumea. I-am urmat sfatul toată viața. Așa că hai...

Bătu cu palma uriașă pe genunchi.

— Ne vom înțelege mult mai bine dacă suntem onești unul cu celălalt. Afacerile nu merg bine pentru tine. Doar citesc și eu ziarele. Știu că ai intrat în datorii... mai ales după un anumit incident în care ai reușit să dai foc unei case.

Chicoti, un ecou sec.

— Ai de plătit o amendă grasă.

Un mușchi tresări spasmodic pe obrazul lui Lockwood. În rest, nu părea să fie iritat.

— Așa-i, domnule, dar în momentul de față încerc să strâng acea sumă de bani. Avem o droaie de alte cazuri pe rol, care ne asigură un venit robust.

Fairfax dădu din mână.

— Gogoși, domnule Lockwood! Ar fi bine să știi că am cunoștințe la DCCAP și ți-am citit dosarul. Știu exact în ce constau acele cazuri. Umbre! Fecioare Înghețate! Cețuri Vorbitoare! Cele mai neajutorate și mai banale fantome de Tip I din univers. Mă mir că ai de unde s-o plătești pe domnișoara Carlyle.

La o adică, omul avea dreptate. Nu primisem salariul de o lună.

Privirile lui Lockwood scânteiară.

— Într-adevăr, așa stau lucrurile, dar pot să vă întreb atunci de ce ați apelat la noi? Londra e plină de agenții.

— Așa-i.

Fairfax își împreună sprâncenele și ne fixă cu privirea sa întunecată și îngustă.

— Toate discuțiile din presă legate de cazul vostru m-au impresionat într-un mod plăcut. Nu doar că ați găsit trupul... cum o cheamă pe fată?

— Annie Ward, domnule.

— Așa, trupul lui Annie Ward, dar i-ați descoperit și identitatea. Îmi place stilul dumată,

Îmi place că pui preț pe detalii. Îmi place totodată că ești tânăr și gândești de unul singur.

Bărbatul se aplecă înainte, sprijinindu-se în baston. Pe chipul lui se citea nu atât căldură, cât un entuziasm febril.

— Și eu am venit din afara sistemului, domnule Lockwood. În tinerețe m-am străduit din greu să mă impun. M-am luptat cu giganzii în domeniu, am și dus-o greu... Înțeleg pasiunea care te împinge zilnic de la spate! Pe deasupra, nu intenționez să îngraș conturile celor de la Fittes și Rotwell. Și-așa au destui bani. Nu. Eu vreau să-ți dau ție o șansă la care n-ai visat niciodată, să-ți pun talentul la încercare într-o enigmă deosebită și mult mai periculoasă. Iată, s-a întors și băiatul.

George ținea în mână o tavă pe care așezase un serviciu de ceai nespus de frumos. Era din porțelan englezesc, împodobit cu flori rozalii. Ceștile păreau într-atât de fragile, încât ți-era teamă să nu se spargă dacă le duceai la gură. Eleganța serviciului era umbrită de muntele de gogoși cu gem care stăteau să cadă din farfurie.

— Mersi, George. Pune-le pe masă, te rog.

George așeză tava, turnă ceaiul și oferi tuturor gogoși. Cum nimeni nu servi, își vârî degetele la fundul grămezii, după cea mai mare dintre ele, atingându-le invariabil și pe celelalte. O pescui și o puse pe farfurie, apoi se așeză lângă mine cu un zâmbet satisfăcut pe chip.

— Bagă la stomac, rosti el. Am pierdut ceva?

Bătrânul miji ochii.

— Domnule Lockwood, avem treburi importante de discutat. Băiatul ar trebui să aștepte afară.

— Cum să vă explic, domnule... el nu e servitorul meu. Vi-l prezint pe asociatul meu, George Cubbins.

Domnul Fairfax îl măsură din priviri pe George, care tocmai își lingea dulceața de pe degete.

— Așa deci... În cazul ăsta n-o să vă mai rețin.

Vârî mâna în buzunarul sacoului și scotoci cu stângăcie. Scoase o fotografie îndoită și o puse pe masă.

— Ia uitați-vă aici.

Era o casă. De fapt, era mai mult decât o casă. Era un conac de țară, în mijlocul unei vaste întinderi de pământ. Fotografia, făcută de la distanță, înfățișa clădirea și gazonul tuns elegant. Pe margini se zăreau sălcii și răzoare cu flori, și o bucățică dintr-un lac, dar conacul din fundal se înălța deasupra tuturor: o clădire întunecată, înaltă de câteva etaje. Avea coloane, trepte încovoiate și nenumărate ferestre subțiri, amplasate la distanțe inegale una față de cealaltă, dar vârsta și hramul clădirii erau greu de determinat. Fotografia era făcută fie în zori, fie la asfințit. Soarele era ascuns undeva în spatele conacului, iar numeroasele sale hornuri străvechi descriau umbre lungi pe gazonul din fața casei, asemenea unor gheare întunecate.

— Combe Carey Hall, spuse Fairfax, apăsând fiecare silabă. În Berkshire, la vest de Londra. Ați auzit de ea?

Am clătinat tustrei din cap.

— Nu e foarte cunoscută. Cu toate acestea, e foarte probabil cea mai bântuită casă privată din Anglia. În opinia mea, este și cea mai primejdioasă. Din câte știu, ultimii patru proprietari ai moșiei au murit în urma contactului cu o fantomă. Ca să nu mai vorbim de

toți slujitorii, oaspeții și ceilalți oameni care au fost speriați de moarte sau atinși de fantome, sau și-au găsit sfârșitul atrași mișelește prin cotloanele casei...

Chicoti sec.

— Ce să mai, lista e lungă. De altfel, conacul a fost închis și bătut în scânduri în urmă cu treizeci de ani, după o serie de evenimente groaznice, și a fost redeschis recent, când a intrat în posesia mea.

— Acolo locuiți, domnule? am întrebat.

Fairfax își înclină capul bombat și mă fixă cu privirile sale întunecate.

— Nu e singura mea proprietate, dacă la asta te referi. Mai merg acolo din când în când. Conacul e foarte vechi. Acolo a fost ridicată o mănăstire de către un ordin de călugări strânși de pe la abațiile din jur. Zidăria din aripa de vest e o rămășiță din acea perioadă. A intrat apoi în posesia unor baroni locali, care au renovat clădirea înainte ca aceasta să ajungă în forma finală, undeva pe la începutul secolului al XVIII-lea. Din punct de vedere arhitectural, e o încâlcitură cum rar s-a mai văzut: pasaje care nu duc nicăieri sau care se întorc la 180 de grade, schimbări de nivel neobișnuite... Dar ca să n-o mai lungesc, s-a bucurat mereu de-o reputație sinistră. Sunt povești vechi de sute de ani despre Vizitatori. Pe scurt, e unul dintre acele locuri unde bântuieau deja, cu mult înainte de izbucnirea Problemei. Se spune că...

— Mi se pare mie, sau cineva privește pe geam? spuse George dintr-odată.

Studiase fotografia cu atenție în timp ce bătrânul povestea, privind întrebător prin ochelarii săi rotunzi. O ridică de pe masă și aținti un deget dolofan spre fațada conacului. Lockwood și cu mine ne apropiarăm de fotografie, nedumeriți. Undeva deasupra porticului de la intrare, pe partea stângă, o nișă întunecată indica prezența unei ferestre înguste. În interior se zărea o pată cenușie, greu de văzut cu ochiul liber.

— Ai observat și tu, deci? spuse Fairfax. Dă impresia unei siluete, nu-i așa? Pare că stă la geam. Și mai curios e că fotografia a fost făcută cu doar câteva luni înainte să moștenesc moșia. Conacul era închis cu lacăt și bătut în scânduri la acea vreme. Nimeni nu locuia înăuntru.

Sorbi din ceai și în ochii săi negri apăru o sclipire. Mi s-a părut că disting o urmă de amuzament în tonul său, de parcă pata cenușie și implicațiile sale îi ofereau un soi de satisfacție.

— În ce moment al zilei a fost făcută poza? am întrebat.

— La asfințit. Conacul e orientat spre răsărit. După cum vedeți, soarele apune îndărătul casei.

În timpul discuției, Lockwood abia reușise să-și înăbușe entuziasmul. Stătea aplecat înainte, cu coatele sale ciolănoase rezemate pe genunchi și mâinile împreunate, încordat din creștet până-n tălpi.

— Urma să ne spuneți ceva despre fenomen, domnule, rosti el. Vreau să zic, despre manifestări.

Domnul Fairfax așeză ceașca pe masă și se lăsă pe spate cu un suspin. Cu o mână prinse capul metalic al bastonului, iar cu cealaltă își însoți vorbele.

— Sunt bătrân. Nu pot să văd aparițiile și, în general, nici nu pot să le simt, dar casa răspândește o aură nefastă. O simt din clipa în care intru pe ușă, o simt pe vârful limbii. E o atmosferă bolnăvicioasă care vlăguește sufletul. Cât despre întâmplări...

Se sprijini în baston și se foi ușor în fotoliu, de parcă l-ar fi durut oasele.

— Cerculă multe povești. Dacă vrei să afli mai multe, vorbește cu îngrijitorul nostru, Bert Starkins. Țta le știe pe toate. Dar, fără îndoială, cele mai faimoase povești din regiune – marile bântuiri, dacă dorești – sunt legate de Camera Stacojie și de Treptele Urlătoare.

Se așternu o liniște de cavou, curmată subit de un chiorăit infernal produs de stomacul lui George. Tencuiala nu se dezlipi totuși de pe pereți, dar nici mult nu mai avea.

— Mă scuzați, spuse el vesel. Mor de foame. Cred că mai iau o gogoasă. Mai dorește cineva?

Nimeni nu-l băgă în seamă. Mâna lui săgetă spre farfurie.

— Camera Stacojie? am întrebat.

— Treptele Urlătoare?

Lockwood se aplecă înainte și mai însuflețit.

— Mă bucur că ți-am stârnit un asemenea interes, spuse bătrânul. N-am greșit când mi-am făcut o părere bună despre tine. Ca s-o luăm în ordine, Camera Stacojie e un dormitor de la primul etaj, din aripa vestică a conacului. Mă rog, era dormitor odinioară. Acum e complet pustie. E unul dintre acele locuri unde energiile supranaturale sunt atât de puternice, încât toți oaspeții sunt sortiți pieirii. Povestea spune că toți cei care au înnoptat acolo n-au mai văzut lumina zorilor.

— Ați intrat în odaie, domnule? întrebă Lockwood.

— Am aruncat un ochi înăuntru... în timpul zilei, firește.

— Și atmosfera?

— Mustește, domnule Lockwood. Mustește de venin.

Fairfax își dădu capul înapoi, apoi ne privi pe rând, din spatele nasului său coroiat.

— Am motive temeinice să cred în puterea acestei Camere, pe care vi le voi împărtăși într-o clipă. Să nu uităm însă de Treptele Urlătoare. Povestea lor e și mai enigmatică. Scările urcă de la capătul Galeriei Alungite, sus, la etaj. Piatra din care sunt durate treptele e foarte veche. Eu unul n-am avut parte de trăiri neplăcute pe scări și nu cunosc pe cineva care să fi avut. Dar umblă vorba că, în urmă cu mulți ani, pe scările acelea s-a petrecut o mare grozăvie, și că sufletele celor uciși sunt captive în piatră. Uneori, când puterea Vizitatorilor e la zenit sau poate când adulmecă o nouă victimă, urletul lor sălbatic se face auzit, iar vaietul vine de la trepte.

— Scările emit urletul? întrebă Lockwood cu glas stins.

— Așa se zice. Eu unul n-am auzit nimic.

— Legat de Camera Stacojie, se băgă George, în timp ce termina de înfulecat gogoșa.

Făcu o pauză, apoi rosti:

— Ziceați că se află la primul etaj? Posibil la același etaj cu fereastra din fotografie?

— Da... Cred că sunt la același nivel. Te rog, nu împrăștia zahăr pe fotografie. N-am copii după ea.

— Mă scuzați.

— Fascinant, spuse Lockwood. Din câte-mi spuneți dumneavoastră, în conac sunt mai mulți Vizitatori. Mai multe Surse. Cu alte cuvinte, un grup de fantome. Oare așa stau lucrurile?

— Fără îndoială, spuse Fairfax. Le-am simțit prezența.

— Da, dar de unde a pornit totul? Trebuie să fi avut loc un eveniment-cheie, o traumă majoră, din care să izvorască și restul... Se pune întrebarea: care dintre Vizitatori a fost primul?

Lockwood își împreună degetele.

— Casa e părăsită acum?

— Aripa de vest e cu siguranță goală, pentru că de-acolo vine primejdia. Angajatul meu, Starkins, se îngrijește de conac de mulți ani. Locuiește într-o căsuță alăturată.

— Dar dumneavoastră unde înnoptați când vizitați conacul?

— Am un șir de odăi relativ modernizate în aripa răsăriteană, cu intrare separată, despărțite de corpul principal al clădirii prin uși de fier la fiecare etaj. Eu le-am montat și le-am prevăzut cu cele mai bune mecanisme de apărare existente la ora actuală, ca să nu-mi tulbure nimeni somnul.

Bătrânul ne fixă pe rând cu privirea.

— Nu sunt un om laș, dar sub nicio formă n-aș petrece o noapte singur în aripa străveche a conacului Combe Carey. Și totuși...

Mângâie drăgăstos capul din fier al buldogului.

— ... taman asta vă voi cere vouă să faceți.

Inima îmi tresări în piept. Mi-am potrivit puțin fusta, apoi am rămas nemișcată. Ochii lui Lockwood sclipeau. George părea la fel de nonșalant ca de-obicei. Își trase cu încetineală ochelarii de pe nas și îi șterse de bluză. Așteptam ca bătrânul să continue.

— N-ați fi primii care se înhamă la așa ceva. Nelămuririle domnului Lockwood l-au preocupat intens și pe fostul proprietar. În urmă cu treizeci de ani, decis să afle mai multe, a angajat o mică echipă de la agenția Fittes să investigheze locul: un băiat, o fată și supraveghetorul lor adult. Aceștia au fost de acord să petreacă noaptea în conac, concentrându-și cercetările pe așa-zisa Camera Stacojie. Au aplicat codul standard de procedură: au lăsat ușa de la intrare descuiată, ca o portiță de scăpare la nevoie. Au montat un telefon în Camera Stacojie și l-au legat prin fir de telefonul din căsuța lui Bert Starkins, în caz că trebuiau chemate ajutoare. Erau detectivi experimentați. Proprietarul le-a încredințat clădirea la asfințit. Câteva ceasuri mai târziu, înainte de culcare, Starkins a zărit licărul lanternelor la etaj. Pe la miezul nopții, a început să-i sune telefonul. La celălalt capăt al firului era supraveghetorul, care semnala niște fenomene neobișnuite și dorea să verifice legătura telefonică. În rest, totul era bine. Vorbise pe un ton calm. După ce convorbirea a luat sfârșit, Starkins s-a culcat. Telefonul nu a mai sunat în acea noapte. În zori, când Starkins s-a întâlnit cu proprietarul pe treptele de la intrare, echipa Fittes nu ieșise încă din conac. La ora șapte și treizeci de minute au intrat în conac. Înăuntru domnea liniștea. Și-au anunțat prezența, dar nu au primit niciun răspuns. Au știut încotro să se îndrepte. Au deschis ușa Camerei Stacojii și au găsit trupul neînsuflețit al supraveghetorului, întins cu fața la pământ lângă telefon. Pe fetiță au găsit-o în partea opusă a odăii, ghemuită sub un geam. Vorba vine, ghemuită: era atât de contorsionată, încât n-au reușit s-o îndrepte pentru a-i vedea chipul sau pentru a-i verifica pulsul. Era și ea moartă. Din nefericire, n-au aflat niciodată ce s-a întâmplat cu băiatul.

— Adică nu s-a aflat în ce circumstanțe a murit? întrebă George.

— Adică nu l-au găsit niciodată.

— Iertați-mă, domnule, interveni Lockwood, dar când bărbatul a sunat la miezul nopții, a pomenit cumva despre ce fenomene era vorba?

— Nu.

Domnul Fairfax scoase ceasul de buzunar din sacou și îi aruncă o privire.

— E târziu. În cincisprezece minute trebuie să fiu în Mayfair! Prea bine, s-o scurtăm

atunci. După cum spuneam, agenția dumitale mi-a atras atenția. Sunt în același timp mirat și curios de aptitudinile tale. Deci, iată propunerea mea. Mă ofer să vă acopăr pagubele incendiului de pe Sheen Road. Pagubele vor fi plătite, DCCAP n-o să mai zică nici păs. Pentru a primi cele șazeci de mii de lire, trebuie doar să acceptați cazul. De altfel, în clipa în care ajungeți la conac, eu personal vă virez banii în cont. În plus, dacă dezlegați misterul și descoperiți Sursa, o să primiți o recompensă grasă. Ce tarif practicați în mod obișnuit?

Lockwood îi comunică prețul.

— Bine, eu dublez această sumă. Ascultați la mine, cu Combe Carey nu-i de joacă.

Fairfax strânse capul buldogului în mână și se aplecă înainte, pregătit să se ridice.

— Și încă un lucru: eu când vreau ceva, acționez imediat. Vă vreau acolo în două zile.

— Două zile? exclamă George. Dar avem nevoie de timp să...

— Vreau să mă fac bine înțeleș, îl întrerupse Fairfax. Propunerea mea nu e negociabilă.

Poziția în care sunteți acum nu vă permite să negociați. A, era să uit, mai am o condiție. Nu aveți voie să aduceți torțe sau materiale explozibile la conac. Vorbim aici de mobilier valoros, vechi de sute de ani. Nu că n-aș avea încredere în voi, dar, cu scuzele de rigoare... Își arată luciul argintiu al dinților... N-aș vrea să-mi ardeți conacul.

Fotoliul scârțâi sub greutatea bătrânului, care se ridică în picioare. Subțire și înalt, părea o insectă uriașă.

— Bine, atunci. Nu vreau răspunsul pe loc, dar aș vrea să mă anunțați până diseară.

Numărul secretarei mele e trecut pe cartea de vizită.

M-am lăsat pe spătarul canapelei și am răsuflat puternic. Nici nu se punea problema să dea un răspuns pe loc. Se știa că agenții Fittes erau cei mai bine pregătiți. Iar trei dintre ei muriseră în conacul Combe Carey! Era nebunie curată să călcăm pe urmele lor, fără să ne pregătim temeinic înainte. Camera Stacojie? Treptele Urlătoare? Ce-i drept, suma oferită de domnul Fairfax ar fi scos firma din bucluc, dar la ce bun, dacă urma să ne pierdem viețile? Un lucru era sigur: decizia trebuia luată în urma unei discuții foarte serioase.

— Vă mulțumesc frumos, domnule, spuse Lockwood, dar răspunsul vi-l pot da chiar în clipa asta. Ne vom ocupa de acest caz.

Se ridică în picioare și îi întinse mâna bătrânului.

— Vom începe numaidecât pregătirile, pentru a ajunge cât mai curând la conac. Vă convine marți după-amiază?

IV: CONACUL

17.

Nu greșesc dacă spun că eu și George nu ne-am înțeles de minune în lunile petrecute sub același acoperiș. Ne-am certat pe lucrurile importante (de pildă, când unul din noi și-a primit un pumn de sare în ochi sau a fost aproape scalpat de spada celuilalt), precum și pe nimicuri (spălatul hainelor, curățenia în bucătărie sau obiceiul lui George de a-și lăsa borcanul cu fantome în cele mai neașteptate locuri, cum ar fi în spatele ușii de la toaletă). Ne ciondăneam din orice. Dar rar s-a întâmplat ca într-o ceartă să fim în aceeași tabără.

După plecarea domnului Fairfax, minunea s-a întâmplat.

Nici bine n-a dispărut Rolls-Royce-ul cu torsul său caracteristic, că am tăbărit amândoi pe Lockwood pentru refuzul de a se consulta cu noi. I-am amintit de reputația sinistră a conacului. George a susținut că aveam nevoie de minimum două săptămâni, preferabil o lună pentru a ne documenta temeinic. Altminteri, era sinucidere curată.

Lockwood ne asculta cu zâmbetul pe buze.

— Ați terminat? întrebă el. Bun. Trei lucruri am să vă zic. În primul rând, e probabil singura șansă de a salva firma de la insolvență. Dintr-o singură lovitură putem să despăgubim familia Hope și să scăpăm de presiunile DCCAP-ului. Avem o ocazie extraordinară și nu o putem refuza. În al doilea rând, eu sunt șeful, și ce zic eu este lege. În al treilea rând, nu vi se pare cel mai palpitant caz pe care l-am avut vreodată? Treptele Urlătoare? Camera Stacojie? Gândiți-vă puțin! Am primit o slujbă demnă de talentul nostru! Vreți să vă petreceți tot restul vieții fugărind fantome banale prin cartiere mărginașe? Am dat lovitura! Ar fi o crimă să refuzăm.

Nu eram întrutotul de-acord cu raționamentul lui, mai cu seamă cu punctul al doilea. George își freca energic ochelarii de bluză.

— Adevărata crimă, începu el, e lista de precondiții pe care ni le-a impus Fairfax. Fără torțe cu magneziu, Lockwood! E nebunie curată!

Lockwood se întinse pe spătarul canapelei.

— Ce-i drept, e o condiție interesantă.

— Interesantă? am exclamat. E revoltător!

— Bătrânul nu-i întreg la minte, spuse George. Dacă locul ar fi numai pe jumătate atât de primejdios pe cât spunea el, ar fi o nerozie să intri acolo fără întreg arsenalul din dotare! Am încuviințat.

— Nimeni nu înfruntă fantome de Tip II fără canistre de foc grecesc!

— Exact! Unde mai pui că avem de-a face cu un grup de Tip II.

— Cu un cazier destul de sinistru.

— Și, în plus, n-avem suficient timp...

— ... să ne documentăm ca lumea, completă Lockwood. Da, știu, pentru că mi-o repetați întruna de câteva minute. Ați terminat odată, cațelor, să zic și eu ceva? Chiar dacă pare un om excentric, Fairfax e clientul nostru și trebuie să-i facem pe plac. Vom avea săbiile la noi, nu? Și multe lanțuri de apărare. Așa că nu mergem cu mâinile-n buzunar.

Brusc, se înfioră.

— Lucy, iar ai privirea aia pierdută.

— Da, pentru că am impresia că nu iei lucrurile în serios.

— Te înșeli. Sunt cât se poate de serios. Dacă mergem la conacul Combe Carey, ne punem viețile în joc, asta-i limpede.

Zâmbi.

— Dar nu asta-i meseria noastră?

— Doar când suntem echipați corespunzător, bubui George. Și mai e un lucru. Alegerea noastră e complet lipsită de noimă. În Londra există cincisprezece agenții mai importante și mai de succes decât Lockwood și Asociații. Nu ți se pare bizar că a apelat la serviciile noastre?

Lockwood scutură din cap.

— Dimpotrivă. Cred că alegerea lui e nemaipomenită. E aproape cel mai fascinant aspect al cazului. Tocmai de aceea eu zic să profităm din plin și să vedem ce se întâmplă. Dacă ați terminat, atunci...

— N-am terminat, am spus. Nu încă. Cum rămâne cu Hugo Blake și cu medalionul? Poate ai uitat, dar cineva ne-a spart casa în urmă cu douăsprezece ore. Cum rămâne cu asta?

— N-am uitat de Blake, spuse Lockwood, dar acum prioritatea noastră e Fairfax. Ne-a dat două zile la dispoziție pentru a ne pregăti, iar eu zic să nu pierdem timpul. Blake e la pușcărie. Nu-i nevoie să-i predai medalionul lui Barnes încă. Pe deasupra, tare mi-ar plăcea să descifrăm codul ăla înainte de a ne descotorosi de medalion. Descoperirea ar face vâlvă în presă, alături de povestea succesului nostru din conacul Combe Carey.

Am încercat să protestez, dar m-a oprit cu un gest al mâinii.

— Stai liniștită, Lucy, nu vor încerca iar să ne spargă locuința, acum, că le cunoaștem intențiile. Iar prietena ta, Annie Ward, așteaptă de cincizeci de ani să se facă dreptate. Cred că mai poate aștepta câteva zile. Bun, la treabă. George, aș vrea să te documentezi despre câteva lucruri.

— Nu zău, mârâi George. Despre conac, cumva?

— Da, și despre altele. Pregătește-te și fii mai vesel. Ai întâlnire cu biblioteca... ar trebui să sari într-un picior de fericire. Lucy, tu mă vei ajuta să aranjez casa și să sortez echipamentul. Toată lumea mulțumită? Perfect.

Mulțumiți sau nu, era inutil să te contrazici cu Lockwood când era atât de pornit, așa că eu și George ne-am lăsat păgubași. George plecă la Arhive, iar eu m-am alăturat lui Lockwood la subsol. Au urmat două zile pline de activități.

În după-amiaza primei zile, Lockwood a dirijat reparațiile și întărirea sistemului de apărare al clădirii. Ușa de la intrare a fost prevăzută cu noi încuietori, iar fereastra de la demisol a fost ranforsată cu zăvoare din fier, menite să țină la distanță atât morții, cât și vii. În timp ce muncitorii își făceau treaba, Lockwood a dat mai multe telefoane. A comandat săbii noi de la Mullet și Fiii. A vorbit cu un anume Satchells de pe strada Jermyn, responsabil cu aprovizionarea tuturor agențiilor din Londra, de la care a comandat fier și sare, pentru a compensa lipsa torțelor.

În tot acest timp, eu am înșirat arsenalul de arme și dispozitive de apărare pe podeaua demisolului. Am lustruit lanțurile și spadele. Am umplut recipientele cu pilitură de fier. Am inspectat colecția noastră de sigilii și am selectat cele mai bune cutii, benzi și plase de

argint. Mărunțișurile le-am pus deoparte. În cele din urmă, mi-am scos cu părere de rău canistrele și torțele de la centură și le-am pus în depozit. Căpățâna din borcan urmărea cu interes întregul proces, făcând fețe-fețe în direcția mea, până când m-am enervat și l-am acoperit cu eșarfa.

Pe toată perioada pregătirilor, Lockwood a părut hipnotizat de amploarea aventurii. Era energic – nu-l văzusem niciodată atât de vioi, țopăind prin casă și urcând scările câte trei deodată – dar în același timp dus pe gânduri. Vorbea rar, iar din când în când își pierdea șirul vorbelor și privea în gol, iar gândurile lui păreau să urmeze cărări nebănuite, spre un țel îndepărtat.

George își petrecu toată ziua la Arhive. M-am culcat înainte de întoarcerea lui, iar când m-am trezit a doua zi, plecase din nou. Spre surprinderea mea, am aflat că și Lockwood avea de gând să plece. L-am găsit în fața oglinzii din antreu, chiar când își aranja șapca uriașă pe cap. Purta un costum ieftin, care se asorta cu servieta ponosită pe care o avea la picioare. Când l-am salutat, mi-a răspuns cu un accent de țară, diferit de felul lui obișnuit de-a vorbi.

— Cum ți se pare? m-a întrebat. Destul de rustic?

— Cred că da. Abia te pot înțelege. Ce-ai de gând?

— Mă duc la Combe Carey. Vreau să verific câteva lucruri. O să mă întorc târziu.

— Vrei să te însoțesc?

— Nu. E nevoie de cineva aici, Lucy, iar tu trebuie să fii sus pe metereze. Mai târziu vin comenzile de la Satchells și Mullet. Când ajung, ești drăguță să verifici noile săbii? Dacă e ceva în neregulă cu ele, sună-l pe bătrânul Mullet. Nu-ți bate capul cu proviziile de la Satchells. O să mă uit peste ele când mă-ntorc. Apoi aș vrea să verifici rucsacurile cu unelte și să pregătești sendvișurile.

— Și încă ceva...

Vârî mâna în buzunarul sacoului și scoase cutiuța.

— Aș vrea să-ți dau medalionul fetei. O să ne ocupăm de el în câteva zile, dar între timp sper să ai grijă de el. Ține-l la tine, ca înainte.

Ridică servieta de jos și străbătu antreul.

— Să nu uit, Luce. În afară de livrări, nu lăsa pe nimeni să intre în casă. Amicul nostru mascat ar putea încerca o abordare mai subtilă de data asta.

•

Se apropiau orele târzii ale după-amiezii. Soarele iernatic coborâse pe boltă și își trimitea razele sleite deasupra acoperișurilor, ca un disc purpuriu. Casa noastră era pustie și rece, un amestec de planuri cenușii, de toate nuanțele. Eram singură acasă. Primisem livrările, rearanjasem rucsacurile cu unelte, pregătisem mâncarea și băutura și îmi călcasem hainele pentru a doua zi dimineață. Exersasem puțin cu spada la demisol, pe biata Esmeralda. Se lăsa seara, iar eu mă plimbam prin casă, năpădită de frustrări.

Nu cazul Fairfax îmi dădea bătăi de cap, deși pericolele pe care urma să le înfruntăm se strânseseră mănunchi în mintea mea, asemenea fantomelor. Îi dădeam dreptate lui Lockwood: nu ne permiteam să strâmbăm din nas în fața unei oferte atât de generoase, dacă voiam ca agenția să aibă un viitor. Și oricât de multe necunoscute se iveau – natura Camerei Stacojii sau a Treptelor Urlătoare, de pildă – aveam suficientă încredere în puterea de studiu a lui George, încât să știu că nu ne vom bizui doar pe noroc.

Deși eram cu toții preocupați de caz, eu una mă simțeam puțin exclusă. George se ocupa

de studiu și de cercetare. Lockwood strângea informații la fața locului (așa presupuneam). Iar eu? Eu făceam sendvișuri cu brânză și pregăteam armele, singură cuc în casă. Nu zic, era muncă importantă, dar foarte plictisitoare. Voiam să contribuie cu mai mult de-atât.

Cel mai mult mă deranja însă faptul că abandonasem cercetările în cazul celălalt. Nu eram de acord cu Lockwood că medalionul putea să mai aștepte câteva zile. După tentativa de furt și descoperirea ciudatei inscripții, era crucial să mergem înainte. Această părere mi-a fost confirmată în acea după-amiază, după telefonul primit de la Barnes. Hugo Blake urma să fie pus în libertate.

— Pe scurt, nu s-au găsit destule dovezi împotriva lui, lătră Barnes. N-a mărturisit nimic, iar noi n-am reușit să demonstrăm că a intrat după fată. Dacă nu găsim noi dovezi, domnișoară Carlyle, sau dacă omul nu-și recunoaște fapta, mi-e teamă că va trebui să-i dăm drumul mâine.

— Poftim? am strigat în receptor. Nu puteți să-i dați drumul! E cât se poate de vinovat!

— Dar nu putem dovedi asta, nu-i așa?

Îmi închipuiam cum îi freamătă mustața în timp ce vorbește.

— Nu-i suficient să știm că a dus-o acasă. Ne lipsește veriga finală, care să dovedească legătura lui cu crima. Dacă voi, tembelilor, n-ați fi dat foc la casă, poate am fi găsit ceva indicii pe-acolo. Așa cum stau lucrurile acum, mi-e teamă că va scăpa nepedepsit.

Inspectorul pufni și-mi închise telefonul în nas, obligându-mă să-mi stăpânesc furia.

„Ne lipsește veriga finală...” Dar poate că o găsisem noi.

Mi-am luat cutiuța de la gât și am ținut-o în razele muribunde ale soarelui. La lumină, sticla deforma medalionul auriu-argintiu, amintind de un țipar sub ochiul apei. *Tormentum meum, laetitia mea...* Aproape că reușeam să citesc cuvintele. Iar inscripția de dinăuntru: AꝥW. H.II.2.115? Ceva îmi spunea că literele și cifrele acelea ascundeau indiciul final. Asta urmărea Blake. De asta era atât de disperat să pună mâna pe el. Poate dacă-i dădeam medalionul lui Barnes, ar fi dezlegat el misterul. Sau poate că nu. Poate că ucigașul ar fi scăpat basma curată, așa cum se întâmplase în ultimii cincizeci de ani.

Un fior înghețat de furie îmi străbătu trupul. Dacă nu descifram mesajul, totul era de prisos. Blake nu și-ar fi recunoscut în veci crima, iar alți martori nu existau. Cu excepția...

Am fixat cu privirile cutiuța din palmă.

Gândul care-mi încolți în minte era într-atât de nebunesc, încât am rămas pentru o vreme cu privirile pierdute în gol, ascultându-mi bătăile inimii. Mi-ar fi pus fără îndoială viața în primejdie, dar cred că m-aș fi descurcat. Mult mai greu de îndurat ar fi fost furia lui Lockwood, care îmi poruncise să mă țin departe de pericole fără aprobarea lui. Dacă aș fi avut minte în cap, aș fi așteptat să se întoarcă, dar eram convinsă că urma să-mi interzică experimentul la care mă gândeam. Asta ar fi însemnat o întreagă zi irosită, în timp ce afurisitul de Blake se pregătea să iasă de la răcoare.

Am rătăcit prin casă, fără țință, gândindu-mă la planul meu. Se făcea întuneric. M-am trezit în bucătărie. Am coborât fără grabă treptele spre demisol. Conturul întunecat al etajerei cu artefacte se zărea în capătul încăperii. În această seară, mâna piratului răspânda o aură ștearsă, purpurie, iar celelalte trofee erau cufundate în beznă.

Merita să risc. Dacă reușeam, nu mai trebuia să descifrăm bizarul cod din interiorul medalionului. Urma să primesc confirmarea vinovăției lui Blake. Dacă n-aveam sorți de izbândă, nu conta. Lockwood n-avea să afle niciodată.

Lanțurile defier erau frumos aranjate pe podea, unse, verificate și gata de împachetat.

Am cules lanțul cel mai lung și mai gros, cu diametrul de zece centimetri, și l-am cărat în sala de antrenament, unde siluetele împăiate ale celor două manechine așteptau într-o tăcere melancolică. L-am aranjat într-un cerc dublu cu diametrul de un metru și treizeci de centimetri, iar capetele le-am așezat unul peste celălalt. Ca să mă asigur că cercul va rezista, am unit verigile din capăt cu un lanț de bicicletă. Era o pavăză foarte rezistentă împotriva fantomelor de Tip II. Cel mai probabil, lanțurile erau fabricate de compania Fairfax. În mod obișnuit, agenții stăteau în cerc, feriți de furia fantomelor.

Azi urma să schimb regulile.

În lipsa ferestrelor, în sala de antrenamente se lăsase deja întunericul. M-am uitat la ceas. Era doar ora cinci, prea devreme pentru o manifestare în toată regula, dar nu mai puteam să zăbovesc. Lockwood și George urmau să sosească dintr-o clipă în alta. Pe deasupra, dacă fantoma era dornică, nu se știa cât de devreme își va face apariția.

Am intrat în cerc și am scos cutiuța de sticlă argintată din buzunar. Am îngenuncheat pe podea, am deschis capacul și am lăsat medalionul să-mi cadă în palmă. Era înghețat, de parcă tocmai fusese scos din congelator. L-am așezat cu grijă pe podea, apoi am ieșit din cercul de fier.

Până în acel moment, planul mergea șnur. Nu m-am așteptat la rezultate imediate, așa că m-am dus până la birouri să iau niște lucruri. N-am stat mai mult de două minute, dar când m-am întors, sala de antrenament era mult mai răcoroasă. Joe și Esmeralda pendulau ușor în lanțuri.

— Annie Ward? am întrebat.

Niciun răspuns, dar am simțit apăsarea pe tâmpile și confluența slabă a energiilor în încăpere. M-am oprit la câțiva metri de lanțuri, cu un săculeț de sare în buzunar și o hârtie în mână.

— Annie Ward? am întrebat din nou. Știu că tu ești.

O străfulgerare argintie emană din interiorul cercului. Silueta ștearsă și bidimensională a fetei se răsuci în toate direcțiile. Apărea, apoi dispărea.

— Cine te-a ucis, Annie? am întrebat.

Silueta se răsuci și continuă să pâlpaie. Am ciulit urechile, dar n-am auzit glasul ei. Durerea de cap se întetise.

— Hugo Blake, cumva?

Nicio schimbare, cel puțin nu la nivel vizual. Preț de-o clipă, mi s-a părut că am auzit un murmur slab, ca o șoaptă venită din altă odaie. Mi-am încordat simțurile și am simțit o durere năucitoare în frunte... Nu. Șoapta se risipise, dacă într-adevăr existase vreodată.

Nu-mi pusesem mari speranțe în acest experiment. Dacă interogarea morților ar fi fost floare la ureche, toți agenții de seamă ar fi stăpânit procedeul. Întâmplarea făcea ca numai Marissa Fittes să fi atins această performanță, în celebrele ei conversații cu fantomele de Tip III. Ce glumă! M-am hotărât să scot săculețul de sare și să închei acest experiment sordid.

Dar nu înainte de a juca asul din mânecă.

La spate țineam ascunsă fotocopia lui George. Am scos-o la iveală, am despăturit-o și m-am apropiat de lanțuri, apoi am orientat fotografia lui Blake cu fața spre cerc. De fapt, apărea în două fotografii, cea făcută de poliție și cea de grup, din fața fântânii, unde stătea cu cravata lui neagră și rânjetul pe buze în spatele lui Annie Ward.

— Uite, am spus. El e făptașul? Hugo...

Un urlet supranatural încărcat de durere și mânia mă doborâi la pământ. Un tunet zgudui încăperea, scuturând tencuiala de pe pereți. Lanțurile se întinseră la maximum, formând un cerc perfect. Manechinele de paie fură proiectate în tavan. M-am târât înapoi spre ușă, plângând, căci simțeam că-mi crapă capul în două de durere. Când mi-am ridicat privirile, fantoma se zvârcolea în interiorul cercului, izbindu-se de marginile de fier. În urma fiecărei coliziuni împrăștia jeturi de ectoplasmă. Luase o înfățișare monstruoasă, cu capul lunguiet, diform, și trupul fusiform și despăcat, asemenea unui os rupt. Orice asemănare cu fata de odinioară pierise, iar urletul ei mă surzea și mă țintuia în loc.

În urma căderii scăpasem hârtia din mână, dar bomba cu sare era încă în buzunar. M-am ridicat în capul oaselor și am azvârlit-o cu forță în mijlocul cercului.

Plasticul plesni, iar sarea se împrăștie în jur. Arătarea contorsionată se făcu nevăzută. În aceeași clipă, urletul ce-mi perfora creierii amuți.

Am rămas întinsă pe podea, cu gura căscată și ochii mijiți sub perdeaua de păr. De cealaltă parte a sălii, cele două manechine se zgâlțâiau din toate încheieturile, dar în scurt timp rămaseră neclintite.

— Au! am spus. Asta a durut.

— Cred și eu.

Lockwood și George mă fixau cu privirile de sub arcadă, cu fețele împietrite de uimire.

— Așteaptă! am spus. Taci o clipă, George. Stai puțin! O să vă arăt!

De două minute nu apucasem să scot o vorbă. Fusesem și ocupată, ce-i drept. În primul rând, de cum a încetat urletul, m-am dus să iau medalionul din interiorul cercului, operațiune destul de dificilă, dat fiind că bijuteria era poleită cu sare înghețată, care ustura teribil la atingere. M-am străduit apoi să-l bag în cutiuță, în timp ce George îmi urla în ureche. Dar trebuia să mă explic cât mai iute. Lockwood nu vorbise deloc. Era îmbujorat, iar pe chipul său se citea mânia.

— Ascultați-mă puțin, am spus, ridicând fotografia de jos. Asta trebuia să facem de la început. I-am arătat poza lui Annie Ward. Cine apare în poză? Hugo Blake. Care a fost reacția ei? A făcut ca toți dracii. N-am auzit în viața mea un asemenea urlet.

— I-ai dat intenționat drumul? întrebă Lockwood. Ai făcut o mare prostie.

Îmi aruncă o privire care-mi îngheță sângele-n vine.

— Nu i-am dat drumul, am insistat, cu disperare în glas. Ci doar puțin... spațiu de manevră. Și am obținut rezultate bune.

— Ce rezultate, mă rog? pufni George. Ți-a vorbit cumva? Nu. A semnat cumva un document care poate fi folosit ca probă în instanță? Nu.

— Reacția ei a fost limpede, George. Cauză și efect. Legătura nu poate fi trecută cu vederea.

Lockwood încuviință.

— Chiar și așa, n-a fost bine ce-ai făcut. Dă-mi hârtia.

I-am înmânat-o în tăcere. Mă ustureau ochii. De data asta nu mai aveam scăpare. Luasem din nou o decizie greșită, iar Lockwood nu avea să mi-o ierte. Deznodământul se citea pe chipul său. Puteam să-mi iau adio de la agenție. Brusc am înțeles ce șansă nemaipomenită aruncasem la gunoi.

Lockwood se îndepărtă puțin pentru a studia hârtia la lumina becului. Sarea scârțâi sub bocancii lui. N-am avut același noroc cu George, care se apropie amenințător de mine. Ochii

îi ieșeau din orbite de furie, mai să-i atingă lentilele ochelarilor.

— Nu-mi vine să cred, Lucy. Ești nebună! Cum să eliberezi intenționat o fantomă?

— A fost un experiment, am spus. De ce te plângi? Tu-ți faci întruna de lucru cu borcanul ăla stupid.

— Nici nu se compară. Eu țin fantoma în borcan. Și, oricum, e o cercetare științifică, întreprinsă într-un mediu controlat.

— Mediu controlat? Ieri l-am găsit în baie!

— Exact. Voiam să văd reacția fantomei la căldură.

— Și la spumă de baie? Borcanul era plin de spumă. Spuma avea un miros plăcut, și...

M-am holbat dintr-odată la el.

— Tu faci baie cu borcanul, George?

Colegul meu se îmbujoră.

— Nu, nicidecum. De-obicei nu. Încercam doar să economisesc timp. Tocmai ce urma să intru în cadă, când mi-a venit o idee: ce-ar fi să verific rezistența ectoplasmei la căldură. Eram curios dacă se comprimă...

Nu-și încheie vorba. În schimb, își agită mâinile în aer.

— Stai! De ce-ți dau ție explicații? Tocmai ai eliberat o stafie în casă!

— Lucy... începu Lockwood.

— N-am eliberat nimic! am ridicat vocea. Uite-te la sare. Totul era sub control.

— Mda, făcu George, sarcastic. De aia te-am găsit împrăștiată pe podea. Norocul a făcut să nu iasă din cerc, nu pregătirile tale. Afurisita era să ne facă felul cu doar câteva nopți în urmă, și...

— Nu te mai văicări atâta! Tu ai stat dezbrăcat lângă o fantomă.

— Lucy!

Am amuțit amândoi.

Lockwood stătea în aceeași poziție de când începusem cearta, studiind poza la lumina becului din tavan. Era palid la față, iar glasul său avea o nuanță stranie.

— I-ai arătat fantomei hârtia asta?

— Păi... da.

— Cum ai ținut-o în mână? Așa? Sau așa?

Schimbă poziția mâinii cu repeziciune.

— Ăăă, a doua variantă, din câte-mi aduc aminte.

— Și sigur a văzut toată hârtia?

— Da, însă preț de o clipă. Apoi a luat-o razna, după cum ați văzut și voi.

— Mda, spuse George, sumbru. Am văzut. Lockwood, ai fost tare tăcut până acum. Ar fi cazul să-i spui să nu mai facă niciodată așa ceva. E a doua oară când ne pune viețile în primejdie. Trebuie să-i spunem că...

— Trebuie s-o felicităm, îl întrerupse Lockwood. Lucy, ești un geniu. Cred că ai descoperit legătura cheie. Avem indiciul suprem.

Am fost aproape la fel de uimită ca George, care rămăsese cu gura căscată.

— Ah! Mulțumesc... am spus. Crezi că... experimentul va ajuta la rezolvarea cazului?

— Fără îndoială.

— Crezi că ar trebui să ducem fotografia la poliție? Să-i arătăm medalionul lui Barnes?

— Nu încă. George are dreptate: reacția fantomei nu reprezintă o probă reală. Dar nu-ți face griji, datorită ție sunt sigur că vom duce la bun sfârșit povestea lui Annie Ward.

— Sper și eu...

Pe cât eram de uluită, pe atât eram de ușurată.

— Dar nu ți-am spus încă: Hugo Blake va fi eliberat.

I-am povestit conversația cu Barnes. Lockwood zâmbi. Dintr-odată părea relaxat, chiar vesel.

— Stai liniștită. Casa e bine apărută. Nu vor încerca o nouă spargere. Cu toate astea, cred că ar fi mai cuminte să luăm medalionul cu noi, la Combe Carey. Poartă-l la gât, Lucy. Ți promit că ne vom ocupa de Annie cât de curând. Dar mai întâi... rânji el. Conacul. George a aflat câte ceva despre el.

— Da, spuse George. Am descoperit câteva lucruri despre bântuiei.

L-am fixat cu privirile.

— Și e pe-atât de rău precum zicea Fairfax?

— Nu.

George își dădu jos ochelarii și se frecă leneș la ochi.

— Din câte-am văzut, e mult mai rău.

18.

Drumul de la sediul agenției Lockwood și Asociații la satul Combe Carey e lesne de parcurs. Iei taxiul până la stația Marylebone, aștepți puțin pe peronul șase și, în cele din urmă, mergi patruzeci de minute cu trenul, prin suburbiile gri-marونی ale capitalei, apoi prin câmpiile înghețate din Berkshire, până la clădirea năpădită de mușchi a bisericii Sf. Wilfred din vechea stație Combe Carey. Un drum de o oră și jumătate. Simplu, rapid și fără complicații. Cu alte cuvinte, o plimbare foarte plăcută.

Sau nu. Teoretic, sună simplu. Dar nu mai e la fel de plăcut când cari după tine șase saci marinărești cât toate zilele plini cu metal, la care se adaugă o husă cu patru săbii vechi de rezervă, și te mai încurcă și spada nouă de la curea. Mai rău, liderul de echipă și aghiotantul său își rătăcesc ca prin miracol portofelele, și tu n-ai de-ales și trebuie să plătești biletele de tren și suplimentul pentru bagaje, iar apoi stai să te tocmești minute în șir cu nebuna de la casierie și pierzi trenul. Toate acestea îți afectează fără îndoială buna dispoziție.

Unde mai pui că te îndrepti spre una dintre cele mai bântuite clădiri din Anglia și speri că n-o să dai ortul popii.

Acest ultim aspect a devenit tot mai apăsător în timpul călătoriei, pe măsură ce George ne pune în temă cu descoperirile sale recente. Își trecuse toate observațiile în caietul său mecanic, de unde ne citea acum toate grozăviile, în vreme ce trenul străbătea hoinar colinele și pădurile care ascundeau sate deasupra cărora se înălțau turle și lămpi contra fantomelor.

— Fairfax are dreptate. Din câte am citit, conacul e considerat de secole un loc necurat. Vă aduceți aminte că la început a fost mănăstire? L-am găsit atestat într-un izvor medieval. A fost construit de un ordin călugăresc, cunoscut drept Ereticii Sfântului Ioan. Potrivit documentului, acești călugări „și-au întors chipul de la slava lui Dumnezeu și s-au vândut Necuratului”. Nu știu exact ce înseamnă asta, dar nu după multă vreme, un grup de baroni a

aflat despre fărâdelegile monahilor și a dat foc mănăstirii. Pe urmă, au confiscat pământurile și le-au împărțit între ei.

— Să fi fost o înscenare? am sugerat. Au dat vina pe călugări pentru a pune mâna pe pământ.

George încuviință.

— Posibil. De-atunci a fost în proprietatea unor familii bogate: familia Carey, familia Fitz-Percy și familia Throckmorton. Cu toții au profitat de pe urma moșiei, dar conacul e dat dracului. N-am găsit prea multe informații, dar unul dintre proprietari l-a abandonat în secolul al XV-lea, din cauza unei „prezențe dușmănoase”. A ars parțial de vreo două sau trei ori și, asta-i bună, în 1666 o epidemie de ciumă a ucis toți locuitorii conacului. Un oaspete întârziat a descoperit trupurile morților, precum și un bebeluș care plângea în leagănul său.

Lockwood fluieră.

— Înfiorător. S-ar putea să fi descoperit sursa grupului de fantome.

— Bebelușul a scăpat cu viață?

George aruncă un ochi peste foi.

— Da. A fost adoptat de un verișor, iar mai târziu s-a făcut profesor. Nu-i deloc plăcut, dar măcar a scăpat cu zile. Revenind, aura nefastă care înconjoară clădirea s-a păstrat până în zilele noastre. În decursul anilor au avut loc mai multe accidente, iar ultimul proprietar, o rudă îndepărtată de-a lui Fairfax, s-a sinucis.

— O selecție bogată de potențiali Vizitatori, rosti Lockwood meditativ. Ai găsit ceva despre Treptele Urlătoare sau despre rău-famata Cameră Stacojie?

— Un singur fragment în *Legendele din Berkshire*, de Corbett.

George întoarce pagina.

— Povestea spune că la baza „treptelor străvechi” au fost găsiți doi copii în stare de inconștiență. Băiatul a murit imediat, dar fetița și-a venit puțin în fire și le-a spus oamenilor că fuseseră copleșiți de un „vaier necurat și diabolic, un țipăt înfiorător”.

George închise dosarul.

— Apoi a murit și ea.

— Ce-i ăla „vaier”? am întrebat.

— Înseamnă urlet, spuse Lockwood, cu privirile pierdute pe geam. Povești și iar povești. Avem nevoie de informații solide.

George își potrive ochelarii pe nas cu un aer satisfăcut.

— Cred că pot să vă ajut și cu asta.

Scoase două foi de hârtie pe care le despătură și le așeză pe măsuta de lângă geamul compartimentului. Prima înfățișa schema desenată de mână a unei clădiri mari, cu două niveluri, punctând zidurile, ferestrele și treptele aferente. Pe alocuri apăreau note explicative scrise cu cerneală albastră: Bibliotecă, Vestibul, Camera Ducelui, Galeria Alungită...

Sus am văzut scrisul îngrijit și minuscul al lui George: „Combe Carey Hall: aripa vestică”.

— Felicitări, George, spuse Lockwood. Unde ai găsit planurile?

George se scărpină pe nasul său borcănat.

— Societatea Regală a Arhitecților, de pe strada Pall Mall. Au tot felul de planuri și schițe pe-acolo. Țasta a fost întocmit în secolul al XIX-lea. Uită-te și tu la treptele astea. Sunt absolut uriașe. Domină probabil întreaga clădire. Cealaltă schiță...

Schimbă foile.

— ... e mult mai veche. Probabil chiar din Evul Mediu. Nu e foarte precisă, dar înfățișează clădirea din vremea ruinelor mănăstirii. E mult mai mică și multe dintre încăperi vor fi fost dărâmate când conacul a fost reconstruit, pentru că nu mai apar pe harta ulterioară. După cum vedeți, casa scârilor e deja acolo, la fel și ceea ce mai târziu avea să devină vestibulul și Galeria Alungită. Aceasta din urmă servea pe post de cantină pentru călugări. O parte din camerele de la etaj corespund cu planul din secolul al XIX-lea. Comparând cele două schițe, putem afla care sunt cele mai vechi părți din aripa de vest.

— Acolo trebuie să fie Sursa finală, spuse Lockwood. Excelent. În noaptea asta vom începe căutările în partea aceea. Pot să mă uit și peste celălalt material pe care te-am rugat să-l pregătești?

George scoase la iveală un dosar verde, subțire.

— Poftim. Toate informațiile pe care le-am găsit despre domnul John Fairfax. După cum spunea, a moștenit conacul în urmă cu șase-șapte ani. Nu s-a lăsat intimidat de reputația lui. În orice caz, ți-am găsit o droaie de articole – interviuri, biografii, chestii de genul acesta.

Lockwood se lăsă pe spătarul banchetei, cu dosarul în mână.

— Hai să vedem. Hmm, se pare că Fairfax e un susținător înflăcărat al vânătorii de vulpi. E pasionat de vânătoare și pescuit... A donat bani către mai multe asociații de caritate. Oh, în tinerețe a cochetat cu actoria. Ia ascultați recenzia asta: „Will Fairfax interpretează personajul Othello cu mult patos...” Greu de închipuit, dar chiar și la bătrânețe e puțin cabotin.

— Ce relevanță are? am întrebat.

Studiam planul etajelor, urmărind spirala treptelor, căutând celebra Cameră Stacojie.

— E bine să ai toate datele la îndemână...

Lockwood se adânci în studiul articolelor. Tăcerea se așternu în compartiment. Trenul gonia înainte. De câteva ori mi-am dus mâna la piept și am pipăit proeminența de sub jachetă: cutiuța cu medalionul fetei. La recomandarea lui Lockwood, am hotărât s-o păstrez asupra mea. Speram că avea dreptate și că în curând puteam să punem capăt acestei povești. Asta dacă n-o mierleam în conacul bântuit.

•

La ieșirea din gară ne aștepta o mașină. Un tânăr cu părul zbârlit stătea rezemat de capotă și răsfoia un număr mai vechi din *Bântuiri adevărate*. Când am coborât din tren încovoiați de greutatea sacilor, ca niște șerpași din Himalaya, tânărul a lăsat revista deoparte și ne-a privit cu un amestec de amuzament și milă. Și-a petrecut degetul prin cârlionți, într-un gest ironic, și a spus:

— Domnul Lockwood, dacă nu mă-nșel? Am primit mesajul dumitale. Vă voi duce la conac.

Bancheta din spate a fost ocupată pe rând de bagaje, băgate de-a valma, de către George și, în final, cu mare greutate, de către mine. Lockwood ocupă locul din față, de lângă șofer. Taxiul demară în trombă, gonind rațele de pe iazul satului și aruncându-mă pe mine în poala lui George. M-am ridicat, cu o față posacă. Șoferul fluiera printre dinți în timp ce mașina străbătea șoseaua mărginită de ulmi cenușii, văduviți de frunze.

— Observ că mașina nu e prevăzută cu scuturi din fier, spuse Lockwood, luându-se la vorbă cu tânărul.

— Nu-i nevoie.

— E o regiune sigură? Nu aveți Vizitatori?

— Nu. Toți sunt la conac.

Tânărul viră brusc, pentru a evita o groapă din asfalt, azvârlindu-mă din nou în poala lui George.

Acesta își coborî privirile spre mine.

— Ai nevoie de ajutor? Poți să stai acolo, dacă ți-e mai comod.

— Nu, mersi. Mă descurc.

— Te referi la conacul Combe Carey? spuse Lockwood. Excelent. Acolo vom înnopta.

— În aripa nouă? Sau în cocioaba îngrijitorului, Bert Starkins?

— În corpul principal al clădirii.

Tânărul își luă mâinile de pe volan și făcu trei cruci, apoi atinse icoana de pe parbriz și scuipe ritualic pe geam. Privi contemplativ în oglinda retrovizoare.

— Îmi place sacul ăla roșu, rosti el. Mi-ar prinde bine unul pentru echipamentul de fotbal. Vă supără dacă dau mâine o raită prin conac să-l iau? Domnul Fairfax nu cred că are ce face cu el, și nici domnul Starkins.

— Îmi pare rău, spuse Lockwood, dar vom avea nevoie și de el mâine.

Tânărul încuviință.

— O să trec oricum pe-acolo. Nu strică să arunc un ochi.

Șoseaua urca la deal. Ici-colo, printre pajiștile cu verdețuri, se iveau pâlcuri răzlețe de arbori.

— Ai fost vreodată în conac?

— Ai impresia că-s dement?

— Dar ceva tot știi despre el. Despre bântuiri.

Cu o precizie miraculoasă, tânărul coti brusc pe un drum lateralnic, făcându-mi capul sendviș între geam și căpățâna lui George. Preț de câteva clipe i-am simțit răsuflarea în ureche. Când se dezlipi în final de mine, după fâțâieli inutile, trecuserăm deja de poarta dărăpănată și ne îndreptam spre conac.

— ... uciși și ascunși, să nu-i găsească nimeni vreodată, explica băiatul. Cred că așa a început totul. Toți cei din partea locului cunosc povestea. O moarte atrage de la sine o alta, și astfel se vor ține lanț morțile câtă vreme conacul va sta în picioare. După maică-mea, conacul trebuie ras de pe suprafața pământului, iar rămășițele acoperite cu sare. Dar n-ai cu cine să vorbești. Proprietarul actual e obsedat de micile lui experimente. Bun, am ajuns. Zece lire cincizeci, și încă două pentru bagaje.

— Foarte interesant, spuse Lockwood. În special prima parte. Mersi.

Ne-am oprit la capătul aleii pietruite. Pe fereastra mașinii zăream pășunile verzi presărate cu fagi și stejari, precum și o porțiune din lacul care apărea în fotografia lui Fairfax. Zona avea un aspect sălbatic, neîngrijit. Iarba era înaltă, iar malul lacului era năpădit de buruieni. În cealaltă parte se întrezărea trunchiul albicios al unui copac, două urne imense pe socluri și zidăria cenușie a casei.

Lockwood vorbea în continuare cu șoferul. Am ieșit din mașină și l-am ajutat pe George cu bagajele. Conacul se înălța, măreț și impunător, deasupra noastră. Văzduhul era umed și rece.

Sus pe acoperiș, hornurile înalte din cărămidă se înălțau, ca niște coarne, către nori. Această porțiune laterală, despre care am presupus că e străvechea aripă vestică, era clădită din piatră veche, deși cărămida îi lua locul în preajma acoperișului și pe la colțuri.

Clădirea era împânzită de ferestre de toate mărimile, în care se oglindea cerul plumburiu de decembrie. Un portic inestetic din beton veghea deasupra ușii principale duble, susținut de câteva coloane crăpate. Un șir de trepte încovoiate duceau către intrare. La capătul aripii de vest se înălța un frasin falnic, bătrân de când lumea. Crengile sale sidefii se sprijineau de zidul clădirii, aidoma unui păianjen uriaș.

În dreapta se zărea aripa estică, mai modestă, clădită și ea din cărămidă, însă în mod evident construită recent. Datorită unei bizare erori arhitecturale, cele două aripi erau dispuse într-un unghi subtil, dând impresia că te înconjoară. În final, era o măgăoaie urâtă și amenințătoare, față de care aș fi avut o repulsie organică și dacă nu i-aș fi cunoscut reputația.

— Minunat! spuse Lockwood vesel. Iată hotelul în care vom înnopta.

Purtase o discuție însuflețită și surprinzător de lungă cu șoferul, căruia îi întinse o sumă binișor umflată (mult peste douăsprezece lire) într-un plic maroniu.

— Deci rămâne să-l livrezi tu, da? E foarte important.

Tânărul încuviință. Mașina demară într-o ploaie de pietriș, lăsând în urmă un miros greu, un amestec de spaimă și benzină. Pe trepte cobora un domn în vârstă.

— Despre ce-ați vorbit atâta? am întrebat.

— Trebuie să livrez un pachet pentru mine, spuse Lockwood. Îți povestesc mai târziu.

— Gura, șopti George. Cred că vine bătrânul Bert Starkins. Pare de-a dreptul matusalemic, nu-i așa?

Fără îndoială, îngrijitorul era foarte bătrân, un om supt la față și stafidit, din care toată viața se scursese demult. Dacă domnul Fairfax își păstrase o robustețe remarcabilă pentru vârsta lui, bătrânul din fața noastră semăna mai degrabă cu frasinul care străjuia conacul: noduros și diform, dar ținându-se cu dinții de viață. Avea o chică de păr grizonant și o față îngustă care se preschimbă odată cu apropierea sa într-un desiş palid de riduri și crăpături. Vestimentația lui răspânda un aer de precizie mohorâtă. Purta un costum demodat din catifea neagră, din mânecile căruia se iveau degete lungi, cenușii, pline de pete. Pantalonii săi dungați erau nespuse de strâmți, iar pantofii lungi, cu vârful ascuțit se potriveau cu forma nasului.

Se opri dinaintea noastră și ne măsură cu priviri mohorâte.

— Bine ați venit la Combe Carey! Domnul Fairfax vă așteaptă, dar momentan e ocupat. Veți avea plăcerea să-l vedeți în curând. Între timp, m-a rugat să vă prezint conacul și împrejurimile.

Glasul lui avea o tonalitate melancolică, aidoma foșnetului crengilor de salcie.

— Vă mulțumim, spuse Lockwood. Dumneavoastră sunteți domnul Starkins?

— În persoană. De cincizeci de ani, de când mă știu, mă îngrijesc de conacul ăsta și știu câte ceva, indiferent ce-o zice lumea.

— Sunt convins. Minunat. Unde ne putem lăsa bagajele?

— Lăsați-le aici. Cine credeți c-o să le ia? Cu siguranță nu rezidenții conacului. Aștia nu se trezesc până la asfințit. Urmați-mă. Vă voi arăta grădina.

Lockwood ridică o mână.

— Mă scuzați, dar drumul a fost lung. Aveți cumva vreo... toaletă prin preajmă?

Ridurile de pe chipul îngrijitorului se adânciră, iar privirile lui se întunecară.

— Când intrăm înăuntru, băiete. Acum nu pot să te duc. Domnul Fairfax vrea să vă arate el însuși conacul.

— E destul de urgent.

— Ține-te.

— N-ați putea să-mi spuneți atunci cum ajung...

— Nu! Nu se poate.

— Atunci mă voi furișa puțin în spatele urnei. N-o să afle nimeni.

— Urci scările, traversezi vestibulul și o iei la stânga, pe lângă trepte, îi explică bătrânul, cu fulgere în priviri.

— Vă mulțumesc din suflet. Nu va dura mult.

Lockwood o zbughi pe trepte în sus.

— Dacă nu se poate stăpâni acum, continuă îngrijitorul, ce-o să facă la noapte, când se lasă întunericul în Galeria Alungită?

— Nu știu, am spus.

Comportamentul lui Lockwood mă nedumerea.

— Asta e, mergem fără el, spuse Starkins.

Aținti un deget spre latura vestică a clădirii.

— Zidăria de piatră e cea mai veche porțiune a conacului. E de pe vremea mănăstirii – puteți vedea una dintre ferestrele paraclisului acolo – construită de renumiții călugări ai Sfântului Ioan. Un ordin diavolesc, ascultați la mine! Se spune că și-au întors chipul de la slava lui Dumnezeu, și...

— S-au vândut Necuratului, am murmurat.

Starkins îmi aruncă o privire piezișă.

— Cine e ghidul aici, eu sau voi? Dar ai dreptate. Sacrificii și ritualuri dezmățate... Numai când mă gândesc, mă apucă groaza. Ei bine, zvonurile au circulat și, în cele din urmă, mănăstirea a fost prădată de baroni. Șapte dintre călugării păcătoși au fost aruncați într-un puț. Restul au fost arși în capelă. Așa-i, cu toții au murit în chinuri îngrozitoare, în spatele acelor ziduri. Apropo, v-am pregătit culcușul în odaia oaspeților de la primul etaj. Aveți și toaletă acolo și tot ce vreți. Confort modern, domnule.

— Mulțumim, am spus.

— Mai e deschis puțul? întrebă George.

— Nu. Când eram băiețandru încă se mai vedea în curte, dar pe urmă l-au astupat cu un capac metalic și l-au îngropat în nisip.

George și cu mine am studiat clădirea o vreme. Încercam să-mi dau seama la care dintre ferestre apăruse arătarea fantomatică din fotografie. Dificilă misiune. Am descoperit mai multe posibilități candidate la primul și la al doilea etaj.

— Oare călugării sunt Sursa finală? am întrebat. Din câte spuneți, așa tind să cred.

— Nu e locul meu să-mi dau cu părerea. Ar putea fi călugării, dar la fel de bine ar putea fi sir Rufus Carey, Nebunul, care a ridicat primul conac din ruinele mănăstirii, la 1328... A, iată-l pe amicul vostru cu vezica slabă. Era și cazul.

Lockwood venea cu pași sprinteni.

— Îmi cer scuze. Am pierdut ceva?

— Domnul tocmai ne povestea despre sir Rufus, Nebunul, am spus.

Starkins încuviință.

— Da. În partea locului era supranumit Ducele Roșu, din cauza părului roșcat și a faptului că era însetat de sânge. Umblă vorba că pregătise o cameră de tortură în adâncurile casei pentru dușmanii săi, și...

Starkins șovăi.

— Nu pot să zic mai multe de față cu domnișoara.

— Continuați fără teamă, spuse George. Lucy e unsă cu toate alifiile. Uitați-vă numai la ea. Le-a văzut pe toate.

— Am văzut multe lucruri, am rostit cu glas mios.

Bătrânul bombăni ceva.

— Să spunem doar că temnița era cuibul... amuzamentelor sale nocturne. După ce le făcea de petrecanie, împodobeau treptele cu craniile lor, iar în orbite le vâră lumânări aprinse.

Grozăvia imaginii îl făcu să-și dea ochii umezi peste cap.

— Ani la rând, ducele și-a continuat practicile sângeroase, până ce unul dintre prizonierii săi s-a eliberat și i-a tăiat gâtul cu lanțurile în care era legat. De-atunci și până în zilele noastre, ori de câte ori stafia Ducelui Roșu bântuie coridoarele, vaietele victimelor sale răsună în noapte. Unii spun că însele treptele prind viață și urlă.

Ne-am uitat unii la alții.

— De aici vine legenda Treptelor Urlătoare?

Starkins ridică din umeri.

— Tot ce se poate.

— Ați auzit vreodată urletele astea? am întrebat.

— S-o crezi tu! Nu intru eu noaptea în conac.

— Dar știți pe cineva care să le fi auzit? Vreun amic, poate...

— Amic?

Pe chipul brăzdat al îngrijitorului se citea uimirea.

— Nu-i datoria mea să-mi fac prieteni. Eu slujesc conacul. Hai să mergem mai departe.

Domnul Starkins ne făcu un tur dezlânat al clădirii, îndreptându-ne atenția spre diverse aspecte ale fațadei, în curând am observat că, în opinia lui cel puțin, fiecare piatră și arbore avea o poveste sinistră. Sir Rufus și călugării erau doar aperitivul. Aproape toți proprietarii de mai apoi fuseseră fie nebuni, fie haini, fie un amestec nefericit dintre cele două. De-a lungul secolelor tăiaseră și spânzuraseră, lăsând în urmă un munte de cadavre. Până la urmă, oricare dintre ei ar fi putut contribui la atmosfera morbidă din conac, însă numărul uriaș de istorisiri era deopotrivă amețitor și greu de luat în serios. Lockwood se străduia să mimeze mirarea, în timp ce George căsca și își dădea ochii peste cap, în spatele îngrijitorului. În ceea ce mă privea, am renunțat destul de repede să mai țin socoteala victimelor, și mi-am concentrat în schimb atenția asupra casei. Am observat de pildă că, în afară de intrarea principală, nu mai existau alte ieșiri în zona parterului, excepție făcând aripa nouă de la răsărit pe care o folosea domnul Fairfax. Rolls-Royce-ul era parcat în dreptul intrării laterale. Șoferul, îmbrăcat în cămașă, în ciuda frigului de-afară, curăța capota.

Undeva îndărătul aripii răsăritene se întindea mohorât lacul, cu forma sa asemănătoare unui rinichi. Alături se zăreau grădinile de trandafiri și un turn înalt și rotund, cu creneluri bătute de vreme.

Bert Starkins ridică un deget.

— Îndreptați-vă atenția către Turnul lui Lionel.

— Ce construcție bizară! spuse Lockwood.

— Ai răbdare, șopti George.

Bătrânul încuviință.

— Într-adevăr. Din vârful aceluia turn s-a aruncat lady Caroline Throckmorton în 1863, într-o minunată seară de vară. A stat călare pe un crenel, cu fusta în vânt, în apusul sângeriu, în timp ce slujitorii încercau s-o ademenească înăuntru cu prăjitură cu semințe și ceai. Degeaba. Se spune că a pășit în gol așa cum cobori dintr-un autobuz.

— Măcar a avut parte de-un sfârșit liniștit.

— S-o crezi tu. A țipat și a dat din mâini până jos.

Urmă o scurtă tăcere. Vântul împrăștia unde pe luciul răcoros al apei. George își dresese glasul.

— Trandafirii sunt superbi.

— Da... Plantați tocmai pe locul unde s-a zdrobit de pământ.

— Iar lacul e foarte plăcut.

— Acolo a dat ortul popii sir John Carey. A ieșit într-o seară la scăldat. Umblă vorba că a înotat până în mijlocul lacului, unde l-au năpădit regretele, și s-a dus ca o piatră la fund.

Lockwood arătă iute cu degetul înspre căsuța împrejmuțată de boschete și gard viu.

— Ce ne puteți spune despre cocioabă?

— Nu i-au găsit cadavrul nici până astăzi.

— Chiar așa? Mare păcat. Dar cocioaba...

— Zace în continuare pe fundul apei, împotmolit printre pietre și frunze căzute. Scuze, mai spui o dată ce-ai zis?

— Ziceam de cocioabă. Dorim să știm povestea ei înfiorătoare.

Bătrânul își mestecă gingiile meditativ.

— Nu există.

— Deloc?

— Nu.

— Sigur? Niciun suicid în grup, sau vreo crimă din dragoste? Sau măcar o înjunghiere rapidă, ceva.

Îngrijitorul îl măsură pe Lockwood din priviri, gânditor.

— Domnișorul, bag de seamă că îți arde de glume cu mine. Umor studentesc, ai?

— Nici prin gând nu mi-ar trece, se apără Lockwood. Și, sincer vă spun, n-am fost la facultate.

— Poate ai impresia că-ți vând gogoși, spuse bătrânul.

Ochii umezi lunecară ca roțile carului prin noroi spre George, apoi spre mine.

— Poate tustrei aveți impresia că îndrug verzi și uscate.

— Nicidecum. Credem tot ce ne-ați spus, până la ultimul cuvânt, am rostit iute. Nu-i așa, George?

— Până la penultimul, să zicem.

Bert Starkins ne aruncă o privire mânioasă.

— O să vedeți voi în curând dacă bătrânul are dreptate sau nu. În orice caz, în căsuța aia n-a călcat picior de fantomă, fiindcă acolo locuiesc eu, iar eu mă păzesc de Vizitatori.

Chiar și de la depărtare se zăreau lanțurile de fier care atârnavă de streășină acoperișului. Bătrânul nu mai scoase o vorbă. O luă înainte, dădu colțul și ne lăsă în fața ușii de la intrare. Spre surprinderea noastră, bagajele ne așteptau în capul scărilor, iar dinaintea ușilor deschise stătea o siluetă înaltă și uscățivă, salutându-ne cu bastonul.

– Bine ați venit, domnule Lockwood. Mă bucur să vă văd!

John William Fairfax ne pofti înăuntru și îi strânse mâna lui Lockwood, apoi înclină respectuos din cap înspre mine și George. Părea chiar mai înalt și mai subțire decât mi-aminteam, aducând cu o călugăriță. Mânele costumului său plumburiu atârnavă în falduri pe mâinile sale uscățive.

— Ați sosit la timp, așa cum ați promis. Să știți că și eu m-am ținut de promisiune. În urmă cu zece minute am transferat banii în contul tău bancar, deci viitorul firmei tale este asigurat, domnule Lockwood. Felicitări! Te invit în apartamentele mele din aripa estică, unde poți telefona agentului tău bancar, așa cum am discutat. Domnule Cubbins, domnișoară Carlyle, lângă șemineul din Galeria Alungită v-am pregătit aperitive și răcoritoare. Nu, lăsați bagajele în seama lui Starkins.

Se îndepărtă, vorbind cu glas tare și lovind dalele cu vârful bastonului. Lockwood îl însoți. George își luă un scurt răgaz să își șteargă bocancii pe preșul de la intrare. Și eu am rămas în prag, însă nu pentru a-mi curăța tălpile. Pentru prima oară de când eram mică, de când Jacobs m-a silit să intru într-o casă bântuită cu ajutorul bățului, am nesocotit prima și cea mai importantă dintre reguli.

Ezitam să intru și mi-era teamă.

Vestibulul era o încăpere spațioasă, rectangulară, cu tavan boltit din lemn și pereți văruiți. Conform schițelor aduse de George, era un vestigiu al vechii mănăstiri, iar mărimea și simplitatea sa păstrau mult din spiritul bisericii de odinioară. Sus, la întretăierea grinzilor pe tavan, se întrezăreau figurine sculptate cu aripi, mantii și chipuri roase de vreme. Pe pereți atârnavă picturi în ulei, majoritatea portrete de lorzi și domnițe de altă dată.

Pe laturile holului se căscau intrările boltite spre celelalte încăperi. În față, arcada se înălța până la tavan, iar în spatele ei se zărea un șir lat de trepte din piatră. Trecerea anilor și a sutelor de picioare le subțiasse pe mijloc și le dăduse un luciu ca de marmură. O balustradă din piatră străjuia de fiecare parte treptele care urcau spre un semi-palier, unde te întâmpina o fereastră rotundă. Ultimele raze ale soarelui muribund pătrundeau prin vitraliu, colorând treptele în roșu.

M-am uitat la casa scărilor și nu m-am putut mișca. Priveam, dar mai cu seamă Ascultam.

Am auzit în apropiere zgomotul greu al bocancilor lui George. Bătrânul Starkins trăgea după el primul sac marinăresc, icnind și gâfâind. Apărură și valeții cu tăvi pe care duceau cești, prăjituri și tacâmuri metalice. Lockwood intră în altă încăpere și izbucni în râs.

Pe scurt, erau multe zgomote în jur. Dar ascultând cu băgare de seamă, am auzit o tăcere. Tăcerea adâncă a conacului, care veghea pretutindeni în jur. Tăcerea se întindea de-a lungul coridoarelor și etajelor, pe treptele străvechi, prin uși deschise și pe sub ferestre singuratiche, tot mai departe, către cotloane insondabile. Era o tăcere fără sfârșit. Casa era doar o poartă spre infinit. O tăcere eternă, care ne aștepta. Simțeam că aștepta venirea noastră. Simțeam apăsarea ei, de la înălțimi, gata să se prăbușească asemenea unei stânci falnice peste capetele noastre.

George termină cu preșul și porni pe urmele valeților care duceau prăjituri. Starkins se chinuia să tragă sacii după el. Ceilalți dispăruseră.

Am aruncat o privire peste umăr către aleea cu pietriș și spre parcul care se întindea în

spatele ei. Întinericul se așternea peste câmpia înghețată. Brazdele se umpleau de umbre, care urmau să se reverse în curând peste întregul pământ, iar atunci, tăcerea din casă urma să prindă viață.

Am simțit un fior de panică. Nu eram obligată să intru. Încă mai puteam să plec.

— Ești puțin agitată? întrebă Starkins când trecu pe lângă mine cu un sac în brațe. Te înțeleg perfect. Și biata fată de la Fittes care-a venit aici în urmă cu treizeci de ani era înspăimântată. Ascultă, eu unul nu ți-aș lua-o în nume de rău dacă ai face stânga împrejur.

Mă privi cu un soi de compasiune acră.

Glasul său mă întoarse la realitate. Clipa trecuse, încremenirea trecuse și ea. Am scuturat din cap și am trecut pragul cu pași greoi și anemici. Am traversat holul răcoros și am intrat în Galeria Alungită.

Era o încăpere fermecătoare prin aspectul ei întunecat, în care singura lumină pătrundea prin ferestrele cu menouri înșirate de-a lungul peretelui lung. Era fără îndoială din aceeași perioadă cu vestibulul: piatră văruiată, tavan din lemn de stejar, figurine sculptate în umbre, picturi obscure. Focul ardea voios în șemineul din cărămidă situat pe la jumătatea încăperii. Peretele era acoperit de o tapiserie care înfățișa scene mitologice puțin cunoscute, la care luau parte șase heruvimi, trei femei durdulii semidezbrăcate și un urs cu intenții nu tocmai curate. Valeții așezau ceaiul și gustările pe măsuța de alături.

George servise deja o prăjitură și studia cu interes tapiseria.

— Sunt bune tartele astea. Încearcă una cu vanilie.

— Nu acum. Vreau să vorbesc cu Lockwood.

— Ai venit la țanc. Tocmai s-a întors.

Fairfax intră în galerie, însoțit de liderul nostru. Lockwood ne ieși în întâmpinare. Era calm, dar în ochi i se aprinsese o scânteie.

— Ai simțit atmosfera acestui conac? Eu...

— N-o să vă vină să credeți, mă întrerupse el. Ne-au umblat prin bagaje.

Eu și George am rămas muți.

— Poftim?

— În timp ce ne plimbam cu Starkins. Fairfax le-a poruncit valeților să arunce o privire prin ele. Voiau să se asigure că nu am adus canistre de foc grecesc.

George fluieră dezaprobat.

— Dar n-au dreptul să facă asta.

— Știu! Doar le-am dat cuvântul nostru de onoare.

Fairfax tocmai ce se răstema la un valet pentru cine știe ce scăpare. Ne făcu semn cu mâna și lovi piatra cu vârful bastonului.

— De unde știi? am șoptit.

— Păi mi-a recunoscut în față, imediat după ce am telefonat la bancă. Fără nicio jenă. Zicea că ar face asta oricui. Această clădire trebuie protejată împreună cu mobila extrem de costisitoare... și așa mai departe. Dar mesajul transmis e: casa lui, regulile lui. Jucăm pe melodia lui sau nu mai jucăm deloc.

— Așa a fost de la bun început, spuse George. Toată tărașenia asta e sucită rău. Nimic n-are noimă. Nu ne permite să aducem torțe. Nu ne dă răgazul pentru documentare. Apoi ne aruncă în măruntaiele conacului, despre care zice că-i unul dintre cele mai bântuite...

— Și are dreptate, l-am întrerupt. Nu simți? Pretutindeni în jur.

I-am străfulgerat cu privirile. Lockwood dădu din cap, politico.

— Ba da, simt.

— Și-atunci? Chiar crezi că trebuie să...

— Domnule Lockwood! reverberă glasul profund al domnului Fairfax. Ceaiul vă așteaptă. Pofțiți la masă! Aș vrea să vă dau niște sfaturi.

•

Gustările erau delicioase, ceaiul, de calitate superioară, iar căldura focului ținea deocamdată la distanță tăcerea funestă. Fairfax ne acompanie la masă, urmărindu-ne cu privirile sale întunecate în timp ce mâncam, și prezentându-ne tot soiul de generalități despre conac. Ne vorbi despre nenumăratele sale comori – tavanul care data din Evul Mediu târziu, colecția de porțelanuri Sevres și cea de mobilă Queen Anne, sau picturile renescentiste în ulei care împânzeau holul și treptele. Ne povesti despre pivnița de vinuri care se întindea sub picioarele noastre, despre grădinile cu ierburi medicinale pe care spera să le restaureze într-o bună zi și despre arcadele mănăstirii de altădată, scufundate în lac.

Nu atinse niciunul dintre subiectele de real interes decât la terminarea dejunului. Le făcu semn valeților să plece și trecu la subiect.

— Nu ne-a mai rămas mult timp, spuse el, iar eu și Starkins vrem să plecăm înainte de lăsarea serii. Sunt convins că aveți și voi pregătiri de făcut, așa că n-o să vă țin mult. După cum v-am spus și în urmă cu două zile, această aripă e cea bătută. Probabil ați simțit și voi deja.

Fairfax așteaptă reacția noastră. Lockwood, care urmărea o stafidă cu degetul în farfurie, zâmbi politicos.

— Se anunță o noapte foarte interesantă, domnule.

Fairfax chicoti.

— Așa te vreau. Să vă spun acum regulile de bază: la înserat vă voi închide în casă, dar nu voi încuia ușile de la intrare, în caz că doriți să ieșiți. În plus, la fiecare etaj veți găsi o ușă din fier care dă în apartamentele mele din corpul alăturat. Ușile vor fi încuiate, dar, în caz de urgență, bateți cu putere și vă voi deschide. Sistemul electric nu funcționează prea bine în aripa asta din cauza influențelor paranormale, dar veți avea un telefon în vestibul, conectat la căsuța lui Starkins. Toate ușile din interior vor fi deschise, cu o singură excepție, deci puteți să vă plimbați în voie. În privința excepției...

Bătu cu degetul în buzunarul de la sacou.

— Vă voi da cheia în curând. Întrebări, până acum?

— Ar fi util să știm care sunt cele mai active încăperi, domnule, rosti Lockwood cu glas stins. Dacă mai aveți timp, firește.

— Da, desigur. Starkins! mugi bătrânul afacerist.

Starkins veni din vestibul, trăgându-și trupul deșirat după el.

— Spune-le lui Karl și Boris să monteze telefonul, ordonă Fairfax. Îi voi oferi domnului Lockwood un scurt tur al casei. E om de nădejde, Starkins ăsta, mărturisi Fairfax după ce îngrijitorul înclină scurt din cap și ieși din încăpere. Dar e fricos din cale-afară. N-ar urca la etaj nici mort la ora asta, chiar și înainte de asfințit. Bănuiesc că prudența l-a ținut în viață toți acești ani. Să mergem.

Ne-am ridicat de la masă și am mers în mijlocul Galeriei Alungite. Fairfax ne arată ușa de lângă șemineu.

— Pe-acolo e drumul spre verandă, sere, holuri și bucătării. Încăperi vechi, dar nu atât de vechi precum galeria asta, care e un vestigiu al mănăstirii. Demult, galeria ducea spre

alte clădiri, dar aceste clădiri au fost dărâmate între timp.

Făcu semn spre tapiserie.

— Casa se termină acolo.

Ne duse înapoi în vestibul. Trecurăm pe sub o arcadă și intrarăm într-o încăpere pătrată, cu mochetă pe jos și pereții ticsiți de rafturi. De partea cealaltă era o ușă de fier. Un perete era acoperit aproape în întregime cu fotografii înrămate, câteva color, dar majoritatea alb-negru. Cea mai mare dintre ele, aflată la locul de onoare, înfățișa un tânăr sobru, îmbrăcat într-o haină căptușită, cu guler încrețit și izmene, care privea concentrat în orbitele unui craniu mucegăit.

Lockwood studie fotografia cu interes.

— Mă iertați, domnule, dar nu cumva sunteți dumneavoastră aici?

Fairfax încuviință.

— Eu sunt. Am jucat Hamlet în tinerețe. Ca să fiu sincer, am jucat aproape toate rolurile shakespeariene, dar probabil că danezul e preferatul meu. „A fi sau a nu fi”, eroul pendulând între viață și moarte... Îmi place să cred că m-am descurcat onorabil. Să trecem la treabă. Asta-i biblioteca, unde petrec nesfârșite ceasuri în timpul vizitelor mele aici. Predecesorul meu avea gusturi îndoielnice în materie de cărți, așa că am adus volume din colecția personală, pentru a-i da un pic de lustru. De-acolo faci un pas și ajungi în apartamentul meu, în siguranță, iar mobila de fier – fabricată de propria companie – ține fantomele la respect.

— Ce cameră încântătoare! rosti Lockwood.

— Nu veți zăbovi prea mult aici în căutările voastre.

Ne înapoiarăm cu toții în vestibul, tocmai când Starkins instala telefonul negru și vechi de când lumea pe măsută, lângă o vază frumos împodobită.

— Oricare ar fi Sursa, ea se află cu siguranță în porțiunea veche din conac. Pe hol, în Galeria Alungită, sau cel mai probabil la etaj. Alo! Grijă cu aia!

Doi valeți treceau cablul de telefon pe lângă masă.

— E dinastia Han! Aveți idee cât valorează vaza aia?

Fairfax continuă să-i certe, dar eu nu-l mai auzeam. Am traversat vestibulul, cu auzul încordat la maximum, auzind doar bubuitul inimii mele în tăcerea apăsătoare. În fața mea se înălțau treptele impunătoare care se încovoiau spre semi-palier, apoi se pierdeau în beznă. Tot la a doua treaptă, stâlpii balustradei luau forma unor ființe grotești, cu solzi și coarne. Fiecare arătare ținea un soclu strâns între gheare.

— Ai auzit ceva? murmură George, care venise în urma mea.

— Nu. Dimpotrivă. E ca și cum mă lovesc de-o perdea de tăcere.

— Văd că ai descoperit legendarele Trepte Urlătoare! am auzit glasul lui Fairfax, care se săturase pesemne de boscorodit. Observați soclurile stâlpilor cu dragoni? Se zvonește că acolo așeza Ducele Nebun craniile victimelor sale. Sper ca după noaptea aceasta să puteți confirma povestea. Și, spre binele vostru, sper să nu auziți urletul.

Ne conduse la etaj, în cadența bățăilor de baston. L-am urmat într-o procesiune tăcută și pestriță, ignorându-ne reciproc și lăsându-ne în voia simțurilor. Mi-am petrecut degetele pe balustradă, în căutarea semnalelor paranormale, dar fără să-mi înăbuș auzul.

Am trecut pe sub fereastră, patru siluete pătate de ultimele zvâcniri ale soarelui, apoi am urcat încă un rând de trepte și am ajuns pe palier. Aici, toate zgomotele erau absorbite de tapetul pufos și de covorul roșu de Burgundia. Un iz parfumat plutea în aer, aducând a flori

tropicale, dar și a putrefacție. Un coridor lung, pe care mi-l aminteam din schițele lui George, străbătea etajul de la est la vest, urmând zidul conacului. De-o parte și de alta erau numeroase odăi. Printr-o ușă întredeschisă am zărit mobilier închis la culoare, picturi, oglinzi înrămate în aur... Fairfax nu le dădea importanță. Am străbătut coridorul înspre apus până în capăt, unde ne-a întâmpinat o ușă.

Fairfax s-a oprit dinaintea ei. Poate din cauza efortului depus la urcare sau a faptului că aerul devenise brusc înăbușitor, Fairfax avea răsuflarea tăiată.

— În spatele acestei bariere, rosti el într-un final, se găsește odaia despre care vă povesteam. Camera Stacojie.

„Bariera” consta dintr-o ușă solidă de lemn, închisă și zăvorâtă, care nu se deosebea în niciun fel de ușile pe lângă care trecusem, cu excepția unui însemn ciudat. Mai demult, cineva scrijelise un „X” mare și grosolan în mijlocul ușii. O linie era scurtă, cealaltă lungă, iar ambele fuseseră crestate cu furie, adânc în lemn.

Fairfax își potrivea poziția bastonului.

— Ascultă cu mare atenție, domnule Lockwood. Din cauza primejdiei pe care-o reprezintă, această încăpere este mereu ținută sub cheie, dar în seara asta îți voi înmâna cheia ție.

Scotoci în buzunar după ea, cu gesturi teatrale, și o scoase în cele din urmă la iveală: era o cheiță mică de aur prinsă cu o panglică roșu-închis. Lockwood o primi calm.

— Eu unul cred că Sursa se află în această încăpere, spuse Fairfax. Voi hotărâți dacă îmi acceptați sau nu pontul. Nu vă oblig să intrați. Este decizia voastră. Cred însă că sunteți și voi conștienți de adevărul spuselor mele...

Fairfax continua să vorbească, dar eu mă străduiam să înăbuș șoaptele stinse, dar insistente care trecuseră prin perdeaua tăcerii. Le simțeam aproape și nu-mi dădeau motive de bucurie. Lockwood se făcuse palid la față, iar chipul lui George căpătase o nuanță verzuie. Colegul meu își trăsese gulerul pe gât, înfrigurat.

Întorși din nou în vestibul, am observat că telefonul fusese ancorat în spatele vazei, iar cablul șerpuia până în bibliotecă. Valeții dispăruseră. Bătrânul Bert Starkins tremura în penumbra celor două uși, nerăbdător să iasă din clădire.

— Mai sunt doar zece minute, domnule! strigă el.

Fairfax își întoarse privirea către noi.

— Domnule Lockwood?

Lockwood încuviință.

— E bine. Zece minute sunt de ajuns.

Am lucrat tustrei în tăcere sub ferestrele înguste și înalte din Galeria Alungită, golind bagajele, strângând materialele și potrivind uneltele. Aveam la noi echipamentul obișnuit, la care se adăugau câteva unelte în plus, pentru a compensa lipsa torțelor.

La centură purtam spada, lanterna și câteva baterii de rezervă, trei lumânări, o brichetă și o cutiuță de chibrituri, cinci sigilii micuțe de argint, de diferite forme, trei săculețe cu pilitură, trei bombe cu sare, două flacoane cu esență de levănțică amestecată cu apă, termometrul, caietul și pixul. Pe o altă centură prinsă pe după umăr am agățat două rânduri de canistre de plastic, aranjate pe perechi. Fiecare pereche conținea două sute de grame de pilitură și două sute de grame de sare. Tot pe umăr purtam și câteva lanțuri de fier, lungi de câte trei metri și înfășurate în folie cu bule de aer, pentru a reduce din zgomot.

Nu în ultimul rând, în buzunarul de la jachetă îmi păstrasem proviziile de urgență – energizant, sendvișuri și ciocolată. Termosurile cu ceai fierbinte, precum și lanțurile și sigiliile mai mari le-am pus într-un rucsac separat.

În plus față de îmbrăcămintea obișnuită purtam mănuși termice, vestă termică, jambiere termice și șosete groase pe sub bocanci. Nu se făcuse încă frig, așa că mi-am îndesat căciula în buzunarul hanoracului. Și, firește, purtam în continuare cutiuța de sticlă argintată la gât.

Ceilalți erau echipați mai mult sau mai puțin la fel, excepție făcând Lockwood, care-și ținea ochelarii fumurii în buzunarul de la piept. Echipamentul ne împovăra teribil și era mai greu ca de-obicei, dar fiecare dintre noi avea suficient fier la îndemână cât să nu depindă de ceilalți doi. Dacă ne despărțeam, puteam la nevoie să ne facem singuri cercurile de apărare. În sacii marinărești am lăsat câteva seturi duble de lanțuri groase de cinci centimetri, pe care nici măcar cel mai puternic Vizitator n-ar fi reușit să-l urnească din loc, dar deocamdată nu aveam nevoie de ele.

Am terminat pregătirile. Soarele căzuse aproape complet dincolo de linia orizontului. Flăcări portocalii ardeau scăzut în vatră. Umbrele se strecurau pe tavanul Galeriei Alungite și în crăpăturile treptelor principale. Și ce dacă? Într-adevăr, ziua se încheiase, în locul ei venise noaptea, iar Vizitatorii prindeau viață prin cotloanele conacului, dar Lockwood și Asociații erau pregătiți. Lucram ca o echipă și nu ne era teamă.

— Cam asta a fost, spuse Fairfax din dreptul ușii, însoțit de Starkins. Voi reveni mâine la ora nouă dimineața, ca să-mi predați raportul. Mai aveți întrebări?

Bătrânul își plimbă privirile de la unul la altul. Noi stăteam nemișcați. Lockwood zâmbea discret în stilul său caracteristic, cu mâna pe sabie, calm. Lângă el, George afișa aceeași nonșalanță ciudată, privind chiorâș din spatele ochelarilor săi rotunzi. Pantalonii îi atârnav sub greutatea recipientelor cu sare și fier. În ceea ce mă privește... Oare cum arătam eu în acele ultime clipe? Speram să nu mă fac de râs. Speram să nu-mi trădez frica.

— Mai aveți întrebări? repetă Fairfax.

Așteptam cu toții să-și închidă fleanca și să plece.

— Atunci, pe mâine! rosti el, ridicând brațele în semn de adio. Vă urez mult noroc!

Îi făcu un semn lui Bert Starkins și se întoarse spre trepte. Starkins dădu să închidă ușile. Cu un scârțâit teribil, acestea se apropiară una de alta. Preț de o clipă încadrară silueta îngrijitorului, o pată întunecată în tabloul amurgului, asemenea unei spânzurători subțiri și strâmbe... Apoi, cele două uși se închiseră cu zgomot. Ecolul lor străbătu vestibulul și goni pe coridoare, până în cele mai îndepărtate și prăfuite cotloane ale conacului.

— Ar fi haios să-și fi uitat bastonul, spuse George, și să fie nevoit să dea buzna înăuntru pentru a-l recupera. S-ar duce naibii tot efectul acestei ieșiri pompoase.

Gluma lui nu primi niciun răspuns. Ecurile se stinseră, iar tăcerea casei ne învăluia nerăbdătoare, asemenea apei dintr-o fântână.

20.

— Să începem cu-nceptul, spuse Lockwood. Așteptați aici.

Traversă vestibulul în tropot de bocanci, sub privirile răpoșaiilor stăpâni ai conacului, și

se opri în dreptul unei ușițe din apropierea scărilor. O deschise și se făcu nevăzut înăuntru. Ușa se trânti de perete. Liniște. Am schimbat o privire nedumerită cu George. Auzirăm un ciocănit bizar, ca de ceramică, și tăcerea se așternu încă o dată. Apoi, cineva trase apa la toaletă. Lockwood ieși de-ndată, ștergându-și mâna de palton. Se apropie de noi în pas lejer.

— Mult mai bine, spuse el.

La subrațul său sclipea un pachet umed.

— Ce-ai acolo? întrebă George.

Lockwood ne înfățișă pachetul.

— Șapte dintre cele mai strașnice torțe cu magneziu din depozitele Satchells. Prindeți-le la centură și hai să ne urnim din loc.

Lockwood smulse sigiliul și despături plasticul ud. Când îl scutură ușor, două canistre argintii îi căzură în palmă.

— Lockwood... făcu George. Cum ai reușit...

— Le-ai ascuns sub haine! am strigat. Le-ai ascuns la venire, câtă vreme noi stăteam afară cu Starkins!

Pe chipul său înflori un zâmbet, iar dinții săi sclipiră în semiîntunericul din hol.

— Așa-i. Le-am vârat în căptușeala paltonului. De cum am intrat, m-am furișat la baie și le-am ascuns în rezervor. Deschide palma, Lucy.

Am savurat atingerea reconfortantă a torțelor, după care le-am vârat la centură, la locul lor obișnuit. Lockwood mai scoase două și i le înmână lui George.

— Îmi închipuiam că Fairfax o să ne caute la un moment dat prin haine și bagaje, așa că le-am ascuns, pentru orice eventualitate. Recunosc că nu m-am așteptat să-și bage nasul prin lucrurile noastre cât timp eram plecați. Dar ce să-i faci, ăsta-i omul în slujba căruia ne-am pus.

— Dar ce fel de om? întrebă George, holbându-se la canistre.

— Un om cumplit, vă spun eu. Nu vi se pare evident? Iată două și pentru mine.

Am scuturat din cap. Eram uluită.

— Dacă ar ști Fairfax ce-ai făcut...

— Dar nu știe, rosti Lockwood.

Pe chipul său apăru bine-cunoscutul rânjet de lup.

— Și n-o să-mi fac prea multe griji acum fiindcă l-am amăgit. El ne-a impus niște reguli. Din acest moment, începem să le ajustăm în favoarea noastră.

— De acord cu tine, Lockwood, spuse George. Te-ai descurcat de minune. Dar ești conștient că, dacă ia foc până și o așchie dintr-un scaun Queen Anne, n-o să pupăm noi în veci restul banilor. Cel mai probabil, Fairfax ne va da în judecată, exact ca familia Hope, așa că ne vom întoarce de unde-am plecat.

— Ne va da în judecată, de asta nu mă îndoiesc, fu de-acord Lockwood. Dar cui îi pasă? Focul grecesc ne poate salva viețile. N-o să împodobim podelele astea de piatră cu cadavrele noastre. Și așa ajungem la ultima mea achiziție...

Scutură din nou pachetul și scoase la iveală un al șaptelea cilindru, mai mare decât celelalte. Avea și acesta emblema Companiei Răsăritul inscripționată pe-o parte, dar ambalajul nu era alb, ci roșu-sângeriu. La un capăt atârna un fitil lung.

— E un nou tip de torță, spuse Lockwood, fixând-o lângă celelalte dispozitive de la curea. Tipul de la Satchells mi-a spus că agenții Fittes și Rotwell au început să le folosească în

cazul grupurilor de fantome: victimele raidurilor aeriene, ciumați și așa mai departe. Detunătura împrăștie o undă de argint, fier și magneziu. Din câte-am înțeles, bubuie rău de tot, deci trebuie să fim cât mai departe când se produce explozia. Sper din suflet să fie așa, că m-a ars la buzunar. Unde pot să ascund gunoiul ăsta?

Mototoli pachetul umed și îl îndesă în vaza Han.

— Bun, rosti scurt. Hai la treabă.

Ne-am stabilit cartierul general în bibliotecă. Era aproape de ieșire, dar și de ușa care dădea în aripa sigură. Pe deasupra, armata de fotolii din fier ar fi descurajat orice Vizitator. Ne-am târât bagajele înăuntru și am așezat o lampă electrică pe masă. Lockwood o lăsă la intensitate scăzută.

— Am aruncat deja o privire rapidă în jur, spuse el. Ce credeți?

— Conacul geme de fantome, am spus.

George încuviință.

— Mai ales...

— Pe coridorul de lângă Camera Stacojie.

— Exact.

— Lucy, tu ai auzit ceva?

— Pe coridor? Un cor de șoapte. Prea scăzute pentru a desluși vreun cuvânt, dar vocile erau... înveninate. În rest, tăcere, care se va risipi odată cu scurgerea timpului.

Am zâmbit încurcată.

— Scuze, are noimă ce spun?

Lockwood încuviință.

— Să știi că are. Și eu mă confrunt cu aceeași situație. Percep străluciri mortuare pretutindeni, dar încă nu le văd. Tu, George?

— Eu nu sunt atât de conectat la lumea spiritelor ca și voi, dar am observat un lucru.

Își scoase termometrul de la centură și ni-l arătă.

— Când am fost în bibliotecă adineaori, erau șaisprezece grade. Acum sunt doar treisprezece. O scădere bruscă de temperatură.

— Și va continua să scadă, spuse Lockwood. Bun, să lucrăm metodic. Vom trece pe hartă temperaturile și vom nota senzațiile. Începem cu parterul, inclusiv treptele, apoi vom coborî în pivniță. Luăm o pauză și apoi explorăm etajele. Noaptea-i lungă, iar conacul e uriaș. Rămânem laolaltă. Nu pleacă nimeni de capul lui, sub nicio formă! Dacă avem nevoie la baie, mergem toți deodată. Simplu.

— În cazul ăsta, renunț la ceai, am spus.

Avusesem dreptate. Casa gema de fantome. În curând, își făcură apariția.

Grație mobilierului metalic, biblioteca – tabăra noastră – nu prezenta multe urme paranormale. Dar chiar și aici, stând în întuneric, am observat fascicule și firișoare de lumină zburând prin aer. Erau prea mărunte și nestatornice pentru a se întrupa într-o manifestare, dar până la urmă tot din ectoplasmă erau făcute. Urmând metoda tradițională Fittes, George măsură temperatura în toate colțurile încăperii, precum și în mijlocul ei, după care notă datele pe schiță. Între timp, eu stăteam de pază cu spada trasă. Apoi, eu și Lockwood ne-am folosit pe rând talentele în căutarea senzațiilor. N-am deslușit mare lucru. Tăcerea îmi astupa urechile. Lockwood semnală câteva luminițe palide, pe care le atribui unor străvechi străluciri mortuare. De fapt, părea mai interesat de fotografiile teatrale care

împânzeau pereții.

În hol, temperatura medie era de unsprezece grade. Firele de ectoplasmă se înmulțiseră și săgetau în jurul nostru asemenea licuricilor. Aici am întâmpinat și primii aburi de ceață fantomatică, atât de estompați, încât te dureau ochii dacă încercai să-i privești. Ceața se rostogolea deasupra podelei și se strângea în colțurile încăperii.

Fenomenul începea să crească în intensitate. Undeva la hotarele simțurilor mele am deslușit pâraiture joase, asemenea interferențelor statice de la radio. Zgomotul creștea și descrescea, amenințând mereu să capete coeziune. Nu știu de ce, dar lipsa lui de claritate mă neliniștea. Am încercat să-l ignor.

Între timp, Lockwood identificase trei aure mortuare în hol, una mai strălucitoare decât cealaltă.

— Crezi că sunt recente? am întrebat.

Lockwood își dădu jos ochelarii și îi prinse la piept.

— Sau așa, sau sunt mărturia unei întâmplări groaznice. Greu de zis.

În mod surprinzător, marile trepte nu emiteau aproape niciun semnal. George măsură temperatura pe câteva dintre ele, apoi făcu media și nu descoperi nicio diferență față de hol. N-am perceput nicio schimbare în tonalitatea sunetului și, surprinzător sau nu, niciun urlat. Când am atins piatra într-o doară, în căutare de amprente parapsihologice, m-am ales doar cu o senzație profundă de neliniște, pe care, la drept vorbind, o purtam în mine de ceva vreme.

Peretele îndepărtat al Galeriei Alungite era învăluit în umbră, iar aerul din încăpere era răcoros. Văpăile focului se domoliseră demult, iar acum în vatră ardea o flăcăruie nevolnică. Tremura și fremăta, dar refuza să se stingă. George consultă din nou termometrul.

— Opt grade, spuse el. Și scade în continuare.

— Încep să disting o indispoziție, am spus. Simțiți și voi?

Amândoi încuviințară. Paranormalul își intra în drepturi. Acea moleșeală asociată cu fantomele, acea greutate ca plumbul care-ți apăsa nemilos pe inimă, de-ți venea să te faci mică, mică și să închizi ochii...

Ne-am apropiat de șemineu cu spadele ridicate, și de-acolo tot înainte. Pe măsură ce avansam spre tapiseria din capătul încăperii, deznădejdea deveni tot mai apăsătoare. Temperatura scădea cu repeziciune. Ceața fantomatică ne împresură călcâiele și se izbi în valuri de canapea. Ne-am întors privirile și am zărit primele apariții adevărate, niște siluete obscure în mijlocul holului. Potrivit unei tradiții bizare, fantomele slabe de Tip I apăreau cel mai limpede în coada ochiului. Erau niște pete nisipoase, negre și cenușii, care pâlpâiau scurt și dispăreau subit. Două erau de mărimea unui copil, una de mărime normală. Mai multe nu puteai spune despre ele.

Am stat pe rând de strajă, încercând să nu le dăm importanță, în timp ce restul studiau peretele din capătul galeriei. Era mai frig aici. Lockwood ridică un colț al tapiseriei și cercetă dedesubt.

— Și eu mă gândeam la asta, spuse George. Ai găsit ceva?

Lockwood dădu drumul pânzei.

— Doar piatră. Dar e foarte frig aici.

— Da. Șase grade, imediat se fac cinci. Am terminat aici. Mai departe.

Am încheiat în curând explorarea parterului și ne-am întors la casa scârilor, nu înainte să

dăm peste tot soiul de cețuri, sunete și miasme ciudate, din care numai unele-i puteau fi atribuite lui George. Fără îndoială, Galeria Alungită era cea mai friguroasă și mai apăsătoare, dar supranaturalul își făcea simțită prezența pretutindeni. Pârâitul sinistru crescuse în intensitate. Am descoperit și cartografiat noi străluciri mortuare, întâlneam des apariții. Nu se apropiau de noi, ci se materializau în capetele coridoarelor, în locurile deja explorate sau în încăperile unde urma să intrăm. Deslușeam doar conturul, dar câteva dintre ele erau cu siguranță copii. Cu toate se înscriau în standardul Tip I: apatice, neagresive, puțin triste.

— Astea-s neimportante, spuse George pe măsură ce coboram treptele înguste spre pivniță, ghidându-ne cu ajutorul lumânării lui Lockwood. Umbre, Pândari, Licăriri... Manifestări periferice care s-au strâns în jurul bătăuirii inițiale, cea de anvergură. Nici măcar nu ne-am apropiat de Sursă, excepție făcând poate piatra rece de sub tapiserie. Bănuiesc că știți ce se află deasupra tapiseriei?

N-am răspuns. Trecuse un ceas de la începerea investigației și nimeni nu pomenise încă de Camera Stacojie, deși era limpede că într-acolo duceau toate cercetările noastre.

În pivniță era beznă totală și mirosea urât. Lumânarea se stinse imediat și furăm nevoiți să scoatem lanternele, în fața noastră se deschidea un labirint de pasaje boltite, cu pietre cenușii, coloane de piatră și o podea de lespezi pe a cărei suprafață înclinată se rostogolea ceața fantomatică. Câteva dintre firide adăposteau butoaie crăpate sau suporturi goale pentru vin. În celelalte se zăreau lemne de foc, scânduri, pânze de păianjen și șobolani. Pe măsură ce înaintam, pânzele deveneau tot mai groase, iar ceața fantomatică lucea tot mai puternic. Temperatura nu contenea să scadă.

Ultima încăpere se sfârșea într-un zid.

— La fel ca la parter, spuse George, făcând însemnări pe hartă în timp ce eu îi țineam lanterna.

Lockwood stătea la pândă cu spada ridicată.

— Suntem exact sub extremitatea Galeriei Alungite, și am dat din nou de un punct rece. Tot cinci grade și aici. Limita inferioară din pivniță. Uitați-vă și voi la pânzele alea... Ceva nu e în regulă cu peretele... Au!

Lockwood ne împinse la o parte și roti vijelios spada prin aer. Vârful lovi în piatră și scoase scântei galbene.

Scăpă o înjurătură.

— Am ratat! mârâi el nemulțumit. A dispărut.

Mi-am tras iute sabia. George se dezechilibra sub greutatea rucsacului și a lanțurilor și se prăvăli la podea. Amândoi se uitau bezmetic împrejur. Am rotit lanterna în toate direcțiile. Păream înconjurați de un zid năvalnic de piatră.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat. Lockwood?

Lockwood își dădu părul din ochi, răsuflând din greu.

— N-ai văzut?

— Nu.

— Era acolo, chiar lângă tine. Sfinte, ce iute s-a mișcat!

— Lockwood!

— Un bărbat a apărut din întuneric chiar lângă perete. Un chip și o mână. Mi s-a părut că se întinde după tine, Lucy. Cred că era un călugăr. Ras în creștetul capului. Avea o tunsoare din aia...

— Tonsură, spuse George de la podea.

— Tunsoare, tonsură, tot un drac. Nu mi-a plăcut deloc chipul său.

Ne-am întors la parter. Câteva spire de ceață se strecuraseră și în bibliotecă, dar strălucirea lămpii ținea aparițiile la distanță. Lockwood creșu intensitatea luminii. Ne-am descotorosit pentru câteva clipe de lanțuri, pentru a putea lua o gură de aer, apoi ne-am așternut flacoanele și sendvișurile pe biroul lui Fairfax și ne-am așezat în tăcere. Era puțin trecut de ora zece.

De ceva vreme simțeam apăsarea răcoroasă a medalionului pe piept, așa că am profitat de ocazie și l-am scos de sub jachetă. Cutiuța de sticlă argintată emana o vagă strălucire albăstruie: era pentru prima oară când medalionul fetei radia o lumină fantomatică. Spiritul ei era în continuare activ. Probabil că reacționa la forța Vizitatorilor din jur. Sau poate lucea din alte motive. Când venea vorba de Vizitatori, nu puteai să fii niciodată sigur. Chiar și după cincizeci de ani de confruntări erau încă multe necunoscute.

George își desfășură schițele pe genunchi, apoi căzu pe gânduri, lovind în chip iritant cu capătul creionului în dinți. Lockwood termină de mâncat biscuiții. Se ridică de la masă cu lanterna în mână și studie rafturile bibliotecii. În hol apăru o fantomă solitară, învăluită în umbre. Pâlpâi de câteva ori și dispăru.

— Am găsit-o, rosti George.

Am acoperit cutiuța cu palma.

— Ce-ai găsit?

— Sursa. Știi unde se află.

— Nu cred că-i greu de ghicit, am spus. E în Camera Stacojie.

Era cazul să aducem în discuție camera aia afurisită. După această scurtă pauză, investigațiile continuau la etaj.

— Poate că da sau poate că nu, spuse George.

Își dădu jos ochelarii și se frecă la ochi, pentru a alunga oboseala. Apoi îi puse din nou pe nas. Curioasă treabă cu George al nostru. Fără ochelari, ochii lui păreau mici și slabi, mijiți și zăpăciți, ca de oaie nătângă, dar cu ochelari deveneau brusc inteligenți și reci, de vultur care mănâncă oi nătângi la micul dejun. Iar în clipa de față, eu eram oaia.

— Tocmai am realizat ceva, spuse el. A fost de la bun început sub ochii noștri, aici în schițe, și n-am văzut. Dar cercetările confirmă cred... Ia uite aici.

Așternu planurile pe masă, unul lângă celălalt.

— Asta-i schița veche, cu ruinele mănăstirii, întocmită în Evul Mediu. Aici e cantina, care devine mai apoi Galeria Alungită. La etaj sunt dormitoarele călugărilor. Multe dintre ele au dispărut, dar unul a rămas: astăzi poartă numele de Camera Stacojie.

— Asculți și tu, Lockwood? am întrebat dintr-odată.

— Mhm. Da...

Lockwood stătea în dreptul peretelui împânzit cu fotografii și răsfoia alene o carte masivă.

— În schița medievală, reluă George, apar pasaje care se continuă din Camera Stacojie și din Galeria Alungită, care între timp au fost dărâmate. Aceste pasaje duceau spre odăi la ambele etaje, cel mai probabil dormitoare sau magazii sau locuri de închinăciune. Se poate să fi existat o extensie și în pivniță, dar nu apare în planuri. În schițele din secolul al XIX-lea, acele pasaje dispar, iar conacul se termină, după cum bine știm deja, la zidul mare din

piatră, unde am înregistrat temperaturile scăzute.

— E solid zidul ăla? am întrebat.

— E foarte gros, spuse George. Și aici voiam să ajung. E mult mai gros decât apare în schițele originale. Se întinde și peste o porțiune din pasajele de altădată.

Am simțit un fior de încântare, ca o descărcare electrică pornită din piept și ajunsă în degete.

— Crezi că...

Am zărit un licăr în ochelarii săi.

— Exact. Avem de-a face cu o serie de camere secrete.

— Deci... când au dărâmat restul clădirii, crezi că au închis pasajele de legătură? S-ar putea să ai dreptate. Ce zici, Lockwood?

Niciun răspuns. Mi-am întors privirile și am descoperit că Lockwood luase și alte volume din bibliotecă și le răsfoia preocupat. Stătea cu spatele la noi, cu termosul pe teancul de cărți. Sorbi puțin ceai.

— Lockwood, ce naiba faci?

Își întoarse privirile spre mine. În ochii lui citeam aceeași detașare pe care o observasem în ultimele zile, de parcă mintea îi zbură aiurea.

— Iartă-mă, Lucy, ai zis ceva?

— Mai degrabă am strigat la tine. Ce faci? George a făcut o descoperire importantă.

— Chiar așa? Minunat... Eu răsfoiam albumele lui Fairfax. Are fotografiile de la toate piesele în care a jucat în tinerețe, la care se adaugă programe, bilete, recenzii... tot ce-ți poți închipui. E fascinant. Odinioară a fost un actor în toată puterea cuvântului.

M-am holbat la el.

— Cui îi pasă? Ce legătură are cu conacul? Sau cu Sursa?

— Niciuna... Mă străduiesc de-o bună bucată de vreme să îmi dau seama de un lucru, dar nu reușesc nicicum...

Am simțit declicul în mintea lui. Brusc, se luminează la chip.

— Ai dreptate, nu-i momentul acum.

Ni se alătură la masă și îl bătu pe spate pe George.

— Ce ziceai, George? Încăperi secrete în zid?

— Exact, încăperi sau pasaje.

George își potrivește ochelarii pe nas și rosti iute:

— Îți amintești povestea lui Fairfax despre tragica expediție Fittes din urmă cu treizeci de ani? Totul e limpede acum. Doi dintre agenți au fost descoperiți în Camera Stacojie. Pe băiat nu l-au găsit. Din câte știm, fantomele nu își mănâncă victimele. Și-atunci, unde să fi dispărut?

Puse un deget rotofei pe schiță.

— Aici. Prins undeva în zidul ăsta neobișnuit de gros. O fi găsit vreo gaură și a intrat înăuntru, unde a dat peste un Vizitator, sau poate chiar peste Vizitatorul-șef, ca să zic așa. Nu s-a mai întors. Oasele lui sunt încă acolo și pun pariu cu tine pe trei gogoși cu ciocolată că acolo se ascunde și Sursa.

Am studiat tustrei schițele la lumina felinarului, în vreme ce negura dădea târcoale încăperii. Lockwood își ținea capul plecat și mâinile împreunate, pesemne dus pe gânduri.

— Bun, rosti într-un sfârșit. Am ceva important de spus.

— Sper că nu despre albumele lui Fairfax, l-am tachinat.

— Nu. Ascultați puțin. Ca de obicei, George are dreptate. Sursa conacului e tăinuită probabil în zidul acela. Firește, trebuie să găsim intrarea, care se află cel mai probabil în Camera Stacojie. O parte din poveștile despre Combe Carey sunt doar scorneli. De pildă, nu cred o iotă din ceea ce se spune despre Treptele Urlătoare, dar Camera Stacojie e o cu totul altă mâncare de pește. Am simțit cu toții apăsarea din preajma ei. Nu ne va fi deloc ușor înăuntru.

Ne privi pe fiecare în parte.

— Dar nu trebuie să intrăm. Fairfax a spus-o cu gura lui. Nu trebuie să intrăm în cameră. Prin simpla noastră prezență aici ne-am asigurat plata despăgubirilor pentru stricăciunile provocate pe Sheen Road. Fairfax ne-a virat deja banii în cont. Am sunat la bancă de cum am ajuns. Putem face și mai mulți bani dacă ne aventurăm în căutarea Sursei, dar asta nu-i esențial. Firma va supraviețui și fără acești bani.

— Oare? spuse George. Câte cazuri te aștepti să mai avem? Exceptând oferta surprinzătoare a lui Fairfax, reputația noastră s-a dus dracului.

Lockwood nu-l contrazise.

— Cum spuneam, rosti el cu glas scăzut, trebuie să dăm lovitura dacă vrem să se întoarcă roata. Dezlegarea misterului în cazul lui Annie Ward ar fi suficient și, mulțumită lui Lucy, aproape că i-am dat de capăt. Dar... n-avem nicio certitudine.

Oftă.

— Încă lipsește ceva. Cât despre descoperirea Sursei din conac... e într-adevăr o alternativă solidă, dar foarte riscantă. Ființa care se ascunde în zidurile acelea e foarte puternică.

Se lăsă pe spătar și zâmbi. Însă de data aceasta nu mai era acel zâmbet încrezător, care-ți dădea aripă, ci un surâs cald și prietenos.

— Mă cunoașteți deja. Eu unul cred că i-am putea ține piept. Dar nu doresc să vă influențez în niciun fel decizia. Voi hotărâți ce facem.

Am schimbat o privire mută cu George. Amândoi așteptam să vorbească celălalt primul. Tot atunci amuți și pârâitul din urechile mele, de parcă spiritul care stăpânea clădirea aștepta cuminte să iau o hotărâre.

Înainte de seara aceea, probabil că aș fi dat înapoi. Luasem deja prea multe decizii proaste în momente de cumpănă pentru a mai da ascultare instinctului. Dar de când trecusem pragul casei, și-n mod special de când începusem investigațiile, devenisem tot mai încrezătoare. Lucrasem bine împreună, mult mai bine decât în trecut. Am fost atenți, metodici și, aș îndrăzni să spun, competenți... Întrezăream un viitor luminos pentru Lockwood și Asociații. Nu doream să renunț atât de ușor la acest vis. Am tras aer adânc în piept.

— Eu zic să aruncăm o privire în camera aia, am spus, atâta vreme cât ne lăsăm o porțiță de ieșire în spate. Dacă lucrurile iau o întorsătură urâtă, facem stânga împrejur și ieșim glonț din clădire.

Lockwood încuviință.

— De-acord. George?

George își umflă obrazii.

— Greu de crezut, dar pentru prima oară Lucy are dreptate. Sunt de-acord cu ea, atâta vreme...

Mângâie cilindrii aflați la centură.

— ... Cât putem face uz de tot armamentul din dotare, dacă n-avem de ales.

— Așa să fie, spuse Lockwood încet. Împachetați și hai să mergem.

.

Acum, că luasem o hotărâre, n-am mai zăbovit, dar nici nu ne-am avântat înainte orbește. Am urcat cu grijă scările, mereu atenți la treptele din fața noastră. Ca și până atunci, fantomele păstrau distanța, dar ceața fantomatică ne ajungea deja la genunchi. Lockwood zări străluciri mortuare pe palier și dincolo de ușile dormitoarelor. În ceea ce mă privește, tăcerea apăsătoare era din nou stăpână peste casă și peste tâmplele mele. Aerul era dens și păstos. O miasmă dulce și bolnăvicioasă ne urmărea de pe palier.

Șoaptele din dreptul ușii desfigurate amuțiseră. M-am uitat înapoi pe coridor și am simțit mulțimea de apariții care năvălise la granița ochiului de lumină răspândit de lanternă.

— Am impresia că așteaptă, am murmurat. Am impresia că așteaptă să intrăm.

— Cine a adus bomboanele de mentă? întrebă George. Sunt convins că vom avea nevoie de ele înăuntru.

Lockwood scoase cheia din buzunar și o vârî în broască.

— Intră ușor, spuse el.

Auzirăm cu toții un țăcănit puternic.

— Bun, am descuiat ușa. Hai să mergem. După cum spunea Lucy, aruncăm o privire și atât.

George încuviință. Eu m-am forțat să zâmbesc.

— Nu vă faceți griji, ne liniști Lockwood. O să fie bine.

Apucă de clanță și deschise ușa, și astfel începu în noaptea aceea adevărata poveste de groază.

21.

Balamalele nu scârțâiau sinistru, dar nici nu era nevoie. Când ușa se deschise, ne întâmpinară un curent de aer uscat, rece, miros de praf și pustiu. Era aceeași senzație care te întâmpina în orice cameră nefolosită. Lockwood își îndreptă lanterna spre întuneric; licărul ei rotund și moale dezvăluia podeaua goală, cu parchet pus de la stânga la dreapta. Era cenușiu, mohorât și plin de pete. Pe alocuri se mai zăreau bucăți zdrențuite dintr-un covor vechi, lipite de podele cu îmbâcseala lor, veche de veacuri.

Ridică fasciculul în sus, până când lumină peretele opus. O bucățică de plintă albă, apoi tapet verde-închis, aproape negru de murdărie și de vârstă. În unele locuri fusese smuls, dezvăluind cărămizile de sub el. Raza își continuă parcursul: am văzut un fragment de boltă, apoi un tavan ornamentat, decorat cu vârtejuri și spirale. Lumina a alunecat apoi peste candelabrul solitar agățat în centrul plafonului. Văluri de păienjeniș cenușiu atârnav de brațele și lanțurile sale, fluturând în adierea provocată de deschiderea ușii.

Păianjeni... Un semn sigur.

Lockwood coborî lanterna. Jos, la picioarele noastre, covorul de pe coridor se sfârșea exact la linia ușii. O bandă groasă de fier fusese încastrată în prag. Dincolo de ea erau praful, parchetul și dezolarea totală a Camerei Stacojii.

— Simte careva ceva? întrebă Lockwood.

Vocea lui părea ciudată și goală. Niciunul nu simțeam nimic. Lockwood păși peste banda de fier, urmat de George și de mine, cărând după noi rucsacurile grele. Aerul rece se învârtea în jurul nostru. Bocancii tropăiau ușor pe parchet.

Așteptam să fim loviți de fenomene puternice de cum am intrat. Dar totul era foarte liniștit, deși presiunea din craniul meu era mai puternică decât oricând. Ceața fantomatică nu se manifesta în cameră și nu auzeam nici vreun pârâit sau șoapte. Am pus bagajele jos, și am început să cercetăm împrejurimile cu lanternele.

Era un spațiu mare, dreptunghiular, care ocupa întreaga lățime a aripii. Peretele opus marca sfârșitul casei, și corespundea peretelui cu tapiseria din Galeria Alungită, care se afla direct sub noi. Nu avea nici uși, nici ferestre, dar pe alocuri tapetul căzuse, dezvelind cărămizile sau pietrele de sub el.

Peretele din partea stângă avusese inițial trei ferestre, dar două fuseseră zidite. Cea de-a treia avea un oblon, pliat pe marginile firidei. Cu excepția candelabrului, nu exista nicio altă piesă de mobilier.

— Nu-i foarte „stacojie”, nu-i așa? remarcă George.

Mă gândisem la același lucru.

— Mai înainte de toate, rosti Lockwood din senin, Lucy, ajută-mă să fac un cerc. George, asigură-ne calea de retragere, te rog.

Cu lanternele în dinți, Lockwood și cu mine am deschis ranițele și am scos lanțurile grele de 10 centimetri grosime. Le-am pus pe podea și am început să le modelăm în cerc, apărarea noastră împotriva oricărei primejdii care ne-ar fi pândit în cameră.

Între timp, George se aplecă peste rucsacul său. Deschise un buzunar lateral și pipăi în interior.

— Am un DBU special conceput contra Vizitatorilor undeva pe aici, spuse el. Numai puțin...

— DBU? am întrebat.

— Dispozitiv de blocare a ușii. Ultima generație în domeniu. L-am luat de la Satchells. Scump, nu-i vorbă, dar merită banii. Așa, l-am găsit.

Ridică un triumphi de lemn.

M-am uitat la el pieziș.

— Aia nu e doar o pană?

— Nu. E un DBU, dragă prietenă. Un DBU. Are miezul din fier.

— Arată de parcă l-ai găsit într-un tomberon. Cât ai plătit pentru ăsta?

— Nu-mi amintesc.

George îl fixă sub ușa, pentru ca aceasta să rămână deschisă.

— Poți să-i zici cum vrei. Va ține ușa deschisă, fapt care ne-ar putea ține în viață.

Avea dreptate în privința asta. În cazul Poltergeistului de la Shadwell, cu un an înainte, doi agenți Grimble fuseseră despărțiți de colegii lor când ușa de la baie se închisese în urma lor. Ușa fusese blocată bine; nimeni nu a putut pătrunde înăuntru, iar cei doi agenți au fost striviți de faianța din baie. După ce Vizitatorul le-a venit de hac, ușa s-a deschis de la sine.

— Mai împrăștie și niște sare peste prag, spuse Lockwood. Ca să fim siguri.

Tocmai ce terminasem cercul din lanțuri și căram ranițele în interiorul său.

— Bine, ne retragem aici dacă cineva dă semnalul. Temperatura?

— Șase grade, spuse George.

— Deocamdată, totul este în regulă. În momentul de față, pare cel mai liniștit loc din

casă. Să profităm din plin de asta. Vom căuta uși secrete. Care perete este, George?

— Cel din capăt. Căutăm orice seamănă cu o intrare ascunsă. Butoane, manete, chestii din astea. Încercați să bateți și în pereți, poate sună a gol.

— Bine. Eu și Lucy vom căuta primii. George, treci aici și stai de șase.

Lockwood și cu mine ne-am dus la capetele peretelui, bocancii noștri răsunând în gol, cu lanternele setate la minimum pentru a nu ne perturba capacitățile senzoriale. Am ales colțul din stânga, nu departe de singura fereastră liberă. Prin sticla murdară abia dacă zăream luminile unui sătuc îndepărtat și câteva stele pe cerul hibernal.

Am stins lanterna și mi-am plimbat degetele de-a lungul peretelui. Părea destul de neted, cu tapetul încă bine întins și intact. M-am îndepărtat și am început să pipăi peretele de sus până jos. Din când în când, mă opream să ascult, dar totul era cufundat în tăcere.

— Vă miroase și vouă? întrebă Lockwood dintr-odată.

Din profil, la lumina torței sale, se încrunta și își încrețea nasul.

— Ce să mirosim?

— Ceva înțepător, amar. Nu-mi dau seama ce e. Pare cunoscut, dar straniu.

— Parcă ai vorbi despre Lucy, remarcă George.

Era în spatele nostru, în centrul camerei. Minutele treceau. Mâinile noastre se atinseră în beznă; ajunsesem la mijlocul peretelui. După o clipă, am făcut cale întoarsă, de data asta ciocănind suprafața cu încheieturile degetelor.

— Au început să se adune câteva firicele de ectoplasmă, rosti George. Vrei să ne oprim?

— Continuăm, deocamdată.

În cele din urmă, spre capătul peretelui, la colțul de lângă fereastră, am deslușit o mică schimbare în rezonanță. Locul ciocănit suna mai a gol, de parcă ar fi ascuns un spațiu.

— Cred că am găsit ceva aici, am spus eu. Aici sună a gol. Dacă...

— Ce-a fost asta? întrebă George.

Am auzit cu toții un ciocănit slab, dar hotărât, undeva în întuneric. Lockwood și cu mine ne-am răsucit.

— Veniți înapoi în cerc, spuse George. Și nu aprindeți lanternele. O folosim pe-a mea.

Plimba raza lanternei încet, cu atenție, ocolindu-ne în timp ce ne întorceam spre el, cercetând tavanul, pereții și podeaua. Totul părea întocmai ca mai înainte. Sau? Discret, pe nedeslușite, ceva se schimbase în atmosferă.

Ne-am îngrămădit spate în spate în centrul cercului, cu umerii lipiți unii de ceilalți.

— Voi stinge lanterna, ne preveni George.

Zis și făcut. Am scrutat în beznă camerei goale.

— Lucy, răsună glasul lui Lockwood. Ce auzi?

— Au început șoaptele. E ca înainte. Un cor de glasuri răutăcioase, am răspuns, atentă la murmururile care dintr-odată deveniseră foarte puternice.

— Îți dai seama de unde vin?

— Nu încă. Par a veni de pretutindeni.

— Bine. George, tu ce vezi?

— Firicele și fascicule de lumină. Intense, dar de scurtă durată. Nu sunt grupate în vreo locație anume. Și tu, Lockwood? continuă el după o scurtă pauză.

Răspunsul veni pe un ton grav.

— Acum văd străluciri mortuare.

— Mai mult de una?

— Lucy, sunt cu zecile. Nu știu cum de nu le-am observat înainte. Întreaga încăpere e o cameră a morții... rosti ei și răsuflă adânc. Scoateți săbiile, acum.

Ne-am izbit cu umerii unii de ceilalți. Zăngănitul de fier răsună în încăpere.

— A simțit-o, spuse George. Limbile de ectoplasmă au început să pâlpâie, dar acum s-au calmat din nou.

— Lucy?

— Șoaptele au devenit mai puternice, mai furioase, dar acum s-au calmat. Ce facem?

— Duhoarea asta! exclamă Lockwood. Iar o simt. E atât de puternică! rosti el și icni frustrat. Voi nu o simțiți?

— Nu, am răspuns. Lockwood, concentrează-te. Ce facem? Plecăm?

— Cred că suntem nevoiți. Ceva mare se apropie. Ahh... strălucirea asta e atât de puternică!

Îl auzeam cum scotocește după ochelarii de soare, grăbindu-se să și-i pună la ochi.

— Dar... nu zicea Lucy că a găsit o ușă? întrebă George. N-ar trebui...

— Nu o ușă, am rostit eu. Suna a gol, de parcă peretele ar fi cumva mai subțire.

— Oricum, nu contează. Ieșim din cameră acum, hotărî Lockwood.

Același zgomot răsună în întunecime, înfundat, dar greoi, la fel ca înainte. Urmărit de un altul. Și de încă unul.

— E între noi și ușă, spuse George.

— Nu, nu e.

— Liniște, făcu Lockwood. Ascultați!

Ploc, ploc, ploc... Un ritm încet și regulat. Am numărat cinci bătăi rapide de inimă între fiecare sunet. Era greu să-ți dai seama de unde venea sau ce ar fi putut să fie, dar părea cunoscut. Mai auzisem așa ceva înainte. Fără vreun motiv anume, m-a dus cu gândul la baia din Portland Row. La cea de jos, unde uneori făceam duș și unde lenjeria intimă aruncată de George pândea picioarele imprudente. Inițial, am crezut că acea senzație de pericol și rău-augur m-a determinat să fac legătura, apoi mi-am dat seama că era altceva. Capul de duș din baie era șubred. Picura.

Ploc, ploc, ploc...

— Lockwood, aprinde lumina, am șoptit. Drept în fața ta.

Lockwood se execută. Poate își dăduse și el seama.

Raza căzu pe parchet ca un inel delicat de aur. Ceva negru și neregulat zăcea în mijloc. Arăta ca un păianjen imens și diform, cu nenumărate picioare. Pic! Un nou picior crescă într-o parte. Ploc! Un alt picior, mai lung, mai subțire, se întinse de-a lungul lemnului... Cu fiecare picătură, ceva zvâcnea în mijlocul formei. Pe alocuri, lucea în nuanțe de roșu.

Lockwood ridică lanterna încet și surprinse în aer următoarea picătură. Apoi îndreptă raza spre tavan, unde o pată mai mare, mai întunecată, se întindea pe tencuiala spiralată. În mijloc, o substanță la fel de groasă și închisă la culoare ca melasa se aduna, se făcea tot mai mare, apoi se desprindea în picuri și pleoscăia pe podea.

— Acum știu ce era mirosul acela, mormăi Lockwood.

— Sânge... am spus eu.

— De fapt, e ectoplasmă, remarcă George. Vizitatorul doar și-a ales o manifestare foarte neobișnuită, deloc anatomică, ceea ce...

— Nu-mi pasă ce e „de fapt”, George! am strigat eu. Arată a sânge și miroase la fel. În ceea ce mă privește, e sânge.

Sub privirile noastre, greutatea substanței care acoperea tavanul devenea prea mare pentru a se mai scurge într-un singur loc. Picăturile izbucniră într-un al doilea loc, mai aproape de noi, iar ritmul în care cădeau era mai rapid. Mi-am aprins și eu lanterna, apoi am văzut cum pata de pe podea se lățește. Degete frânte de sânge se îndreptau înspre lanțurile noastre.

— Feriți-vă, spuse George. Atingerea fantomatică e la fel ca la orice alt tip de ectoplasmă.

— Plecăm, decise Lockwood pe un ton tăios. Adunați rucsacurile. Nu, lăsați lanțurile; avem unele de rezervă. Gata? Iute, atunci. Urmați-mă.

Am pășit peste bariera de fier și am sprintat spre ieșire, departe de masa de sânge care se extindea. Radia de răutate în valuri. Camera era rece ca gheața.

— Călătorie sprâncenată! rosti George în urmă în timp ce ne apropiam de ușă. Dar când am ajuns acolo, era închisă.

Pentru o clipă, am rămas înlemniți cu toții. Am simțit cum un fior de panică îmi sugrumă stomacul. Lockwood pași înainte. Ajunse din trei pași mari și încercă mânerul, îl zgâlțâi sănătos.

— Blocată, spuse el. Nu pot s-o deschid.

— Ce naiba s-a întâmplat cu pana? am întrebat.

— Cu DBU-ul, răsună slab vocea lui George.

Am înjurat de mama focului.

— Nu-mi pasă cum îi spune, George! N-a funcționat! Nu ai înțepenit ușa cum trebuie.

— Am înțepenit-o foarte bine.

— Nu. N-ai făcut decât să o împingi la o parte cu PMG-ul tău! Apropo, asta înseamnă Piciorul tău Mare și Gras.

— Gura, Lucy!

— Nu vreți să tăceți amândoi, se răsti Lockwood, și să mă ajutați cu ușa asta?

Am apucat cu toții mânerul și am tras de el cât am putut de tare. Ușa nici nu s-a clintit.

— Unde e cheia? am întrebat. Lockwood, cheia. Ce-ai făcut cu ea?

El ezită, apoi răspunse:

— Am lăsat-o în ușă.

— Minunat, am pufnit eu. Cu oameni ca tine și George, am putea la fel de bine să punem un semn cu „Bine ați venit” pentru Vizitatorul nostru.

— Ți-am zis că am înțepenit-o bine, strigă George. Și am presărat și sarea, adăugă el, bătând din picior peste granulele de sub bocancii noștri. Vezi? Nu ar fi trebuit să poată să se apropie de ușă.

— Calmați-vă, rosti Lockwood, care cerceta cu lanterna tavanul de unde un nou cheag de sânge începuse să picure amenințător aproape de locul în care ne aflam. Reacționează la panica noastră. Să ne întoarcem în cerc.

Am ajuns cu bine, deși a trebuit să ocolim mai mult prin cameră. Mai multe dintre băltoace deveniseră între timp șiroaie neîntrerupte, ca niște robinete pornite și uitate așa. Sunetul făcut nu mai era o serie rapidă de picături, ci un clipocit continuu de lichid. Balta de sânge se lărgea simțitor pe podea.

— Vom fi înconjurați, am spus eu. Cât de multă ectoplasmă poate să aibă?

— E enorm, murmură George. Nu e un Tip II obișnuit. Un Poltergeist ar fi avut puteri telekinetice avansate – să închidă ușa, să o țină închisă, să învârtă cheia – dar nu se

potrivește cu acest tip de manifestare. Sângele o face cu siguranță un Metamorf. Dar Metamorfii nu învârt chei...

— Am fost un prost, rosti Lockwood. Un mare prost. Am subestimat totul... Lucy, trebuie să găsim ieșirea secretă. Trebuie să ne arăți locul ăla din perete.

Un braț de sânge se întinse cu viteză din băltoaca de pe podea. Se apropie de lanțurile din fier, apoi se retrase, sfârâind și scuipând. Aerul era îmbâcsit de miasma sângelui; era greu să respiri.

— Sau rămânem aici... am spus eu. Măcar nu poate să intre.

George țipă ca din gură de șarpe. L-am simțit cum sare într-o parte. Se poticni de rucsacuri și aproape căzu dincolo de linia de fier. Lockwood scăpă o înjurătură:

— Ce naiba...

Porni lanterna. George zăcea ghemuit peste ranițe, trăgându-l de jachetă. Un fuior de fum i se ridica de pe umăr.

— Sus, spuse el cu glas sugrumat. Repede.

Raza lanternei țâșni în sus. Deasupra noastră era candelabru, acoperit de praf și păienjeniș. Un șiroi de sânge își croise drum de pe tavan pe coloana centrală, iar de acolo pe curbura unui braț din cristal. În cel mai jos punct, un nou medalion de sânge se forma încetul cu încetul.

— Nu... nu poate să facă asta, m-am bâlbâit eu. Suntem înconjurați de fier.

— La o parte!

Lockwood mă împinse tocmai când picătura cădea pe podea în centrul cercului. Cu toții stăteam aproape cocoțați pe lanțurile de fier.

— L-am făcut prea mare. Puterea fierului nu ajunge până în centru. E slabă acolo, iar Vizitatorul este de ajuns de puternic încât să o dovedească.

— Atunci, să strângem cercul, sugeră George.

— Dacă micșorăm cercul, răspunse Lockwood, vom fi înghesuiți într-un spațiu micuț. Abia dacă e miezul nopții; mai avem șapte ore până în zori, iar chestia asta abia a început. Nu, trebuie să scăpăm, iar asta înseamnă colțul lui Lucy. Haideți.

Cu lanternele ațintite deasupra capetelor, am ieșit din cerc pe partea opusă băltoacelor de sânge și am dat să ocolim spre colțul îndepărtat al peretelui. Dar nici nu ne-am urnit bine, că dârele groase și întunecate s-au extins pe tavan, curgând cu viteză în direcția noastră. Golul din stomac se făcea tot mai mare; mi-am înăbușit cu greu un țipăt.

— Așteptați, am spus eu. Simte unde suntem. Dacă ne îndreptăm cu toții încolo, ne va ajunge imediat.

Lockwood încuviință.

— Ai dreptate. Bine gândit. Hai, George. Vom încerca să îi distragem atenția. Lucy, du-te acolo și continuă să cauți.

— Bine... am răspuns în grabă. Dar de ce eu?

— Ești fată, răspunse Lockwood. N-ar trebui să fii mai sensibilă?

— Da, la emoții, la nuanțe în comportamentul uman. Nu neapărat la pasajele secrete dintr-un perete.

— Eh, e cam același lucru. Știi, eu și George suntem buni numai la a flutura din săbii.

Se avântă înainte, rotind lanterna și agitând spada înspre tavan. George îl imită, îndreptându-se spre celălalt colț.

Nu am avut timp să văd dacă Vizitatorul era într-adevăr distras. Am lăsat spada și mi-am

potrivit lanterna pe lumină slabă, ținând-o strâns între dinți, ca să văd cât de cât încotro mă îndreptam. Fereastra era la stânga mea. Dincolo de geam ne aștepta aerul rece al nopții și o posibilă cădere de zece metri pe pietrișul aleii, îndeajuns să ne sfarme oasele. Cine știe, poate urma să fim nevoiți să sărim, înainte ca Vizitatorul să ne vină de hac. Poate acela ar fi fost un mod mai bun de a muri.

În ciuda frigului, fața îmi era scăldată de sudoare. Mi-am lipit mâinile tremurânde de perete. Ca și mai înainte, le-am plimbat peste tot în zona unde sunase a gol.

Nimic. Totul era neted.

Am ajuns la colț, pipăind de sus până jos. Dintr-un impuls de moment, am încercat și peretele alăturat. Poate găseam un întrerupător sau o ușa. Mă ridicasem pe vârful degetelor, întinzându-mă cât eram în stare. Apoi m-am ghemuit. Am apăsat și am împins, punând și umărul la bătaie. Am făcut toate astea până am ajuns la firida ferestrei. Fără sorți de izbândă.

Privind înapoi, mi-am dat seama că tactica noastră dăduse roade până la un punct. George și Lockwood se agitau în celălalt capăt al camerei, canalizându-și panica în răcnete, fluierături și insulte înfiorătoare la adresa Vizitatorului. Drept răspuns, băltoaca din mijlocul tavanului crescuse noi ramuri: dâre de sânge lungi și mânioase șiroiau în jurul candelabrului și se îndreptau către ei.

Dar nici eu nu fusesem uitată. Spre groaza mea, un șuvoi de sânge se întindea pe parchet până aproape de picioarele mele. Deasupra, un braț al petei din centru venise și el primejdios de aproape, iar din el cădea un șiroi întunecat, subțire. Picături negre dantelau parchetul pe lângă bocancii mei. Una mi-a șters călcâiul. S-a auzit un sfârâit; un firicel de fum subțire și alb se unduia în sus în vreme ce eu am sărit pe pervazul ferestrei.

Nu era bine. Acum riscam să fiu împresurată. M-am întors, ghemuită, gata să sar jos. În acea clipă, degetele mi-au atins oblonul de lemn de pe latura firidei. L-am privit și, în acel moment de deznădejde, mi-a venit inspirația.

L-am luminat cu lanterna. Era un panou solid, la fel de înalt ca firida și aproape la fel de lat. În spate, în apropierea ferestrei, niște balamale mari și negre îl țintuiau de piatră. Dacă îl trăgeai, acoperea fereastra.

Și poate că dezvăluia altceva.

Am apucat bucata de lemn și am încercat să o trag către mine. Voiam să văd ce e după ea, pentru orice eventualitate. Undeva, ceva a cedat. Am simțit cum oblonul se mișcă. Am luminat repede cu lanterna... și am zărit o crăpătură, un spațiu gol, suficient de larg încât să îmi vâr degetele în el. Poate că nu era decât piatră dedesubt, poate chiar era un oblon. Sau poate...

— George! Lockwood! i-am strigat peste umăr, dincolo de o coloană de sânge șiroind. Cred că am găsit-o! Iute, am nevoie de ajutor!

Fără să mai zăbovesc, am tras de lemn. M-am opintit și am smucit de el. Nu se urnea nimic din loc.

Ceva m-a îmbrâncit într-o parte. Era Lockwood, care se aruncase înspre firidă. Sângele se apropia de marginile încăperii. Fusesse nevoit să se țină lipit de perete cât alergase spre pervaz. George era pe urmele lui, ținându-și spada în unghi deasupra capului. Sângele care cădea se izbea de vârful armei, sfârâind și scânteind la atingerea fierului. Dintr-un salt, era lângă noi. Nimeni nu scoase o vorbă. George îmi întinse spada. Cei doi apucară lemnul în mâini, se opintiră și traseră. Eu m-am întors, ținând sabia deasupra noastră ca pe un scut

ineficient.

Sângele de pe tavan se întindea acum aproape de pe un perete pe altul; doar în spațiul nostru mai rămăsese un singur triunghi neatins. În rest, torente de sânge cădeau precum cortinele unei scene, gălgâind, înaintând ca niște rafale de ploaie în timpul furtunii. Podeaua era năclăită de sânge, care se infiltra prin parchet și se agăța de plinte. Candelabrul lăcrima sânge, cristalele sale luceau stacojiu. Acum înțelegeam de ce camera nu avea niciun soi de mobilier, de ce fusese abandonată de atâția ani. Acum pricepeam de ce avea numele pe care îl purta.

George icni. Lockwood scoase un țipăt. Aproape se prăvăliră în spate, peste mine, cu oblonul în mâini, îndărătul lui, fire mate de păienjeniș atârnavu precum părul unui cadavru. Lanterna mea străbătu beznă, dezvelind o arcadă îngustă în perete.

Sângele spumega la colțul oblonului și pe lama de deasupra capului meu. L-am simțit sfârâind pe mânuși și pe brațe.

— Înăuntru! Înăuntru! i-am îndemnat pe ceilalți.

Cei doi intrară în grabă. I-am urmat, înaintând ca racul, pășind de pe parchet pe piatră străveche. Sângele se revărsa în interiorul oblonului, curgând pe marginile pasajului, spumegând înspre picioarele mele.

În spatele oblonului am remarcat o sfoară mâncată de vreme, legată de un inel de fier. George și Lockwood apucară de ea și își încordară puterile. Încet, oblonul se trase spre interior. Sângele se grăbea să pătrundă prin intrarea care se micșora văzând cu ochii, stropindu-i mâna lui George. Cu un blestem, acesta se prăvăli înapoi. Și eu mi-am pierdut echilibrul. Cu un ultim efort, Lockwood trase de sfoară. Ușița oblonului se închise, lăsându-ne în beznă, ascultând izbiturile și gălgâitul sângelui, semne ale furiei pe care creatura fără nume o dezlănțuia asupra peretelui.

22.

Deodată, ca și cum un întrerupător fusese apăsat sau un dop tras, zgomotul înfiorător încetă. Eram singuri.

Tăcerea bruscă m-a făcut să tresar. M-am sprijinit cu spatele de piatra aspră și mi-am ridicat capul, cu gura larg deschisă, găfâind. Propriul sânge îmi bubuia în urechi. Pieptul mi se ridica și cobora zvâcnind, fiecare clipă îmi aducea durere. Deși era complet întuneric, știam că și ceilalți zăceau întinși lângă mine în pasajul strâmt. Gâfâitul lor era în tandem cu al meu.

Ne prăbușiserăm claie peste grămadă. Aerul era rece și rânced, însă măcar nu se mai simțea miasma copleșitoare a sângelui.

— George, am croncănit eu, ești bine?

— Nu. Fundul cuiva îmi strivește piciorul.

Mi-am schimbat poziția, iritată de remarcă lui.

— Mă refeream la ectoplasmă, acolo unde ai fost lovit.

— O, da. Mulțumesc. Nu m-a atins pe mână, deși cred că mi-a distrus jacheta.

— Atunci, e bine. E o jachetă groaznică. Cine are o lanternă? Am scăpat-o pe a mea.

— Și eu, adăugă Lockwood.

— Poftim.

George o aprinse pe a sa. Lanternele niciodată nu te arată în cea mai bună ipostază. Nici măcar divele din revistele mondene ale lui Lockwood nu ar fi arătat prea bine dacă ar fi fost luminate cu o lanternă sub față. Evident, nici George, nici eu, ghemuiți laolaltă, cu părul learcă de sudoare și teamă, cu ochii bulbucăți, roșii ca racul la față, nu arătam mai bine. Brațul lui devenise un amestec de alb livid și verzui acolo unde fusese atins de ectoplasmă. Din braț ieșea fum; la fel și de pe sabia care se odihnea pe genunchii mei. Când am coborât privirea, am băgat de seamă că și bocancii și pantalonii mei erau stropiți cu aceeași substanță.

Lockwood, în chip miraculos, părea să fi scăpat de ce era mai rău. Hainele abia dacă îi erau pătate și vârful unui smoc de păr de pe frunte fusese ars de un strop de ectoplasmă. Dar, în vreme ce chipurile noastre erau îmbujorate, al său pălise vizibil; în vreme ce noi gâfâiam, icneam și ne chinuiam să ne urnim, el zăcea calm și rigid, așteptând să-și potolească respirația. Își dăduse jos ochelarii de soare, iar ochii întunecați îi sclipeau. Strângea din dinți. Mi-am dat seama numaidecât că își îngropase emoțiile în adâncul sufletului, că se oțelise împotriva lor. Pe chip i se citea un amestec de sentimente nemaivăzut până atunci.

— Ei, bine, începu el, deocamdată s-a terminat.

George aținti lanterna către pasajul secret. Câteva secunde mai înainte, degete groase de sânge curseseră prin el. Acum, lemnul era uscat, prăfuit și nepătat. Nu mai exista nicio dovadă fizică a contactului. Dacă ne-am fi întors în camera goală, fără îndoială că ar fi fost uscată și neatinsă. Nu că am fi avut de gând să ne întoarcem prea curând.

Lockwood se ridică anevoie și își potrivi șiragurile de lanțuri.

— Suntem în stare bună, remarcă el. Am pierdut lanțurile groase și restul chestiilor din rucsacuri, dar am rămas cu săbiile și cu sigiliile din fier și argint. Și am descoperit ceea ce căutam.

Am privit cu luare aminte la suprafața curată și calmă a ușiței.

— De ce nu a putut să ne urmeze? Fantomele pot trece prin pereți.

Lockwood ridică din umeri.

— În anumite cazuri, un Vizitator e legat complet de camera în care și-a întâlnit sfârșitul și nu mai conștientizează spațiile adiacente. Prin urmare... când i-am părăsit terenul de vânătoare, a fost ca și cum am fi încetat să existăm, ca și cum n-am mai fi fost...

L-am privit sceptică.

— N-ai nici cea mai vagă idee, nu-i așa?

— Nu.

— Iată o posibilă explicație, rosti George și își ridică lanterna. Vedeți inelul de care am tras pentru a închide ușa? E din fier. Și priviți aici, e o armătură din benzi de fier pe întreaga suprafață a lemnului. Și jos pe piatră la fel... Par vechi. Cineva le-a amplasat aici tocmai pentru a izola acel Vizitator. Astfel, pasajul acesta e sigur.

Lumină cu lanterna împrejur, permițându-ne să cercetăm spațiul în care eram izolați. Era un coridor foarte îngust, cu pereții și podeaua acoperite de cărămizi vechi, subțiri. Era destul de scurt și dădea fix în colțul zidului de vest, cel care păruse suspect de gros în schițele lui George. Aici, cărămizile erau înlocuite de piatră solidă, iar pasajul cotea la dreapta. Locul era aproape în întregime acoperit de vălătuci de pânză de păianjen, care atârnavu precum niște cortine cenușii de pe tavan până jos.

— Nu-mi plac toți păianjenii ăștia, am mărturisit.

— Nu sunt atât de mulți aici, în pasajul lateral, rosti Lockwood, din cauza fierului. Dar odată ce vom da colțul, vom fi din nou în clădirea mănăstirii și ne vom apropia din nou de Sursă. Asta înseamnă mai mulți păianjeni și Vizitatori mai puternici. De acum înainte, vom folosi tot arsenalul pe care-l avem la dispoziție imediat ce întâlnim ceva.

Ne-am ridicat cu greu. I-am înapoiat spada lui George și am scos-o pe a mea. Mi-am găsit lanterna printre cărămizi, dar avea becul spart. A lui Lockwood se pierduse, iar a lui George abia dacă mai lumina.

— Să economisim bateria, rosti Lockwood, apoi scoase niște lumânări și le distribuie; aveau o flacără gălbuie, ca de muștar, înaltă și puternică.

— Vor fi și un bun indicator de acumulări parapsihologice. Fiți cu ochii pe ele, a adăugat.

— Păcat că nu putem folosi pisici în cușcă, cum făcea Tom Rotwell, spuse George. Se pare că sunt cel mai puternic indicator posibil, dacă suportați zgomotul.

— Nu-mi vine să cred că Sursa nu se află în Camera Stacojie, am spus eu. Vizitatorul acela era extraordinar de puternic.

— Și atât de straniu, adăugă George. Un amestec de Poltergeist și Metamorf. Asta e ceva nou.

— Nu, era doar un Metamorf, îl contrazise Lockwood, cu lumânarea ridicată în sus, cercetând calea către cotitură. Nu avea deloc proprietăți telekinetice.

— Uiți că a închis și a încuiat ușa cu cheia, i-am amintit.

— Oare? Nu prea cred.

L-am privit nedumerită în timp ce se îndepărta.

— Stai puțin, am zis eu. Crezi că altă fantomă...

Atunci mi-a picat fisa.

— Vrei să spui că cineva viu a făcut-o? Că ne-a închis acolo în mod intenționat? Dar asta înseamnă că...

George scoase o fluierătură lungă și joasă.

— Fairfax sau Starkins...

— Dar nu ar veni aici, am protestat. Nu după lăsarea întunericului.

— Starkins nu ar face-o, răspunse Lockwood. Hai, avem treabă.

Încă îl priveam înmărmurită.

— Fairfax? Dar de ce?

Lockwood îmi făcu semn să tac; ajunsese la cotitură și se apleca pentru a evita pânzele. Când ridică lumânarea spre păienjeniș, zeci de trupuri negre și lucioase se retraseră înspre margini, evitând sfera de lumină.

— De cum am coborât de pe cărămizi s-a făcut mai frig, observă el. Mai e și miasmă, și o senzație puternică de neliniște... George, verifică temperatura aici, apoi du-te spre pietre.

George își făcu loc pe lângă mine și studie termometrul. L-am urmat fără tragere de inimă.

— Știi că nu-ți place Fairfax, am insistat, dar să spui că e nebun...

— O, cu siguranță că nu e nebun, îmi tăie Lockwood vorbele. George, care e diferența de temperatură?

— Scade de la nouă la cinci pe o distanță de treizeci de centimetri.

Lockwood încuviință.

— E de la pietre. Și se va face și mai frig acolo unde mergem.

Arătă spre arcada de lângă el: neagră și căscată precum o gură. Lumina lumânărilor nu bătea prea departe. George își aprinse lanterna pentru o clipă, pentru a descoperi intrarea într-un nou pasaj, mai înalt și mai lat decât cel prin care venisem. Se întindea în interiorul zidăriei.

Lockwood avusese dreptate cu privire la scăderea de temperatură. Pentru întâia oară, chiar simțeam frigul. Mi-am scos căciula și am pus-o pe cap, mi-am tras fermoarul jachetei până la gât. Ceilalți făcură la fel. În tot acest timp, îl săgetam cu privirea pe Lockwood, iritată de refuzul său de a vorbi despre Fairfax și ușa Camerei Stacojii. Încă o dată, își păstra secretele cu sfințenie, refuzând să împărtășească ceea ce știa. Fusesse așa de câteva zile încoace, de când Fairfax ne contactase prima oară. Poate chiar și înainte, de la momentul tâlhăriei, când găsisem colierul...

Mi-am dus mâinile la gât și am verificat lanțul de argint. Pe sub haină, cutia mă apăsa, rece și grea, pe piept. Mă întrebam dacă strălucea, dacă fantoma emitea vreo lumină. Ei bine, era suficient de bine protejată. Nu din cauza lui Annie Ward trebuia să ne facem griji acum.

Lockwood își puse mânușile; George își îndesă pe cap căciula cu moț, de un verde bolnăvicios. Am intrat în pasaj, în frunte cu Lockwood, care ținea sus lumânarea. Perdele de păienjeniș dansau și pluteau deasupra flăcării sale plâpânde.

După câțiva pași, George ne opri. Arătă spre peretele din dreapta, la o arcadă din cărămidă fixată în piatră.

— Asta e calea inițială de acces din Camera Stacojie, spuse el. A fost blocată atunci când au reconstruit casa. Acum, suntem într-unul dintre pasajele mănăstirii.

— Bine, răspunse Lockwood. Să ne uităm pe hartă. Poate ne dăm seama unde anume suntem.

Deodată, întoarse capul într-o parte. Flama lumânării începuse să freamăte; lumina se făcuse mică, tremurândă și palidă. Cu toții am simțit schimbarea, senzația care te încearcă atunci când un Vizitator e în preajmă.

Am așteptat, cu săbiile ridicate și mâinile deasupra centurilor.

Pentru o clipă nu se întâmplă nimic, apoi... un băiat apăru în fața noastră în întuneric. Emitea o lumină fragilă. Era greu să ne dăm seama la ce distanță era, ori dacă plutea sau atingea pietrele cu picioarele. Lumina sa fantomatică îl lumina doar pe el. Când am ascultat mai bine, mi s-a părut că aud plânsete înfundate, dar chipul apariției era lipsit de expresivitate. Ne privea cu expresia aceea absentă pe care atâtea dintre apariții o au.

— Uitați-vă la hainele lui, șopti Lockwood.

Băiatul fusese destul de tânăr, poate chiar mai tânăr ca mine. Avea păr blond și era grăsun, cu o față blândă și rotundă. Dacă George ar fi fost spălat și vârat cu forța în haine curate și călcate, ar fi putut trece drept verișori. Purta pantaloni închiși la culoare și o jachetă lungă, gri, care părea prea mare pentru el. Ceva din croiala jachetei și a pantalonilor (nu mă pricep la modă) îmi spunea că acea stafie dănuia de decenii. Uniforma și mânerul italianesc al spadei erau inconfundabile.

— Vai, Doamne, e agentul Fittes. Cel care a murit aici.

Vaierul deveni mai sonor. Apariția pâlpâi, apoi ne întoarse lent spatele și se îndepărtă în întunericul pasajului.

Toate sunetele și imaginile se estompară. Nu ne mai înconjurau decât bezna, tăcerea și un miros dulce-acrișor. Lumânările reveniră la viață. Cu acea ocazie ne-am amintit să

respirăm.

— Ce n-aș da pentru o bomboană cu mentă acum, rosti George.

— Lucy, ți-a vorbit? Întrebă Lockwood.

— Nu.

— Dar încerca să ne spună ceva.

— Asta e problema cu fantomele. Niciodată nu spun lucrurilor pe nume. Ei bine, probabil a fost un avertisment, dar trebuie să continuăm. Nu avem de ales.

Am mers mai departe, mai lent ca înainte. La nici trei metri mai încolo, cam pe unde zărisem apariția, am dat de niște trepte.

Erau scări în spirală, înguste și abrupte. Pasajul ducea direct la ele, iar intrarea era străjuită de blocuri de piatră mai mici.

— Patru grade Celsius, rosti George într-o doară.

Lumina termometrului i se reflecta în ochelari și îi colora în verzui răsuflarea înghețată.

— Se pare că vom coborî, spuse Lockwood. George, chestia asta se găsea în schițele medievale ale clădirii?

— Nu știu... De fapt, da, așa cred. O scară care lega dormitoarele de cantină. Vrei să verific?

— Nu. Nu, hai să isprăvim treaba asta.

Am pornit pe trepte. Lockwood cobora primul, apoi eu și George, ținând ariergarda. Nu era un spațiu confortabil. Aveai senzația acută că te afli într-un loc străvechi și complet ferit de lumina soarelui. În ciuda frigului, aerul nu era rarefiat, iar pereții erau foarte strâmți de o parte și de alta. A trebuit să ne aplecăm pentru a evita straturile de păienjeniș de pe tavan. Lăcrimam de la fumul lumânărilor, ale căror fitiluri aruncau umbre tulburătoare pe curbura lină a pietrelor.

— Aveți grijă să nu vă împiedicați de vreo rămășiță a băiatului de la Fittes, zise George. E pe-aici pe undeva.

I-am aruncat o privire cruntă.

— Cum de te-ai gândit măcar la așa ceva, George?

— Poate pentru că sunt agitat.

Am oftat.

— Da... corect. Și eu sunt.

Cu toții ne resimțeam. Simțurile ne erau în stare de alertă, așteptând cel mai mic declanșator. Pe dinafară, totul părea calm, fără sunete, fără lumini fantomatice, fără flăcărui de ectoplasmă. Dar asta nu însemna nimic. Camera Stacojie fusese la fel la început.

Casa scării se deschise într-o mică încăpere, cu arcade blocate de fiecare parte, înainte de a-și continua drumul în jos. Lockwood se opri.

— Acum am ajuns la parter, spuse el. Trebuie să fim chiar în spatele tapiseriei. Vă amintiți, cea cu imaginea ursului.

— Îmi aduc aminte, am încuviințat. Aici era locul acela rece.

— Da, am coborât la trei virgulă cinci grade, confirmă George. E cea mai scăzută măsurătoare din casă, adăugă cu glas încordat. Ne apropiem.

— Ar fi mai bine să o luăm încet.

Lockwood împărți niște gume de mestecat. Molfăind mecanic, am reînceput să coborâm în spirală către subsol. Atunci mi-a încolțit în minte un gând.

— Treptele, am început să spun, ascunzându-mi emoțiile. Nu cumva... nu cumva sunt

acele trepte?

În urma mea, George chicoti.

— Nu. Nu-ți face griji. Erau celelalte.

— Ești sigur? În legende e clar vorba despre treptele principale?

— Da.

Coboram lent, atenți la fiecare pas, învârtindu-ne ca într-un carusel. Lumânarea lui Lockwood pâlpâia și dădea să se stingă, apoi își revenea la viață.

— Ei bine, continuă George, nu precizează foarte limpede. Doar menționează niște „trepte vechi”, dar toată lumea a presupus că e vorba despre scara principală, cu toți dragonii ăia sculptați, cu nișele în formă de craniu și toate cele.

— Așa... Deci, doar au presupus... Dar trebuie că e vorba despre cele din hol, nu?

— Da. Așa e.

— Deși nu am găsit nicio urmă de fenomene parapsihologice acolo, nu?

— Nu. Și nici aici nu găsim, rosti George pe un ton neobișnuit de ferm. E doar o legendă.

Cu siguranță părea astfel. Nu m-am îndoit nici măcar pentru o clipă. Așa că mi-am scos o mânășă și am vârât-o în buzunar doar pentru liniștea mea sufletească. Din pură curiozitate, mi-am lăsat vârfulurile degetelor să mângâie pereții de piatră în timp ce coboram.

Spre ușurarea mea, nu am simțit decât răceala peretelui. Era o răceală adâncă, uscată și fără viață, care se cufundase în pietre de-a lungul secolelor. Îmi făcea pielea de găină și îmi trimitea un impuls electric până la părul de pe ceafă. O senzație neplăcută, dar atât. Era doar rece.

Eram cât pe ce să-mi retrag degetele când am auzit sunetele.

La început abia șoptite, însă se apropiau cu repeziciune. Tropăit de cizme. Cizme și zăngănit de metal. Casa scârilor răsuna de ele și de glasurile multor bărbați. Se auzea freamătul tunicilor, sunetul metalic al săbiilor. Deodată, erau peste tot, ținând pasul cu noi. Simțeam miros de smoală încinsă, de fum și de sudoare, și duhoarea copleșitoare a fricii. Cineva țipa într-o limbă pe care nu o înțelegeam. Era un strigăt simplu de disperare, o rugămintă pentru ajutor. Clinchet de zale, sunetul înfundat al unei lovituri, un gemăt de durere.

Cizmele continuau să coboare și cu fiecare pas pe care îl făceam senzația de teroare dimprejur devenea tot mai puternică și palpabilă. Acum nu se auzea doar un glas care implora, ci mai multe, și pe măsură ce ascultam, țipetele lor începeau să crească în volum și să devină tot mai deznădăjduite și mai isterice. Mai puternice, tot mai puternice... curând, au înghițit toate celelalte sunete, cizmele care tropăiau și zalele care zăngăneau, până ce părea că se contopesc într-o chemare din adâncurile pământului, un zbierăt isteric de teamă...

Am retras repede mâna. S-au dus. Am tras cu nesaț în piept aerul afumat și am cercetat îngrijorată peretele. Slavă cerurilor! Doar pentru o clipă, umbra îmi păruse să fie diferită. Mai înaltă, mai subțire, mai ascuțită și mai cocârjată... Nu, era la fel, iar sunetele dispăruseră. Mi-am tras în grabă mânășă peste degetele amorțite. S-au dus...

Doar că nu dispăruseră. Încă le auzeam. Eco-ul țipătului încă răsuna, slab și îndepărtat.

— Mmm, băieți... am început eu.

Lockwood s-a oprit brusc în fața mea.

— Evident! Ce idiot am fost!

George și cu mine ne-am oprit și ne-am uitat nedumeriți la el.

— Ce e? Întrebă George. Ce s-a întâmplat?

— A fost sub nasul nostru de la bun început!

— Ce anume?

— Răspunsul. Of, ce prost sunt!

Încruntată, mi-am dus palma înmănușată la cap. Ascultam, mă căzneau să ascult.

— Lockwood, așteaptă, am spus eu. N-auziți și voi?

— Mi-a ajuns până peste cap, izbucni George. Lockwood, te porți ciudat de câteva zile încoace. Spune-ne ce se petrece. Sigur e vorba despre Fairfax și, de vreme ce el ne-a băgat în primejdia asta, cred că ne datorezi o explicație.

Lockwood încuviință.

— Da, așa e. Dar mai întâi trebuie să găsim Sursa.

— Nu, mârâi George. Nu e destul. Spune-ne acum.

Țipătul se întetea, îndepărtat, însă crescând în tărie. Lumânările începură să pâlpâie. Umbrele se schimonoseau pe pereți.

— Lockwood, ascultă! l-am implorat eu.

— Trebuie să rămânem atenți, George, rosti Lockwood. Nu avem timp de explicații.

— Atunci, vorbește repede. Și folosește cuvinte scurte.

— Nu! Amândoi... tăceți!

Se uitară nedumeriți la mine. Îmi înfipsesem degetele în tâmpile, dinții îmi erau încleștați. Sunetul groaznic tocmai țâșnea la volum maxim din pereți.

— Nu-l auziți? am șoptit eu. Țipătul.

Lockwood se încruntă.

— Ce? Nu... nu cred.

— Crede-mă! Acestea sunt Treptele Urlătoare! Trebuie să plecăm de aici acum.

Urmă un moment de ezitare, dar Lockwood era un lider prea bun ca să ignore un asemenea avertisment. Mă apucă de mână.

— Bine, ajungem repede jos. Poate că zgomotul se va opri acolo. Poate numai tu, Lucy, poți să...

Se opri. Degetele i se încleștară pe mâna mea. L-am simțit cum se clatină pe trepte. Sunetul devenise și mai turbat, și pentru întâia oară sfărâmă barierele fizice și deveni audibil pentru urechile celorlalți.

Am privit îndărăt. Și George încremenise, cu ochii holbați. Spuse ceva, dar nu l-am putut auzi. Țipătul era prea puternic.

— Jos! strigă Lockwood, sau cel puțin asta mi se părea că spune. Jos!

Se clătina, dar încă mă strângea de mână. Mă trăgea după el. În spatele meu, George mai că nu se prăvălea peste noi, cu pumnii strânși peste urechi. Ne-am aruncat în jos, prin bezna și luminile care se succedau în spirală, cu flăcările lumânărilor săltând nebunește și umbrele noastre dănțuind pe pereți.

Țipătul bubuia de pretutindeni, ieșind direct din trepte și din pereți. Volumul era de nedescris – la fel de dureros ca niște lovituri repetate – dar disconfortul psihic pe care îl purta cu sine era cel care îl făcea de nesuportat; îți făcea stomacul să ți se întoarcă pe dos, capul să ți se despice în două și lumea să se învârtă cu tine. Era sunetul terorii morții, prelungit până la infinit, dăinuind o eternitate. Cobora în spirale în jurul nostru, răvășindu-ne mințile.

Jos, tot mai jos, pretutindeni în jur, umbrele care veneau la vale nu mai erau ale noastre,

ci niște forme mai întunecate cu capete ascuțite, cu glugi de sutană și brațe subțiri, subțiri, întinse în sus de-a lungul pereților. Tot mai jos, căzând, sărind, croindu-și calea prin păienjeniș, tot în cerc. Pe pereți, siluetele în sutană săltau și cădeau, ținând pasul pe fiecare parte. Degete de umbră se înălțau și se cufundau; scările parcă nu se mai terminau și țipetele ne sfredeleau craniile ca niște vătraie din fier încins, încât tot ce voiam era ca oribilul zgomot să se sfârșească.

Am căzut la capătul scărilor într-o mică încăpere pătrată.

Ne-am prăbușit pe podea. Lumânările ne-au scăpat din mâini și s-au rostogolit pe piatră. Capetele ne vâjâiau; nu ne puteam ridica, din cauza zgomotului și a grabei amețitoare în care coborâsem. Țipătul încă nu se oprise. Acum, umbrele grăbite lunecau de pe scări pe pereții camerei, siluetele săltau, dansau și zburdau într-o frenezie diavolească. Frânghii de umbră li se legăneau rupte la încheieturi.

— Călugării, am bolborosit eu. Sunt călugării! Cei pe care i-au ucis aici.

Șapte călugări, spunea povestea. Șapte călugări fuseseră aruncați într-o fântână pentru păcatul blasfemiei.

Mi-am ridicat capul și m-am uitat de-a lungul podelei. Acolo, luminată de lumânări, în centrul camerei, ne aștepta o gaură largă, rotundă, mărginită de pietre, din care ieșea o întunecime de neconceput, iar lângă ea...

Între noi și fântână zăcea întinsă o siluetă uscată și ofilită; o mogâldeată din oase și cârpe învăluită în straturi de păienjeniș. Gâtul era sucit într-un unghi straniu, nefiresc. Un braț era îndreptat înspre gaură, de parcă ar fi vrut să se tragă încolo și să dispară în beznă.

Băiatul de la Fittes aproape că ajunsese până la capătul scărilor înainte ca țipătul să-l omoare. Se împiedicase, bănuiam, în goana lui nebună, sfârșind prin a-și rupe gâtul.

Măcar avusese parte de o moarte rapidă. Sunetul mă înnebunea. M-am ridicat în picioare. Îmi era greu; îmi era greu și să mă mișc, și să gândesc. Lângă mine, Lockwood și George simțeau același lucru. O șuviță de sânge se scurgea din urechea lui Lockwood.

Ca un om beat, ne-a apucat de gulere și ne-a tras înspre el.

— Găsiți Sursa! strigă el. Trebuie să fie aici. Undeva în camera asta!

Ne-a împins într-o parte. George s-a poticnit și, în dezechilibrul său, s-a apropiat de una dintre umbrele de pe perete. Dintr-odată, din zidăria de lângă el s-a dezlipit o mână translucidă, cu degete lungi și osoase, cu păr alb pe braț și capăt sfârtecat de sfoară legănându-i la încheietură. Se întindea spre George. Lockwood fu mai rapid, trase o bombă cu sare de la curea și o aruncă spre perete. Fărâmele se aprinseră, arzând cu un foc verzui. Brațul se retrase. Pe perete, umbrele se unduiau, furioase precum un șarpe.

Am bătut camera la pas, Lockwood, George și cu mine, poticnindu-ne, uitându-ne împrejur, căutând peste tot. Degeaba. Camera nu dădea nicăieri. Nu avea nicio ieșire, niciun raft, nimic în afară de pereții de piatră și fântâna adâncă, sumbră, care parcă ne aștepta.

Deodată, totul se făcu alb, într-o explozie de sare și fier. George aruncase o canistră de foc grecesc înspre umbrele din colțul îndepărtat al camerei. Tencuiala se dezlipi de pe pietre. Camera se scutură în urma exploziei. Pentru o clipă, cele mai apropiate siluete pâlپairă, aproape stingându-se, apoi își continuară dansul.

Disperarea începu să ne cuprindă. Am pornit într-un ultim atac, la unison. Torțe cu magneziu, bombe cu sare și canistre, le-am aruncat pe toate înspre pereți, încercând să nimicim umbrele fantomatice, încercând să amuțim groaznicul zgomot. Din pietrele crăpate

ieși fum, în vreme ce păienjenişul fu mistuit de flăcări. Particule arzătoare de sare și fier sfârâiau și scânteiau prin cameră într-o multitudine de culori. Totuși, umbrele călugărilor omorâți încă dansau, țipetele lor nu amuțiseră.

Nu era deloc bine. Parcă mi se turnase plumb în vine. Sursa era de negăsit, iar acum centurile și bandulierele ne erau goale, muniția fusese folosită, energia ne părăsea... Am încetinit și, în cele din urmă, am încremenit, în altă parte a camerei, George își trăsese sabia și lovea orbește în jur, fără să-și dea seama dacă atingea peretele sau nu. Lockwood era în apropierea puțului, cu o cută mare între sprâncene, privind agitat în stânga și-n dreapta, căutând disperat o soluție.

Sărmanul Lockwood. Nu mai erau soluții. Talentele ne erau inutile, rămăsesem fără arme. Brațele mi-au căzut pe lângă corp și am plecat capul în piept. Nu aveam să găsim Sursa niciodată, iar zgomotul avea să dăinuie la nesfârșit. Doar dacă nu cumva...

Am privit ca prin ceață înspre fântână.

Cât de proastă fusem! Exista o cale prin care să opresc țipetele. Să trec de îndată de la zgomot la tăcere, de la durere la liniște și pace. Și era atât de ușor.

Lângă trepte, George își scăpase spada. Căzuse în genunchi și tremura cu brațele aduse peste cap. Pe peretele dindărătul său, umbrele exultau, dănțuind triumfător.

Am pășit în față. Vedeam înaintea mea marginea pietruită a puțului, pietrele cenușii care mă invitau în întuneric și liniște.

Da. Era ușor, era limpede. Știusese de la bun început. La urma urmei, asta îmi promisese casa, când așteptam nehotărâtă în holul ei cu multe ore în urmă. Știusese că aici mă va conduce, pas cu pas, pe lângă toate acele fantome de Tip I, ceața fantomatică și șoaptele malefice, camera însângerată și, în cele din urmă, Treptele Urlătoare. Aici avea să se sfârșească totul. În acest loc. Locul în care aștepta tăcerea, în inima conacului și a bântuirii sale, unde tăcerea era veșnică. Era foarte simplu acum. Doar câțiva pași, și țipetele aveau să amuțească, iar eu aveam să fac parte din acea tăcere.

Am făcut primul pas în grabă. Când am pășit din nou, o durere subită mi-a înflorit în piept: un junghi ascuțit, rece. Am ezitat, strângând în palmă lăntișorul de argint din jurul gâtului. Venise de la medalion... Un puseu de energie. Îl simțisem până și prin sticla argintată. Annie Ward... o bătaie de cap până în ultima clipă! Ei bine, nu conta. Putea să se piardă odată cu mine.

Puțul fântânii aștepta. Îmi făcea mii de promisiuni. N-aveam de gând să mai ezit. Cu o enormă ușurare, am făcut ultimii pași înainte și am ajuns la margine.

Am rămas acolo, aplecată deasupra abisului negru. Ceva mă apucase, ceva mă ținea strâns. Ceva m-a tras înapoi spre siguranța pietrelor de sub picioare.

Lockwood: cu fața descompusă, părul răvășit, cu paltonul sfâșiat și pătat. Sângele îi șiroia pe gulerul cămășii. M-a înșfăcat mai strâns cu o mână în jurul mijlocului și m-a tras spre el.

— Nu, mi-a rostit în ureche. Nu, Lucy. Nu așa va fi.

Apoi, îmi dădu drumul, băgă capul în piept, își luă legătura de lanțuri și o aruncă pe jos.

— Chibrituri! strigă el. Dă-mi chibriturile tale. Și lanțurile! rosti și se scotoci la centură. Îmi trebuie tot fierul și orice sigiliu de argint ai. Haide, fă-o! Suntem proști! țipă el. Fântâna e Sursa, evident. Acolo sunt Vizitatorii.

Forța voinței sale străpunse înlemnirea și jugul țipătului neîncetat. Mi-am aruncat lanțurile și am desfăcut sigiliile. Am deschis un săculeț de la centură și am scos cutia de

chibrituri Răsăritul, în timp ce Lockwood își trăgea ultima canistră de pe centură. Era cea mare. Cea cu învelitoare stacojie. Racheta de semnalizare industrială, cu fitil lung, îndeajuns de lung, încât să ai timp să te îndepărtezi. Scoase briceagul și tăie fitilul, lăsând numai un ciot mic din el.

— Ia-o! strigă el. Dă-i foc!

Deja se îndepărta de mine, trăgând lanțurile spre fântână, împotrivindu-se zgomotului amețitor. Pe pereți, cele șapte umbre se opriră din săltat. Dintr-odată păreau preocupate. Brațe spectrale răsăriră din piatră și se întinseră către noi; după ele urmară primele capete cu glugă.

Am aprins un chibrit și l-am dus la fitil. O scânteie prinse viață.

Pe buza fântânii, Lockwood aruncă lanțurile și sigiliile în neant. Reveni lângă mine, luă canistra și îmi strigă în urechi:

— Fugi, Lucy! Du-te la scări!

Dar nu mă puteam urni din loc. Încă simțeam atracția mortală a fântânii. Mă simțeam de parcă aș fi fost scufundată în smoală, nici măcar n-aveam forță să mă întorc într-o parte.

Vizitatorii tocmai ieșiseră din pereți, pluteau spre interior din toate părțile. Doi dintre cei mai rapizi aproape ajunseseră la George, care zăcea ghemuit pe podea. Restul veniră după noi, cu chipuri sidefii și lipsite de substanță pe sub glugile putrezite. În loc de ochi aveau găuri adânci, iar în loc de dinți, colți sclipitori. Iar țipătul devenea tot mai tare.

Lockwood luă cilindrul și se târî până la marginea fântânii. Fitilul arsese aproape în întregime. Îl aruncă înăuntru. Fitilul luminează pietrele fântânii pentru un moment, apoi dispăru. Lockwood se răsuci. Preț de o clipă, i-am văzut chipul tras și palid, apoi privirile noastre se întâlniră. Umbrele în sutane se năpustiră asupra noastră.

Brusc, țipetele încetară, umbrele încremeniră, și, o clipă mai târziu, încăperea fu inundată de lumina exploziei surde.

23.

M-am trezit brusc cu o senzație de durere. Am deschis imediat ochii și, pentru o clipă lungă cât o veșnicie, le-am simțit alături pe surorile mele, pe Lockwood și pe Annabel Ward, cu rochia ei drăguță de vară cu flori portocalii. Toți îmi zâmbeau; i-am văzut clar, iar formele lor se suprapuneau ușor. Probabil pluteau într-un fel de nor.

N-am crezut nicio clipă că vedenia era aievea; în plus, mă durea și capul. Așa că i-am privit posomorâtă până s-au despărțit și au dispărut, iar eu am rămas singură într-un alt loc, mai întunecat.

Întunecat, dar nu lipsit de lumină. Avea o licărire argintie.

Tăcut, dar nu pe de-a-ntregul. Urechile îmi țiuiau.

Era un zgomot înalt, metalic, ca un țânțar. Când l-am auzit, m-am simțit imediat încântată, pentru că asta însemna că urechile mele erau obosite, ceea ce însemna că nu eram moartă. Nu mai eram în acel loc tăcut, în fundul puțului.

În plus, simțeam un miros puternic de fum și praf de pușcă și un gust de chimicale pe limbă. Obrazul meu era lipit de o piatră rece.

Când m-am mișcat, m-a durut de parcă iarăși căzusem de la fereastra biroului domnului

Hope. Toți mușchii mă dureau. M-am rostogolit pe cealaltă parte și m-am ridicat, simțind cum un praf fin îmi cade din păr și de pe piele.

Stăteam într-un colț îndepărtat al acelei camere subterane îngrozitoare, acolo unde mă aruncasem forța exploziei. Fruntea îmi era lipicioasă, plină de sânge. Eram acoperită – la fel ca toate celelalte obiecte din cameră – cu un strat albicios de cenușă și fier. Particule albe încă mai pluteau prin aer. Am tușit, scuipând cenușa din gură. Tusea mi-a înrăutățit durerea de cap și mai mult.

O coloană de fum alb, palid, se ridica încet din puțul din mijlocul încăperii, luminată de o radianță stranie, furioasă, argintie, care venea din adâncuri, pulsând și variind în intensitate. Întreaga cameră era scaldată în lumina magneziului. Undeva se auzeau încă reverberații slabe; simțeam cum piatra de sub picioarele mele vibrează.

Câteva cărămizi dispăruseră de pe marginea puțului și o crăpătură în spirală care pornea de la marginea lui brăzda podeaua. O porțiune din podea se înclinase în sus. Acolo unde crăpătura întâlnea peretele, mai multe pietre se desprinseseră; una sau două căzuseră, iar celelalte ieșeau în afară formând unghiuri stranii. Ici și colo, podeaua era acoperită cu fragmente mai mici de piatră. Unele căzuseră peste trupurile întinse acolo.

Trei trupuri acoperite cu praf alb. Trei trupuri împrăștiate de explozia din mijlocul puțului. Niciunul nu se mișca.

În cazul bietului băiat Fittes, era de așteptat. Avusese destul timp în care să-și perfecționeze talentul de a sta nemișcat.

Dar Lockwood și George...

M-am ridicat în picioare încet, cu grijă, sprijinindu-mă de perete. Deși mă simțeam amețită, era mult mai bine așa decât atunci când mintea mea fusese invadată de țipete. Simțeam un fel de gaură în minte de la atacul parapsihologic; o simțeam golită, răscolită, de parcă aș fi fost în convalescență, abia ridicată din pat.

George era cel mai aproape. Stătea pe spate, cu brațele și picioarele întinse. Arăta ca un puști care fusese prins făcând îngerii în zăpadă, dar ochelarii îi zburaseră și o mână îi sângera. Respira greu; burta lui se ridica și cădea ritmic.

Am îngenuncheat lângă el.

— George?

El scoase un geamăt, apoi tuși.

— E prea târziu. Lasă-mă... Lasă-mă să dorm...

L-am scuturat ferm, apoi l-am plesnit peste față.

— George, trebuie să te trezești! George, te rog. Ești bine?

Deschise un ochi.

— Au! Obrazul era singura parte care nu mă durea.

— Uite, poftim ochelarii tăi.

I-am cules din cenușă și i-am pus pe pieptul lui; una dintre lentile era crăpată.

— Ridică-te acum.

— Lockwood?

— Nu știu.

L-am găsit pe Lockwood de cealaltă parte a camerei, culcat pe o parte, cu haina întinsă în afară ca o singură aripă frântă. Nu se mișca. Fața lui era acoperită cu un strat de cenușă și arăta ca o statuie de alabastru, netedă și albă și rece. O bucată de cărămidă îl lovise, iar părul îi era năclăit de sânge. Am îngenuncheat alături de el și i-am șters cenușa de pe

frunte.

Lockwood deschise ochii. Privirea lui era limpede.

Mi-am dres glasul.

— Bună, Lockwood...

Lockwood începea să-și vină în fire. Expresia lui trecu de la uimire la recunoaștere.

— Ah... Lucy.

Lockwood clipi, încercând să se ridice.

— Lucy. O clipă am crezut că ești... Nu contează. Cum te simți, Lucy? Ești în regulă?

M-am ridicat dintr-o mișcare bruscă.

— Da, sunt bine.

George, care ne urmărea prin lentilele crăpate ale ochelarilor, spuse:

— V-am văzut.

— Ce? am întrebat. Ce-ai văzut? Nu s-a întâmplat nimic.

— Exact. Pe el de ce nu l-ai plesnit? Pe el de ce nu l-ai scuturat? De ce folosești dubla măsură?

— Nu-ți face griji, am spus, îl voi plesni, cu siguranță, data viitoare.

George scoase un mormăit.

— Grozav... Deși asta înseamnă probabil că mie o să-mi tragi un șut.

— O să țin minte, să fii sigur.

•

Fumul argintiu continua să se ridice din gaura puțului. Ne-am regrupat folosindu-ne de lumina lui. Scăpasem relativ întregi din explozie, deși atât Lockwood, cât și George fuseseră loviți de fragmente de cărămidă și toți trei tremuram din cauza celor întâmplate mai devreme. Încă mai aveam săbiile, dar fierul și sarea noastră se terminaseră. George avea și lanțul său de fier; eu și Lockwood le folosiserăm deja pe ale noastre.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să împărțim între noi rămășițele sendvișurilor cu gem și băuturile energizante. Eu și George ne-am așezat pe o bucată de piatră pentru a ne mânca porțiile, lipiți unul de altul pentru a ne încălzi. Lockwood stătea ceva mai departe, uitându-se înspre fum cu o expresie împietrită.

— Ar fi trebuit să atacăm din start puțul, spuse George. Cred că am fi făcut-o, dacă n-ar fi fost zgomotul ăla diabolic care să ne fure mințile. Sigur asta e Sursa, serios. Acolo sunt oasele călugărilor; acolo au murit.

Am încuviințat, dar n-am spus nimic. Da, acolo muriseră călugării – după ce fuseseră legați unul de altul și aduși în jos, pe scări. Ștuseră ce-i aștepta. Teroarea ultimei lor călătorii rămăsese îmbibată în piatră...

— Cred că înțeleg cum se leagă toate, continuă George. Spiritele călugărilor sunt atât de vechi, iar morțile lor au fost atât de îngrozitoare, încât influența lor s-a răspândit în toată casa. De-acolo au pornit toți ceilalți Vizitatori. Din cauza evenimentelor înfiorătoare petrecute în această cameră au înnebunit atâția locuitori ai casei mai târziu, și tot din cauza lor au făcut acele lucruri îngrozitoare.

— Toți ducii ucigași și doamnele sinucigașe pe care Starkins îi adoră, am spus, înghițindu-mi ultima îmbucătură de sendviș. Crezi că s-a terminat acum?

— Sper că da, spuse George, privind gânditor spre vălătucii de fum. Torța a răspândit o grămadă de fier, argint și magneziu acolo jos. Dacă avem noroc, toate astea s-au amestecat cu oasele și le vor suprima până vom reuși să sigilăm întreg puțul. Scările sunt sigure. Și,

probabil, și Camera Stacojie.

— Crezi că sângele dinăuntru avea legătură cu călugării? am întrebat.

— Cred că erau călugării, manifestându-se doar sub o altă formă. Erau Metamorfi; își luau un alt chip de fiecare dată. Șuvoaie de sânge în Camera Stacojie, umbre care strigă pe scări, iar aici, jos, s-au transformat chiar în apariții omenești, deși se vedea că nu e deghizarea lor preferată. Spun „a lor”, dar de fapt toate fantomele s-au comportat mai degrabă ca una singură. De-asta a fost atât de puternică bântuirea. S-a mai întâmplat și cu alte ocazii ca mai multe fantome să se contopească într-una singură. N-a fost un caz faimos și la castelul Sherbourne?

— Poate. Ce crezi, Lockwood? am întrebat. Ești foarte tăcut.

Lockwood nu răspunse imediat. Încă mai privea fumul. Trupul lui era o siluetă slabă, întunecată, cu haina atârându-i sfâșiată ca penele unei păsări care înfruntase furtuna.

— Ce cred eu? spuse el încet. Cred că am fost la un pas de moarte de două ori.

Se întoarse să ne privească, cu fața însângerată și părul vâlvoi; cu fiecare mișcare, cenușa de pe el cădea în norișori.

— Cred că am fost mult prea încet la minte până acum și ne-am subestimat grav dușmanul. Ca lider, e o greșală de neiertat și îmi cer scuze pentru ea. Însă...

Vocea lui deveni dură, iar restul frazei o spuse printre dinți.

— ... totul se termină aici.

Eu și George ne holbam la el.

— Aă, asta-i bine, am spus. Așa că poate ne spui și nouă ce...

— Am nevoie de o pârghie! țipă Lockwood, atât de brusc, că și eu, și George ne-am tras înapoi.

Lockwood se trezi la viață și traversă întreaga cameră. Haina zdrențuită îi flutura în urmă ca o mantie.

— Un băț, o rangă de fier, orice! Haideți! Repede! N-avem timp de pierdut!

— Eu am o rangă, am spus, scotocindu-mi lucrurile atârinate la centură. Dar...

— E bună. Dă-o încoace.

Lockwood îmi smulse bara din mâini, traversă în fugă camera până la peretele crăpat și înfipse adânc ranga între două pietre.

— Nu stați cu gurile căscate, mârâi el. Doar nu vă credeți la un picnic! Vom evada de aici.

— Stai puțin, Lockwood, începu George, în timp ce și eu, și el ne ridicarăm cu greu în picioare. Suntem adânc sub pământ. De unde știi că putem găsi o cale spre suprafață?

— Uită-te la fum!

Lockwood trase de rangă, scoțând o cărămidă din perete, și sări într-o parte pentru a evita piatra care se prăbuși cu zgomot pe pardoseala pietruită de sub picioarele lui.

— Dacă fumul are pe unde ieși, atunci și noi putem să o facem!

Ceea ce era adevărat, deși nici eu, nici George nu observasem înainte că fumul care ieșea din puț nu se strângea în mijlocul camerei; în schimb, plutea pe lângă tavan într-un curent moale, cenușiu, și dispărea printre pietrele peretelui spart.

— E o diferență de presiune, strigă Lockwood. Fumul e atras într-un spațiu mai mare. Acolo trebuie să fie beciul. E dincolo de peretele ăsta. Explozia ne-a rezolvat deja problema pe jumătate. Nu trebuie decât să facem o gaură mai mare. Haideți!

Energia lui ne trezi la acțiune. Scuturându-ne de oboseală și înțepeneală, eu și George am

Început să desprindem pietre din perete cu cuțitul și ranga, trăgând de unele, mișcând altele. Lângă noi, Lockwood lucra cu repeziciune, apăsându-și ranga cu toată greutatea și, acolo unde era nevoie, trăgând de pietre cu mâna goală. Ochii lui străluceau; gura lui era o linie albă, încordată.

— În noaptea asta am avut de-a face cu două probleme separate, spuse el, lovind mortarul cu putere. Par conectate, dar de fapt sunt destul de diferite. Prima problemă, bântuiala de la Combe Carey Hall, s-a terminat. Acum că nu mai există călugării, celelalte apariții pot fi îndepărtate ușor. Nu mai e niciun pericol. A doua problemă...

Lockwood aruncă ranga deoparte și îl ajută pe George să scoată o piatră de mărime medie din perete.

— ... are de-a face cu prietenul nostru, domnul John William Fairfax, iar povestea asta încă nu s-a încheiat.

Piatra căzu, spărgându-se în câteva bucăți. Am început să îndepărtez rămășițele ei, iar George și Lockwood se întoarseră la punctul slab de la jumătatea peretelui.

— Deci, am spus. Fairfax. Ce-i cu el?

— De la început a fost evident că ceva nu e în regulă cu toată povestea asta, spuse Lockwood. Invitația lui de a veni aici a fost mai mult decât ciudată. Ce-i drept, termenii lui erau uimitor de generoși, dar asta n-a făcut decât să contribuie la ciudățenia invitației. De ce a ales să vină la noi, când i-ar fi putut invita pe Fittes sau Rotwell sau pe membrii oricărei alte agenții? Rata noastră de succes a fost... îndoielnică în ultima vreme, dar Fairfax s-a arătat impresionat.

— A spus că e și el e un om din afara sistemului, i-am amintit, trăgând de o bucată de piatră. A spus că îi place pasiunea noastră și... Ai grijă la picioare! Vai, scuze, George... Și că gândim liber.

Buzele lui Lockwood se strânseseră într-o grimasă.

— Da, asta a spus, nu-i așa? Dar nu se susține, mai ales că am citit despre el și am descoperit că toată averea lui a fost moștenită de la tatăl său. Pe lângă faptul că ne-a ales însă, sunt și alte lucruri care nu miros a bine. Unu. De ce acum? E proprietarul acestui loc de ani de zile, așa că de ce s-a trezit brusc că vrea să pună capăt bântuiei? Doi. De ce naiba se grăbea așa? Ne-a dat doar două zile pentru pregătiri, un lucru ridicol! Și trei. De ce Dumnezeu ne-a interzis să aducem torțe?

— Da, nici eu n-am înțeles ultimul lucru, spuse George. Niciun om întreg la minte nu s-ar confrunta cu un Vizitator de grad A dacă n-ar avea suficiente torțe.

— Dar noi am fi făcut-o, spuse Lockwood, iar Fairfax știa asta. Știa că avem nevoie disperată de bani. Și era la fel de disperat să venim aici, atât de disperat, încât s-a oferit să ne plătească datoria de șaiszeci de mii de lire pur și simplu pentru a ne vedea veniți. Asta mi s-a părut fie o generozitate nebunească, fie ceva ce ascundea un alt motiv. Voiam să aflu despre ce era vorba de fapt. Așa că primul lucru pe care l-am făcut a doua zi a fost să fac o vizită la Combe Carey.

— Am spart peretele, spuse George, care tocmai scosese cu greu o altă piatră.

În mijlocul zidului crăpat era acum un mic spațiu. Dincolo de el era întuneric și o altă cameră.

— Bine, încuviință Lockwood. Haide să ne odihnim o clipă. Cât e ceasul, Lucy?

— Trei dimineața.

— Noaptea mai are puțin și se termină. Trebuie să plecăm înainte de răsărit. Cum

spuneam, am vizitat satul. M-am prefăcut că sunt un vânzător ambulant, mergând din ușă în ușă.

— Ce vindeai? întrebă George.

— Colecția ta de benzi desenate, George. Ah, nu-ți face griji, n-am vândut niciuna. Am pus un preț prea mare. Dar așa am avut un pretext să stau de vorbă cu oameni de prin părțile locului.

— Și ce-ai aflat? am întrebat.

Lockwood făcu o grimasă tristă.

— Din câte se pare, accentul meu rustic nu le-a picat prea bine. Nimeni n-a putut să mă înțeleagă și trei muncitori lași în umeri s-au supărat și m-au alergat în jurul lacului. Dar odată ce mi-am schimbat accentul, lucrurile au mers destul de bine și am auzit câteva zvonuri despre Fairfax. Am aflat că vine de multe ori aici cu unul dintre camioanele companiei pe care o conduce. Un camion plin de produse noi din fier, iar sătenii sunt plătiți să le care înăuntru. Cele mai multe sunt lucruri obișnuite, pe care te-ai aștepta să le vezi în orice casă – opritoare de ușă, clanțe și așa mai departe – dar muncitorii au văzut și lucruri mai mari, aduse în cutii uriașe. Câteva zile mai târziu, muncitorii le încărcău din nou în camion, iar Fairfax le ducea cine știe unde. Localnicii credeau că Fairfax testează noile produse pe fantomele din Combe Carey Hall. Lucru care, în sine, continuă Lockwood, dându-și părul pe spate și cercetând peretele, nu e greșit – toate corporațiile o fac, sunt sigur. Dar asta mă face să mă întreb din nou: dacă băntuirea de aici îi era atât de utilă, de ce s-a trezit dintr-odată că vrea să scape de ea? De ce ne-a chemat?

— Și de ce nu ne-a spus ce pericol ne așteaptă? am adăugat. Dacă experimentează aici, sigur știe despre Camera Stacojie, ba chiar și despre treptele secrete.

— Exact... Știi, cred că ar trebui să scoatem cărămida asta mare acum. Dacă reușim să o dăm jos, până și George se poate strecura înăuntru.

George spuse ceva, dar cuvintele lui se pierdură în sunetele de piatră lovită de metal. Ne-am mai chinuit câteva minute cu piatra care rămăsese; cu un mare efort, am reușit să o scoatem pe jumătate, doar ca să o vedem căzând din nou la loc. Ne-am odihnit din nou.

— Oricum, ideea e că aveam deja bănuielile mele legate de Fairfax și motivele lui. Am aflat și mai multe lucruri din cercetările lui George, pe care le-am citit în tren. Fairfax a fost un copil sălbatic. Tatăl lui i-a cerut să se apuce imediat de afacerea familiei, dar Fairfax și-a petrecut câțiva ani la Londra, bând, jucând cărți și încercând să devină actor. Niciunul dintre aceste lucruri n-ar fi însemnat nimic dacă Lucy n-ar fi găsit cheia de boltă.

Lockwood făcu o pauză dramatică.

— Care a fost... ce? întrebă George.

Mă bucuram că întrebăse; nici eu nu știam.

— Lucy mi-a arătat asta.

Lockwood se îndreptă de spate și se scormoni în buzunarele hainei, scoțând învelitori goale de bomboane, cioturi de lumânări, bile de sticlă și resturi de sfoară până găsi, în sfârșit, o bucată de hârtie mototolită. O întinse spre noi.

Era o fotocopie cu pagina din articolul de revistă pe care George o găsisese în Arhive. Cel despre tinerii bogați din înalta societate, care frecventau cafenelele și cazinourile de top din Londra acum cincizeci de ani. Annie Ward era în mijlocul mulțimii spilcuite, care se îngrămădea lângă fântână. Chipul lui Hugo Blake îmi zâmbea îngâmfat din rama portretului său.

— Uitați-vă lângă fântână, spuse Lockwood.

Era greu să disting detaliile în lumina slabă de magneziu, așa că George își aprinse torța lui. În spatele mulțimii de petrecăreți stătea un grup de bărbați tineri, îmbrăcați la patru ace, cu cravate negre, fracuri și brâuri. Înconjurau fântâna ornamentală. Unul se cățăraseră pe pedestal, chiar sub locul de unde izvora apa; ceilalți se atârnavă de margini. Emanau bunăstare, exuberanță, veselie. Cel mai înalt dintre ei era pe jumătate umbrat de fântână și stătea puțin mai departe de ceilalți. Era un om foarte înalt, musculos, cu pieptul lat și o coamă splendidă de păr lung, brunet. Din cauza părului și a umbrelor care îi cădeau pe față, chipul lui era parțial ascuns, dar trăsăturile cele mai proeminente – nasul mare, coroiat, sprâncenele groase, bărbia puternică, pătrată – se vedeau destul de limpede.

Eu și George studiam imaginea în tăcere.

Deși slăbise foarte mult de-atunci și până acum, era imposibil să nu-l recunoști.

— Fairfax... am spus.

George încuviință meditativ.

— Mă gândeam eu.

— Ce? am întrebat, aruncându-i o privire tăioasă. N-ai dreptul să spui asta. Habar n-aveai!

— Ei bine, spuse George, întinzându-i hârtia înapoi lui Lockwood, mă gândeam eu că e ceva suspect la el, oricum.

— Așa că, atunci când i-am arătat această pagină fantomei lui Annie Ward, am început, iar ea a înnebunit de groază și teroare...

M-am oprit, mușcându-mi buza de jos. Simțeam cum, sub haina mea, recipientul de sticlă cu argint ardea rece, lipit de piele.

— Dar asta nu dovedește...

— Ai dreptate, spuse Lockwood. Nu dovedește nimic ca fapt de sine stătător. În afară de un lucru esențial: Fairfax e un mincinos. Când a venit să stea de vorbă cu noi, ne-a spus că nu a auzit niciodată de Annie Ward. S-a prefăcut că nici măcar nu-și mai amintește numele ei. Dar e limpede că o cunoștea. Făcea parte din aceleași cercuri, în tinerețe.

— Și nu e doar atât!

Inima mea bătea cu putere acum. Mă simțeam amețită; mi se învârtea capul, la fel cum mi se întâmplase și pe scara în spirală, dar de data asta nu era din cauza vreunui tumult fantomatic. Amintirile mele urlau: îmi amintisem un detaliu la care nu mă mai gândisem până atunci.

— Și ea era actriță, am spus. La fel ca Fairfax. Mai ții minte? În ziarele de atunci se spunea că avea o carieră promițătoare, dar că renunțase din cauza a... cine știe ce.

— Din cauza lui Hugo Blake, spuse Lockwood. Annie i-a căzut în mreje, așa că...

— Dacă te îndrepti încotro cred eu, spuse brusc George, lovind o piatră ieșită în afară, ce-ai zice să ne mișcăm? Noaptea nu va dura la nesfârșit.

Nimeni nu protestă. În tăcere, am atacat o ultimă dată blocul de piatră, lovind strașnic în tencuiala încăpățânată cu două răngi și un cuțit. În sfârșit, piatra începu să se clatine, apoi căzu la pământ. Sunetul impactului se stinse. Toți trei ne holbam acum la gaura din perete.

Lockwood se apropie și privi prin ea, mijind ochii.

— Nu văd absolut nimic... Probabil e beciul din partea cealaltă, unde am văzut prima oară călugărul. Bine... Imediat ce ajungem sus, ieșim pe ușă și nu mai privim înapoi. Dă-mi torța, George. Trec eu primul.

Ținând torța între dinți, Lockwood sări în sus și se aruncă prin gaură. Se zbătu puțin, se mișcă într-o parte și în alta, dădu din picioare și, în sfârșit, alunecă în față și dispăru.

Tăcere.

Eu și George așteptam.

O lumină slabă se aprinse de cealaltă parte a peretelui și vocea lui Lockwood se auzi în șoaptă:

— Îmi cer scuze. Am pierdut torța o clipă. E în regulă, chiar este beciul. Haideți! Lucy, tu urmezi.

Eu n-am avut nevoie de prea mult timp. Odată ce capul și brațele mele au ajuns de cealaltă parte, Lockwood m-a tras înăuntru.

— Stai de veghe până mă ocup de George, șopti el. E târziu, așa că presupun că ceilalți Vizitatori nu se mai agită acum, dar nu se știe niciodată.

Așa că am rămas locului, cu torța și spada la îndemână, cât timp Lockwood se chinui să-l tragă pe George prin deschizătură. Nu vedeam mai nimic în jur. Tavanul vălurit al beciului era ascuns de umbre groase; dincolo de arcada cea mai apropiată se întrevedeau suporturile pentru sticle de vin. Nu mai era nici urmă de ceață fantomatică. Poate că atacul nostru asupra puțului avusese un efect atotcuprinzător. Era imposibil de spus.

Însă în acea clipă nu-mi făceam griji în privința fantomelor. Mă gândeam la fata blondă din fotografie și la bărbatul de lângă fântână. Implicațiile îmi fluturau prin minte.

— Toată lumea e gata? șopti Lockwood odată ce George ajunse și el de cealaltă parte. Vom ieși din casă și vom traversa parcul cât de repede suntem în stare. Vreau să ajungem la ghereta portarului de lângă drum, sau la ce a mai rămas din ea. Dacă putem ajunge acolo înainte de răsărit, vom fi...

— Mai întâi, spune-mi ceva, am rostit. Crezi că Fairfax a plănuit și spargerea apartamentului nostru?

— Desigur. Când asta a dat greș, a recurs la planul de rezervă și ne-a chemat aici.

— Deci voia medalionul?

— A făcut totul pentru a obține medalionul, încuviință Lockwood, fiindcă medalionul dovedește lucrul cel mai important.

— Și care ar fi acest lucru, domnule Lockwood? se auzi o voce adâncă.

Cu un clinchet metalic, două siluete își făcură apariția din spatele arcadei. Aveau trupurile omenești, dar capetele erau uriașe, distorsionate. Unul ținea un revolver, celălalt un felinar care ne bătea direct în ochi; lumina lui puternică ne orbea dureros.

— Nu mișcă nimeni! spuse aceeași voce, în timp ce ne pregăteam să tragem săbiile din teacă. În seara asta nu ne mai jucăm cu spada. Lăsați jos armele sau vă împușcăm pe loc.

— Faceți ce vă spune, zise Lockwood.

Apoi își desfăcu teaca spadei și o lăsă să cadă. George făcu același lucru. Eu am fost ultima care s-a conformat. Priveam fix în întuneric, în direcția din care venea vocea.

— Repede, domnișoară Carlyle! ordonă vocea. Sau vrei un glonț în inimă?

— Lucy... spuse Lockwood, strângându-mă de umăr.

Mi-am lăsat spada să cadă la podea. Lockwood își îndepărtă mâna și făcu un gest obscen.

— Lucy, George, spuse el, dați-mi voie să vă fac încă o dată cunoștință cu gazda și patronul nostru, domnul John William Fairfax – director al Companiei Fairfax, industriaș cunoscut, fost actor și, desigur, ucigașul domnișoarei Annie Ward.

Bătrânul purta aceeași cămașă și aceiași pantaloni ca la începutul serii, dar în rest se schimbase cu totul. Haina lui de culoarea asfaltului dispăruse, înlocuită de o tunică din zale de oțel care îi venea strâns pe piept și atârna peste burtă într-o cascadă sclipitoare. Antebrațele nu erau protejate decât de pânza cămășii, însă încheieturile și mâinile erau acoperite de mănuși din oțel. La fel ca înainte, se sprijinea pe bastonul cu cap de bulldog – însă acum membrana de lemn fusese îndepărtată, dând la iveală spada lungă și subțire dinăuntru. Lucrul cel mai straniu și mai grotesc era coiful pe care îl purta, făcut dintr-un oțel neted, cu o creastă pe ceafă și ochelari mari de piele prinși sub vizorul ridicat. Lentilele de sticlă străluceau, iar ochii lui nu se vedeau. Una peste alta, domnul Fairfax arăta ca o broască demonică: atât oribilă, cât și ridicolă în același timp.

Își ridică lanterna și păși în lumina ei fumurie, studiindu-ne. Apoi zâmbi, dându-și la iveală dinții îmbrăcați în argint.

— Ah, ești un client calm, domnule Lockwood, spuse Fairfax. Pentru asta cel puțin, dă-mi voie să te laud. Sunt din ce în ce mai impresionat de dumneata. Păcat că nu ne-am întâlnit în alte circumstanțe. Te-aș fi putut angaja permanent.

Nu știi cum reușea, însă, în ciuda revolverului ațintit înspre pieptul lui, în ciuda paltonului rupt, a petelor de sânge, plasmă, magneziu, sare și cenușă de pe haine, a pânzelor de păianjen care îi atârnavau prin păr și a zgârieturilor de pe față și mâini, Lockwood încă reușea să degaje un aer de nonșalanță.

— Frumos din partea dumneavoastră, spuse el. Nu vreți să ne faceți cunoștință și cu prietenul dumneavoastră?

Lockwood privi spre omul cu pistolul.

— Nu cred că am avut plăcerea.

Celălalt bărbat nu era chiar la fel de înalt ca Fairfax, dar era bine-făcut și avea umerii lași. Fața lui, cel puțin din câte se vedea, era tânără și bărbierită. Și el purta o cască asemănătoare cu o carapace de țestoasă și armură, și avea o spadă la centură.

Fairfax chicoti sec.

— Percy Grebe, șoferul și asistentul meu personal. Fost agent la Hambleton, înainte ca Fittes să-i cumpere. Un domn foarte capabil și un spadasin excelent. De fapt, vă cunoașteți deja cu toții. Percy v-a făcut o mică vizită seara trecută.

— Ah, da, spuse Lockwood. Intrusul cu mască. Te-am înjunghiat, nu-i așa? Ce-ți mai face burta?

— Rezistă, răspunse Grebe.

— O altă insultă pe care o voi adăuga la lunga listă de probleme pe care ni le-ați creat, domnule Lockwood, spuse Fairfax. Uită-te la peretele ăla!

Fairfax arată spre mormanul de pietre și spre gaura prin care încă mai ieșea fum de magneziu.

— Sunt într-adevăr șocat. V-am cerut în mod explicit să nu aduceți bombe în casa mea.

— Îmi pare rău pentru asta, spuse Lockwood. Vestea bună este că am localizat și distrus Sursa voastră, deci îmi voi aștepta restul de plată imediat ce se deschid băncile.

Fairfax chicoti din nou.

— Optimismul dumitale nebun e o altă calitate pe care ți-o admir, domnule Lockwood,

dar trebuie să spun că abilitatea ta de a scăpa cu viață din orice situație este lucrul care mă impresionează cel mai mult. Credeam că groaza Camerei Stacojii te-a ucis acum câteva ore. Te-am văzut intrând și am încuiat ușa... Însă acum te găsesc ieșind ca un vierme dintr-o cu totul altă parte a casei! Extraordinar! Ai găsit o cale de a ieși din Cameră, ceea ce e deja impresionant, și ai găsit și Sursa supremă... Spune-mi, era Ducele Roșu? Asta este teoria mea favorită.

— Nu. Erau Treptele și călugării. Le-am găsit puțul.

— Serios? Un puț? Pe-aici?

Ochelarii cu lentile opace străluciră în lumina felinarului, iar vocea deveni gânditoare.

— Ce interesant... Va trebui să-mi arăți imediat.

George se foi neliniștit lângă mine.

— Mda... N-a fost o idee grozavă să-i spui de puț, Lockwood.

— Ah, rânji Lockwood, dar domnul Fairfax este un om rezonabil. În plus, vrea să vorbească cu noi mai întâi. Nu-i așa, domnule Fairfax?

Dinspre coif nu veni niciun sunet. Celălalt bărbat nu se mișca; revolverul atârna în aer, ațintit înspre burțile noastre.

— Da, spuse vocea, devenită brusc dură, hotărâtă. Și o putem face într-un loc mai comod. Am obosit și vreau să mă așez. Grebe, du-i pe prietenii noștri în bibliotecă. Dacă vreunul dintre băieți încearcă ceva, împușc-o pe fată.

Lockwood murmură, dar nu l-am auzit. Dincolo de șoc și groază, înăuntrul meu se stârnise furia. Asta presupusese Fairfax imediat: că eu eram pericolul cel mai mic, veriga slabă a echipei. Că puteam fi folosită pentru a-i forța pe ceilalți doi să se comporte cum se cuvenea și că nu reprezentam nicio amenințare. Cu o expresie forțat neutră pe chip, mi-am ațintit ochii înainte când am trecut pe lângă bătrân și am pornit în sus pe scări.

Lămpile electrice din bibliotecă erau aprinse la intensitate maximă. După ce petrecusem atâtea ore în întuneric, efectul era dureros de strălucitor. Ne-am împleticit cu toții spre cele mai apropiate scaune, ferindu-ne ochii cu mâinile. Grebe ne-a făcut semn să ne așezăm, apoi a rămas în picioare lângă rafturi, cu brațele încrucișate și pistolul așezat pe piept. Așteptam.

În sfârșit, în hol se auzi cadența înceată și dureroasă a bastonului. Fairfax intră. Lumina îi făcea coiful de metal să strălucească, dar îi scotea în evidență și nasul acvilin, făcându-l să semene acum, mai mult ca niciodată, cu o pasăre de pradă cocoșată, dar masivă. Ezitând, avansă spre un fotoliu de piele sub fotografiile de pe perete și, oftând lung de ușurare, se cufundă în adâncimile lui. Când se așază, marginile corsetului său din metal se răspândiră în jurul lui cu un clinchet blând.

— În sfârșit, spuse el. Așteptam în beciul ăla blestemat de când s-a auzit explozia, acum câteva ore. În regulă, Grebe; poți să-ți dai jos coiful. Aici nu e nicio fantomă.

Bătrânul se aplecă și își scoase coiful, apoi și ochelarii care îi lăsaseră o urmă roșie peste sprâncene. În ochii lui negri se citea neliniștea. Chipul îi fusese marcat de trecerea anilor.

De pe perete, versiunea lui mai tânără ne privea dintr-o fotografie cu toată pasiunea lui din trecut: Fairfax actorul, cu chipul neted și arătos, purtând cercei și o pereche de colanți mult prea strânși, privind încruntat un craniu de alabastru. Sub fotografie, Fairfax cel de acum stătea cocoșat și ros de griji, tușind obosit în fotoliul lui. Cât de ciudat era să vezi cât de mult îl schimbaseră trecerea anilor, cum îi devorase puterea și îl storsese de vlagă.

Grebe își scoase și el casca. Avea capul remarcabil de îngust, mult prea mic pentru trupul

său voluminos. Arăta ca o popică întoarsă cu susul în jos. Părul îi era tuns scurt, militărește, iar gura sa era subțire și crudă.

Fairfax își lăsă ochelarii și coiful pe măsuța cea mai apropiată, peste cărțile pe care Lockwood le cercetase cu doar câteva ore mai devreme. Privi în jur cu un aer de satisfacție.

— Îmi place biblioteca asta, spuse el. Aici e frontiera mea. Noaptea se transformă într-o graniță între lumea viilor și a morților. De multe ori vin aici ca să testez echipamentele produse de fabricile mele. Datorită fierului sunt în siguranță, dar am și o armură care-mi permite să mă aventurez și în alte părți ale casei.

— Armura aia seamănă cu o rochie, spuse George, foindu-se.

Fairfax miji ochii.

— Mă insulti când ești într-o astfel de situație, domnule Cubbins? Crezi că se cuvine?

— Ei bine, când un bătrân nebun te ține ostatic, ai ajuns oricum într-un punct în care lucrurile nu se pot agrava și mai mult, spuse George.

Bătrânul începu să râdă.

— Asta rămâne de văzut, spuse el. Greșești dacă mă subestimezi. Această „rochie” e făcută dintr-un aliaj avansat de oțel – în cea mai mare parte fier, care mă protejează de fantome, dar combinat cu tungsten, care îl face mai ușor. Mă pot mișca lejer, dar sunt în perfectă siguranță! Și coiful e de ultimă generație. Știai că cea mai vulnerabilă parte a oricărui agent este gâtul, domnule Lockwood? Coiful mă apără de orice pericol... Nu ai vrea să ai și tu unul?

— Cu siguranță e ceva... unic, răspunse Lockwood, ridicând din umeri.

— Greșit încă o dată! Este sofisticat, neobișnuit, dar nu e unic. Fairfax Iron nu este singura companie care lucrează la inovații remarcabile. Acești ochelari, de exemplu...

Bătrânul se opri.

— Dar poate că nu e cazul să vorbim despre asta acum.

Fairfax se lăsă pe spate în fotoliu și îl privi pentru câteva momente pe Lockwood fără să spună nimic. Părea să-și caute cuvintele.

— În beci, începu el încet, v-am auzit discutând de un medalion anume și de o dovadă. Aș vrea să știu despre ce „dovadă” vorbești, din pură curiozitate, însă doar dacă voiți să spuneți ceva cu asta. Iar apoi, continuă el, zâmbind slab, poate îmi ziceți și unde este medalionul și cum poate fi găsit.

— Mă îndoiesc că vă putem ajuta, spuse George. Oricum aveți de gând să ne aruncați în puț.

Chipul lui palid și însângerat avea o expresie sfidătoare, feroce. Și al meu arăta la fel, cred, deși pe lângă toate astea simțeam și o repulsie adâncă. Abia dacă puteam să mă uit la Fairfax.

Lockwood, în schimb, arăta de parcă ar fi purtat o discuție cu un vecin despre cât de frumoasă e vremea.

— E în regulă, George, spuse el. Îi pot oferi dovezile pe care le caută. E important să-i arătăm în ce poziție disperată se află.

Lockwood se așeză mai bine, picior peste picior, părând extrem de mulțumit de sine.

— Ei bine, Fairfax, după cum ai ghicit, am găsit medalionul alături de cadavrul domnișoarei Annabel Ward. Am știut imediat că ucigașul era cel care i-l dăruise.

Fairfax ridică o mână.

— Stai puțin. Știai asta? Cum?

— Mulțumită unei citiri parapsihologice din partea lui Lucy, spuse Lockwood. Când l-a atins, a detectat o legătură emoțională profundă între admiratorul necunoscut al lui Annie Ward și momentul morții ei.

Capul uriaș al bătrânului se întoarse spre mine și mă privi gânditor câteva secunde.

— Ah, da, domnișoara Carlyle cea Talentată...

Ceva din vocea lui mă făcea să vreau să mă trag înapoi și să mă ascund.

— Dar, din punct de vedere legal, continuă Fairfax, toate astea sunt prostii. Nu e nicio dovadă acolo.

— Chiar așa, spuse Lockwood. Motiv pentru care am vrut să înțeleg inscripția de pe medalion. În afară, scria *Tormentum meum, laetitia mea*: „Suferința mea, fericirea mea”, sau o prostie de genul ăsta. Ceea ce nu spunea mare lucru, în afară de faptul că tipul care îi dăruise medalionul era snob și înfumurat. Așa cum sunt majoritatea criminalilor, nu crezi, Fairfax? Aveam nevoie de altceva.

În bibliotecă se lăsă tăcerea. Bătrânul stătea nemișcat, cu brațele ridate odihnindu-se pe mânerul fotoliului. Capul lui era aplecat înainte. Era captivat cu totul.

— Apoi, continuă Lockwood, am găsit ceva înăuntru. Dacă țin bine minte, arăta așa: A&W; H. II.2.115. Trei litere, A, W și H, plus cifrele misterioase. Pentru început, literele ne-au încurcat. De fapt, am greșit grav când am presupus imediat că AW înseamnă Annabel Ward, iar H-ul se referă probabil la numele admiratorului ei. În ziarele vremii se vorbea despre relația ei cu Hugo Blake, așa că asta era o posibilitate, de fapt părea aproape o certitudine. Blake fusese ultimul care o văzuse în viață și, de asemenea, singurul suspect la vremea respectivă. Poliția și-a amintit și acum de Blake și l-a arestat imediat. De fapt, continuă Lockwood, Blake a fost o pistă falsă, lucru pe care l-aș fi putut afla dacă aș fi studiat inscripția cu mai multă atenție. Nu pare un pic ciudat că inițialele lui Annie Ward erau amândouă acolo, dar numele admiratorului era rezumat la o singură literă? Dar cifrele? II.2.115? Era un fel de cod? O dată? Regret să spun că eram cu totul pierdut.

Lockwood își privi ceasul pentru o clipă, apoi zâmbi spre mine.

— Lucy a fost cea care m-a salvat, Fairfax. A găsit o fotografie în care erai și tu în grupul care o înconjură pe Annie Ward. Am știut imediat că ne chemaseși aici cu o minciună. În tren am citit despre anii pe care i-ai petrecut ca actor și mi-am adus aminte că și Annie Ward era tot actriță. Am presupus că asta vă lega unul de celălalt. Am observat de asemenea că ți-ai folosit cel de-al doilea prenume ca nume de scenă: Will Fairfax. Imediat am găsit o nouă soluție la A&W. Nu Annie Ward, ci Annie și Will.

Bătrânul nu se mișcase încă. Sau poate capul lui căzuse puțin mai jos. Ochii lui erau umbriți acum; nu-i mai puteam vedea.

— Nu mi-am dat seama ce înseamnă ultima parte până în seara asta, continuă Lockwood. De când cu Treptele Urlătoare am fost prea ocupat pentru a verifica, dar cred că vom descoperi că „H II.2.115” e o piesă în care ați jucat împreună. Pun pariu că e cine știe ce citat siropos despre voi doi care, dacă îl vom cerceta, va fi o dovadă de netăgăduit că vă cunoșteți foarte bine.

Lockwood zâmbi înspre tabloul de pe perete.

— Dacă ar fi să ghicesc, aș spune Hamlet, care pare să fie piesa ta favorită, dar cine știe? Doar tu ne poți spune asta.

Zâbind din nou, își așază mâinile împreunate pe genunchi.

— Deci, Fairfax, ce spui? Poate acum e momentul să ne deslușești misterul.

Fairfax nu se mișcă. Oare chiar adormise? Era aproape posibil, având în vedere cât de mult vorbise Lockwood. Lângă bibliotecă, bărbatul cu pistolul se foi și el; era limpede că devenise în sfârșit nerăbdător.

— E aproape patru și jumătate, spuse el.

Dinspre chipul umbrit din fotoliu se auzi o voce uscată:

— Da, da. Doar o singură întrebare, domnule Lockwood. Aveai inscripția. De ce nu le-ai arătat-o de îndată polițiștilor?

Lockwood nu răspunse imediat.

— Din mândrie, presupun, spuse în sfârșit. Voiam să decodez mesajul eu însumi. Voiam ca Lockwood și Asociații să primească toți laurii. Am greșit.

— Înțeleg.

Fairfax își ridică în sfârșit capul. Înainte arăta bătrân, dar acum semăna efectiv cu un cadavru. Ochii lui erau strălucitori și sticloși, iar pielea întinsă peste oase îi devenise cenușie.

— Mândria are un efect groaznic asupra unui om. În cazul dumitale va duce la moartea ta și a colegilor tăi. În cazul meu, a dus la o viață plină de regrete.

Fairfax oftă.

— Ei bine, dovezile dumitale sunt bune, iar intuiția și mai bună. Ultima parte a inscripției se referă într-adevăr la câteva versuri din Hamlet, în care eu și Annie am jucat în urmă cu zeci de ani. Așa ne-am cunoscut. Eu eram Prințul Hamlet, iar ea o juca pe Ofelia, logodnica lui. Medalionul se referă la actul II, scena 2, rândurile 115-118, care sună așa:

„Tu poți să te-ndoiești de soare,
De focul ce scânteie-n stea,
De legile nemuritoare,
Dar nu și de iubirea mea.”

Bătrânul se opri, cu privirea ațintită în întuneric.

— Asta îi spune Hamlet Ofeliei, rosti după o vreme. Îi spune că dragostea lui pentru ea este de netăgăduit, mai sigură decât orice altceva în lume. Bineînțeles, în piesă, Ofelia se înecă singură, iar Hamlet moare otrăvit, dar principiul rămâne același. E vorba de pasiunea dintre ei... iar între mine și Annie asta a fost: pasiune.

— Asta nu te-a oprit să o ucizi, am spus.

Era prima oară când vorbeam. Fairfax îmi aruncă o privire goală, cu ochii ca două pietricele negre.

— Ești încă un copil, domnișoară Carlyle. Nu știi nimic despre astfel de lucruri.

— Greșit, am spus, lăsându-mi toată furia să mi se citească pe față. Știu exact prin ce a trecut Annie Ward. Când am atins medalionul, am simțit totul.

— Bravo ție, spuse Fairfax. Știi, mereu m-am gândit că Talentele voastre sunt mult prea neplăcute ca să merite efortul. Niciodată nu mi-am dorit să simt prin ce trece o altă persoană atunci când moare.

— Nu am simțit doar moartea ei, am spus încet. I-am simțit toate emoțiile prin care a trecut cât timp a purtat colierul. Știu toate lucrurile prin care a trecut alături de tine.

Amintirile încă nu dispăruseră. Încă mai simțeam isteria fetei, crizele ei de gelozie, durerea și furia; și, în cele din urmă, chiar înainte să moară...

— Ce talent ridicol! spuse Fairfax. Cât de inutil, cât de puțin practic. Dar acum știi cel puțin ce persoană dificilă a fost Annie Ward. Avea o personalitate volatilă și un temperament otrăvit, dar totuși era frumoasă. Am jucat amândoi în mai multe piese de amatori și așa am avut un pretext pentru a fi împreună, fiindcă relația dintre noi trebuia să rămână un secret. Annie nu avea originea socială potrivită, înțelegi – tatăl ei era croitor, sau ceva în genul ăsta – iar părinții mei m-ar fi dezmoștenit dacă ar fi aflat de ea. Ei bine, în cele din urmă Annie mi-a cerut să fac publică relația dintre noi. Am refuzat-o, bineînțeles – era un lucru imposibil – așa că m-a părăsit.

Buzele lui Fairfax se traseră înapoi, dându-i la iveală dinții.

— O vreme s-a așezat alături de Hugo Blake, un ticălos, un cuceritor fără scrupule. Nu era potrivit pentru ea, iar Annie știa asta. După un timp s-a întors la mine.

Bătrânul clătină din cap, iar vocea îi deveni mai puternică.

— Îmi pare rău să o spun, dar Annie nu se mai putea controla. Își petrecea timpul alături de oameni care nu-mi plăceau, inclusiv Blake, deși îi interzisesem să îl mai vadă. Ne certam de multe ori, din ce în ce mai rău. Într-o noapte am intrat pe furiș în casa ei. Annie era plecată. Am așteptat-o acolo. Imaginează-ți cât de furios am fost să o văd adusă acasă de nimeni altul decât de Hugo Blake în carne și oase. Imediat ce a intrat, am întrebat-o ce se petrecuse. Ne-am certat groaznic, iar la sfârșit mi-am pierdut controlul și am lovit-o. Annie a căzut jos, moartă. Cu o singură lovitură îi frânsesem gâtul.

M-am înfiorat. Chiar la sfârșit: un moment de durere și teroare. Da, simțisem și asta.

— Pune-te în locul meu, domnule Lockwood, continuă Fairfax. Moștenitorul uneia dintre cele mai mari fabrici din Londra, îngenuncheat lângă trupul femeii pe care tocmai o ucisese. Ce puteam să fac? Dacă chemam poliția aveam să fiu ruinat – închis, cu siguranță, și probabil spânzurat. Două vieți distruse într-un moment de nebunie! Dacă, pe de altă parte, o lăsam acolo, tot nu eram sigur că aș fi scăpat. Poate cineva mă văzuse intrând în casă? Nu aveam cum să fiu sigur. Așa că am recurs la o a treia soluție: am ascuns trupul și, prin urmare, toate dovezile crimei. Am avut nevoie de aproape douăzeci și patru de ore, domnule Lockwood, să pregătesc mormântul ad-hoc al dragei mele Annie, douăzeci și patru de ore care mă bântuie de cincizeci de ani. Am găsit o ascunzătoare potrivită, am spart peretele, am adus materialele de care aveam nevoie în casă pentru a ascunde gaura – și toate astea pe nevăzute. În fiecare clipă m-am temut că aveam să fiu descoperit, în fiecare clipă aveam lângă mine trupul ei...

Bătrânul închise ochii și respiră adânc, tremurat.

— Ei bine, am făcut-o și am trăit cu acea amintire de-atunci încoace. Dar cu toate lucrurile pe care le-am făcut – și aici se ascunde ironia cea mai amară – tot am uitat de medalion! Nu m-am gândit la el; pur și simplu l-am uitat. Abia după mai multe săptămâni mi-am adus aminte de existența lui și mi-am dat seama că poate, într-o bună zi... urma să-mi facă necazuri. După cum s-a și întâmplat. Imediat ce am citit articolul vostru din ziar, am ghicit că l-ați găsit și că erați pe cale să rezolvați misterul. M-am interesat discret și am aflat că poliția nu știa nimic. Asta mi-a dat o speranță; m-am concentrat asupra voastră. Am încercat mai întâi să-l fur. După ce Grebe a dat greș, am fost nevoit să folosesc mijloace mai brutale pentru a mă asigura că nu veți spune nimic nimănui.

Bătrânul oftă șuierat printre dinții îmbrăcați în argint.

— Și fantomele de la Combe Carey au dat greș, așa că va trebui să termin eu însumi treaba. Cu toate acestea, înainte de a o face, am totuși o întrebare simplă. Ce-ați făcut cu

medalionul meu?

Nimeni nu răspunse. Ascultam cu simțurile mele paranormale, însă casa era goală. Vizitatorii dispăruseră. Eram singuri cu dușmanii noștri de moarte – un ucigaș, un servitor și o armă.

— Aștept, spuse Fairfax, care era complet calm și nu părea deloc deranjat de ideea că trebuia să neucidă.

Lockwood, în schimb, părea cel puțin la fel de relaxat, dacă nu și mai mult.

— Mulțumesc pentru poveste, spuse el. A fost foarte interesantă... și utilă, fiindcă n-am mai fost nevoie să ne pierdem noi timpul aflând-o. Am uitat să vă spun un lucru mai devreme: nu vom mai fi singuri prea mult timp. Înainte să ajungem, i-am dat de veste prin șoferul nostru inspectorului Barnes de la DCCAP. I-am oferit suficiente informații despre dumneavoastră, încât să-l fac curios. I-am propus să ne întâlnim aici la răsărit. Sunt sigur că acum e foarte interesat de această poveste.

Eu și George ne holbarăm la el. Mi-am adus aminte de pachet, de șoferul taxiului, de banii trecuți dintr-o mână în alta...

— Va sosi în două, poate trei ore, spuse vesel Lockwood, lăsându-se pe spate în fotoliu, cu brațele sub cap. Cu alte cuvinte, totul s-a terminat pentru tine, Fairfax. Așa că ce-ai zice să ne relaxăm puțin? Poate Grebe ne face și niște ceai.

Chipul bătrânului trecu într-o clipă de la ură la teamă și neîncredere, într-un tablou grotesc. Pentru o clipă rămase fără cuvinte. Apoi, expresia i se limpezi.

— Blufezi, spuse el. Și chiar dacă nu, cui îi pasă? Până să sosească cineva, voi veți fi morți deja, învinși de Vizitatorii de lângă puțul bântuit. Veți fi căzut înăuntru, unul câte unul. Eu voi fi foarte trist, iar Barnes nu va fi în stare să dovedească nimic. Vă întreb deci pentru ultima oară: unde e medalionul?

Nimeni nu spuse nimic.

— Percy, spuse Fairfax. Împușcă fata.

— Stai! strigară Lockwood și George, sărind din scaune.

— În regulă! am strigat și eu. În regulă, nu mă împușca! Îți spun eu unde este.

Toate privirile se întoarseră spre mine. M-am ridicat. Fairfax era aplecat spre mine.

— Excelent, știam eu că tu vei fi cea care va ceda prima. Deci... unde l-ai ascuns, fetițo? În care cameră?

— Lucy... începu Lockwood.

— Ah, nu e în Portland Row, chiar deloc, am spus. Îl am cu mine.

Vorbind, îi urmăream chipul bătrânului. I-am văzut ochii mișiți, plini de satisfacție, buzele curbate într-un zâmbet secret. Ceva din expresia lui, deși atât de trecătoare, m-a ajutat în sfârșit să-i înțeleg adevărata natură. Era ceva ce se ascundea de obicei în spatele măștii de patron de fabrică și industriaș bogat; se ascundea chiar sub regretul sec pe care îl simțisem în confesiunea lui cea lungă. Văzusem multe în acea noapte la Combe Carey Hall, dar zâmbetul vesel de pe buzele lui bătrâne și carnoase? Da, era amorul de sine al criminalului și, cu siguranță, cel mai dezgustător lucru la el. Mă întrebam câți alții îl înfuriaseră de-a lungul anilor și cum scăpase de ei.

— Arată-mi, spuse el.

— Sigur.

Cu coada ochiului îl vedeam pe Lockwood privindu-mă fix, încercând cu disperare să-mi atragă atenția. Nu m-am întors spre el. N-avea rost. Luasem deja o hotărâre. Știam exact ce

urmează să fac.

Am desfăcut încuietoarea lanțului subțire, de argint, pe care îl purtam în jurul gâtului, și l-am scos la iveală. I-am văzut ochii scânteind palid o clipă când am scos medalionul, sau poate a fost doar o părere, fiindcă luminile electrice din bibliotecă erau încă orbitoare. Am ridicat medalionul cu o mână și i-am tras cuișorul.

— Hei, aia e sticlă de argint... spuse Grebe dintr-odată. Ce caută medalionul acolo?

Am desfăcut capacul și am lăsat colierul să cadă în palmă. Am auzit un suspin dinspre George, iar Fairfax spuse și el ceva, dar nu l-am luat în seamă. Ascultam un alt sunet – mai îndepărtat, dar care se apropia cu viteză.

Medalionul era înghețat, atât de rece, încât îmi ardea pielea.

— Poftim, am spus. E al tău.

Spunând asta mi-am întins brațul și mi-am întors capul într-o parte.

Pe perete, în fotografie, tânărul Fairfax privea gânditor craniul de alabastru. În bibliotecă, bătrânul Fairfax, cu un picior în groapă, privea la fel de gânditor medalionul pe care îl țineam în mână.

Am simțit un curent de aer pe obraz. Părul meu a început să fluture în spate; picioarele scaunelor zgâriau covorul, mesele se mișcau. Am auzit un zgomot asurzitor; toate cărțile din cameră se lovira de fundul rafturilor. Percy Grebe, care făcea ceva cu pistolul lui, fu ridicat dintr-odată în aer, apoi se lovi de un raft și se prăbuși pe podea. Scaunul lui Lockwood se izbi de cel al lui George și amândoi se lipira de spătare, împinși de forța pe care o țineam în mână.

Toate becurile din bibliotecă explodară.

Dar nu era întuneric; pentru mine, camera era mai luminoasă ca niciodată fiindcă fata era acolo. Purta rochia ei drăguță, de vară, cea cu flori portocalii. Stătea între mine și Fairfax, iar acum nelumina radia dinspre ea ca o apă care curgea în torente, înecând scaunele și covorul și vărsându-se în jurul meselor într-un flux strălucitor, înghețat.

— Mi-e frig, spuse o voce. Atât de frig.

Cu Auzul meu am simțit un ciocănit, același pe care îl auzisem și în Sheen Road în noaptea în care începuse totul, ca o unghie care zgârie un perete sau un cui înfipt în lemn. Era ritmic, asemenea bătăilor unei inimi. În rest, în jur era liniște. O clipă, ochii fantomatici ai fetei îi întâlniră pe ai mei, apoi se întoarse spre bătrânul din scaun.

Fairfax o simțea și el, însă nu o putea vedea limpede. Privea sălbatic în jur. Brusc, degetele lui se încleștară pe masă. Își găsi ochelarii, și-i lipi de ochi. Privi, se încruntă, apoi chipul lui deveni dintr-odată moale, iar trupul îi rămase nemișcat.

Fata-fantomă pluti spre el, cu părul radiind nelumină.

Fairfax scăpă ochelarii, care îi rămaseră atârnați de nas, în diagonală, apoi căzură. Ochii lui erau plini de mirare, dar și de groază. Se ridică încet, la fel ca un gentleman când intră o doamnă în cameră. Picioarele îi tremurau. Rămase acolo, așteptând.

Fata își deschise larg brațele.

Poate că Fairfax încerca să se miște. Poate încerca să se apere. Dar înlemnise. Brațul drept îi tresări puțin, cu palma atârându-i neajutorată deasupra centurii.

Alături, Lockwood reușise să se elibereze de influența spectrului, iar acum îl trăgea de braț pe George. Amândoi se ascuseră în spatele scaunelor, unde erau în siguranță.

Tentacule de nelumină se închiseră în jurul lui Fairfax din toate părțile, ca niște degete uriașe. Fata ajunsese la el. Plasma atinse armura de fier și începu să sfârâie și să fiarbă.

Forma fetei tremură, însă nu slăbi. Îl privi pe bătrân în ochi. Acesta deschise gura, gata să vorbească... Fata îl strânse la piept, trăgându-l în îmbrățișarea ei înghețată.

Fairfax scoase un strigăt pustiu.

Iar nelumina se stinse.

În cameră era întuneric. Mi-am înclinat mâna, iar medalionul căzu și se sparse pe podea.

— Repede! George, ia-l pe Grebe!

Vocea era a lui Lockwood. Șoferul se împiedica prin cameră, încercând să fugă, lovindu-se de mobilă și îndreptându-se spre hol. Lockwood luă o furcă din șemineu și îl urmă. George se grăbi și el să-l urmărească, aruncând o pernă care trecu razant pe lângă capul lui Grebe. Bărbatul se feri; silueta lui se vedea ca prin ceață sub arcada care ducea înspre hol. Se întoarse: un fulger, un zgomot, un glonț care trecu printre noi în întuneric.

Lockwood și George ajunseră la arcadă, se opriră o clipă, apoi trecură mai departe. Se auziră strigăte și zgomot de mobilă spartă, apoi voci. În ciuda durerii din brațul meu rănit, și eu am pornit împiedicat spre hol, unde, spre uimirea mea, l-am văzut pe șofer întins la pământ și pe Lockwood ținându-i furca la gât. Ușile de la intrare erau larg deschise. Inspectorul Barnes tocmai intrase, în fruntea unui grup de agenți cu expresii severe.

25.

Orice ar fi scris Lockwood în biletul către inspectorul Barnes, cuvintele lui avuseseră efectul scontat. Șoferul de taxi dusese mesajul la Scotland Yard cu o zi în urmă, la apus; până la miezul nopții, Barnes strânsese deja două camioane de ofițeri și agenți DCCAP și pornise cu ei spre Berkshire. Ajunseseră în satul Combe Carey puțin după ora trei, apoi la conac, înainte de ora patru. Singurul lucru care îi încetinise atât de mult fusese efortul de a deschide ușile parcului – Bert Starkins, crezând că erau fantome sculate dintre straturile lui de varză, îi împușcase de la fereastră cu o flintă veche. Cu toate acestea, ajunseseră cu două ore mai devreme decât le ceruse Lockwood și chiar la timp pentru a-l prinde pe Percy Grebe.

Din punctul meu de vedere, ajunseseră chiar la momentul potrivit.

Deși nu sufeream de vreo atingere fantomatică, eram totuși dezorientată de manifestarea finală a lui Annie Ward, la care fusese expusă din plin. Răceala ei îmi ajunsese până în oase, iar palma mâinii mele drepte – în care ținusem medalionul – era degerată. După toate celelalte lucruri prin care trecusem în conac în acea noapte, era de mirare că mă mai puteam ține pe picioare. Din primele minute de după sosirea celor de la DCCAP nu-mi amintesc mare lucru, doar haos.

În curând însă, am început să mă simt mai bine. Un medic de la Fittes mi-a făcut o injecție cu adrenalină ca să-mi revin. Altul mi-a bandajat mâna rănită. Un ofițer de treabă de la DCCAP a făcut un gest și mai frumos: mi-a oferit o cană de ceai. Chiar și Barnes, trecând pe lângă canapeaua pe care eram întinsă în vreme ce dădea ordine în stânga și în dreapta, m-a bătut pe umăr și m-a întrebat dacă sunt bine. Mă simțeam bine, mulțumesc, dar pe moment eram fericită că altcineva se ocupa de toate.

Bineînțeles, lucrurile nu au stat în loc doar fiindcă eu eram pe tușă. În jurul meu se întâmplau încă multe. În primul rând, șoferul, Percy Grebe, fusese arestat. El nu fusese martor la sfârșitul groaznic al lui Fairfax, dar simțise suficient cât să fie cuprins de o stare de teroare totală. Spaima îl făcuse foarte vorbăreț. Începuse să mărturisească încă dinainte să fie pus din nou pe picioare.

Apoi, o mulțime de detectivi, înarmați până în dinți cu săbii, lanterne și bombe cu sare și fluturând torțe uriașe în jurul lor, începură să înainteze încet de-a lungul holului. Cuvântul-cheie aici este încet. Erau, în cea mai mare parte, agenți de la Fittes, câțiva de la Tendy și doi-trei de la Grimble. Cu toții erau extrem de precauți și înregistrau date parapsihologice la fiecare pas. Reputația sinistră a conacului Combe Carey atârna deasupra lor ca un nor, iar supraveghetorii adulți care îi urmăreau știau asta și păreau și ei neliniștiți. Lockwood și George îi priveau veseli cum inspectau metru după metru, transmițându-și ordinele de la unul la altul ca un telefon fără fir și sărind la fiecare zgomot și la fiecare umbră.

Bineînțeles, primul lor popas a fost în bibliotecă. Aici au descoperit imediat trupul lui Fairfax, care era întins cu fața în jos pe covorașul din centrul camerei, cu ochii larg deschiși și brațele întinse, de parcă s-ar fi rugat. Medicii își pregătiseră deja injecțiile cu adrenalină,

dar nici măcar nu încercară să le folosească. Era deja mult prea târziu. Fairfax suferise atingerea fantomatică din plin și avea trupul umflat, învinețit și mort. Detectivii luară probe în jurul medalionului și în cameră, dar nu mai descoperiră nimic. Spiritul lui Annie Ward se confruntase în sfârșit cu ucigașul ei, iar apoi dispăruse.

La ordinul lui Barnes, detectivii se împrăștiară prin conac, strângându-i pe toți servitorii lui Fairfax în aripa de est și verificând spusele noastre în cea de vest. Lockwood și George îi ghidară până la ușa Camerei Stacojii, care era încuiată. La sugestia lui Lockwood, cheia fu găsită în buzunarul lui Fairfax. Când o echipă reuși în sfârșit să se furișeze înăuntru, camera era goală, liniștită și rece. Spre bucuria lui George, printre agenții de la Fittes aduși de Barnes se număra și vechiul nostru prieten Quill Kipps, împreună cu protejații lui, fata blondă și băiatul cu barbă neîngrijită. Lui George îi făcu o deosebită plăcere să stea lângă Barnes și să-i asculte ordinele, întrerupându-l ocazional cu propriile lui sugestii.

— Prin acest pasaj veți descoperi faimoasele trepte, spuse el. Cred că am scăpat de toate umbrele urlătoare, dar poate ar fi mai bine ca Kipps să meargă înainte și să verifice. La capătul scării e camera cu puțul în care au fost măcelăriți călugării. Poate echipa lui ar trebui să caute și înăuntru, nu? Par să ezite. Ei bine, dacă e prea înspăimântător, avem o fantomă în toaleta de jos; cu ea s-ar putea să se descurce.

De fapt, toate pericolele care mai rămăseseră trecură odată cu primele raze ale soarelui, care intrară prin ferestrele Galeriei Alungite, desenând fâșii calde și aurii pe podea.

•

Conform tradiției, inspectorul Barnes reuși să-și păstreze atitudinea iritată chiar și atunci când ne felicită pentru că ne achitasem cum se cuvine de sarcina noastră. Cu mustața atârându-i într-un unghi ciudat, Barnes ne chemă în bibliotecă și, în penumbră, îi făcu morală lui Lockwood fiindcă păstrase secretul atât de multă vreme.

— Ar fi dreptul meu să vă pun sub acuzare pentru tănuirea informațiilor, mârâi el, sau pentru că ați furat dovezi de la locul unei crime. Sau pentru că tu, Lockwood, ți-ai riscat viața și ți-ai pus și asociații în pericol. Venind aici singuri, ați ajuns la cheremul unui ucigaș!

— Un presupus ucigaș, spuse Lockwood. N-am înțeles de la început ce însemna inscripția dinăuntru medalionului.

Barnes își dădu ochii peste cap, apoi pufni atât de tare, încât i se zbârli mustața.

— Un presupus ucigaș, atunci! Oricum, riscul vostru nu se justifică! Și am observat că nici nu ai binevoit să-i întrebi pe Cubbins și pe domnișoara Carlyle dacă sunt de acord cu decizia ta!

Trebuie spus că avea dreptate, pentru că și eu mă gândeam la asta.

Lockwood respiră adânc; poate își dădea seama acum că era cazul să își explice purtarea și în fața mea și a lui George, nu doar în fața lui Barnes.

— N-am avut de ales, spuse el. Trebuia să accept invitația lui Fairfax. A fost singura cale de a-l face să-mi plătească datoriile. Cât despre pericolul în care ne găseam, am fost cu totul încrezător în capacitățile echipei mele. Lucy și George sunt cei mai buni detectivi din Londra, după cum o demonstrează și rezultatele. Am neutralizat un mare număr de Vizitatori și am învins un dușman hotărât și necruțător. Toate astea fără niciun supervisor adult, domnule Barnes.

Spunând asta, Lockwood zâmbi cât de larg și de strălucitor era în stare. Barnes se crispă.

— Bagă dinții-n gură. E prea devreme și încă nu mi-am luat micul dejun... Hei, Kipps!

Quill Kipps trecea pe lângă noi, gâfâind sub greutatea a trei cutii transparente din plastic. Două erau pline cu scenariile jerpelite pentru piese de teatru pe care Fairfax le colecționase; acum erau folosite drept dovezi. Al treilea conținea o tunică de zale, atent împăturită, și două coifuri stranii din fier.

— Unde e a doua tunică? întrebă Barnes.

— Pe cadavru încă, spuse Kipps.

— Ei bine, trebuie să o dăm jos de pe cadavru înainte să se umfle prea tare. Ocupă-te de asta acum, bine?

— Rapid, strigă George. Nu mai pierde vremea!

— Ceea ce-mi aduce aminte de un lucru, continuă Barnes după ce Kipps plecă strâmbându-se. Acele coifuri. Erau ale lui Fairfax, presupun?

— Da, domnule Barnes, spuse nevinovat Lockwood. Ne întrebam și noi ce-i cu ele.

— Ei bine, puteți să vă întrebați în continuare, fiindcă le confisc. Acum sunt proprietatea DCCAP.

Inspectorul ezită, răsucindu-și mustața.

— Fairfax n-a... vorbit cu voi despre armură și coif, nu? spuse el brusc. Despre ce-i plăcea să facă aici?

Lockwood clătină din cap.

— Cred că era prea ocupat încercând să ne omoare, domnule Barnes.

— Și cine-l poate învinui pentru asta, spuse Barnes, privindu-ne acru. Apropo, unul dintre coifuri nu avea vizor. Aveți idee unde ar putea fi?

— Nu, domnule. Poate îi lipsea de la bun început.

— Poate că nu...

Răsplătindu-ne cu o ultimă privire cercetătoare, Barnes merse să ne organizeze plecarea. Am rămas locului o vreme, așezați în fotolii și scaune, sfârșiți. Nu vorbeam. Cineva ne-a adus încă o ceașcă de ceai. Priveam prin geamuri cum lumina zilei se răspândește peste câmpurile de afară.

•

Când specialiștii în curățenie au revenit la Combe Carey câteva săptămâni mai târziu, activitatea supranaturală de aici se diminuase mult. Potrivit rapoartelor noastre, prima lor sarcină a fost să sece puțul. Acolo, la o adâncime considerabilă, au descoperit oasele mâncate de vreme a șapte bărbați adulți, care fuseseră legați împreună. Oasele erau ciobite și amestecate cu fragmente de fier și de argint. Au fost recuperate și distruse, iar apoi, după cum prevăzuse Lockwood, restul casei a reintrat în normal. Sub plăcile din hol erau mai multe Surse secundare, dar acum, că oasele călugărilor dispăruseră, majoritatea fantomelor de Tip I dispăruseră și ele fără urmă.

Lockwood ceruse cu tărie ca și noi să fim implicați în operațiunile de curățare, dar am fost refuzați din start de noii proprietari ai conacului – un nepot și o nepoată ai lui Fairfax, care preluaseră controlul asupra companiei. Nu le plăcea casa, așa că o vândură la scurt timp după ce agenții parapsihologici își terminară treaba. După un an, conacul a fost transformat într-o școală cu internat.

Fairfax însuși nu avea niciun moștenitor direct. Nu fusese niciodată căsătorit și nu avea copii. Așa că, poate, Annabel Ward chiar fusese iubirea vieții lui, până la urmă.

Rămășițele medalionului au fost luate de agenții lui Barnes și închise într-un container special de sticlă de argint. Nu știu dacă spiritul fetei-fantomă mai era legat de el sau, așa

cum presupuneam, dispăruse, fiindcă nu l-am mai văzut niciodată.

Trupul agentului dispărut de la Fittes a fost recuperat din camera puțului în aceeași noapte de către colegii lui din ziua de azi. Mai târziu, Lockwood a primit o scrisoare de la Penelope Fittes însăși, conducătoarea agenției și descendenta directă a fondatoarei acesteia, legendara Marissa Fittes. Ne-a felicitat pentru succesul nostru și ne-a mulțumit pentru că am descoperit trupul prietenului și colegului ei din copilărie. Numele lui era Sam McCarthy și murise la numai doisprezece ani.

26.

GROAZA DE LA COMBE CAREY

Teroarea însângerată a Camerei Stacojii Secretele Treptelor Urlătoare, scoase la iveală! Un interviu în exclusivitate cu A.J. Lockwood

De câteva zile circulă zvonuri cu privire la ce s-a întâmplat de curând la Combe Carey Hall, precum și în legătură cu moartea subită a proprietarului conacului, cunoscutul industriaș dl John William Fairfax. Aici, în paginile ziarului *Times of London* de astăzi, suntem mândri să dezvăluim povestea extraordinară a acelei nopți, relatată de unul dintre actorii ei principali, dl Anthony Lockwood, de la agenția Lockwood și Asociații. Într-o convorbire exclusivă cu reporterul nostru, dl Lockwood descrie grupul îngrozitor de Vizitatori de Tip II pe care echipa lui l-a întâlnit la conac, pasajele secrete pe care le-au explorat și teroarea „puțului morții” ascuns în inima casei. El explică, de asemenea, circumstanțele care au condus la moartea tragică a domnului Fairfax, care a suferit un atac de cord după ce a fost atins de o fantomă în confruntarea finală. „A intrat în acea aripă a conacului în pofida sfaturilor noastre”, spune dl Lockwood. „A fost un bărbat curajos și cred că a vrut să vadă Vizitatorii cu ochii lui, dar e periculos ca o persoană care nu este agent sau detectiv să pătrundă într-o zonă afectată.”

Dl Lockwood vorbește deschis și despre noile informații apărute în cazul morții actriței Annabel Ward. „Am găsit dovezi noi, spune el, care atestă că suspectul principal din acest caz, dl Hugo Blake, nu a avut nimic de-a face cu crima. Deși identitatea ucigașului rămâne un mister, suntem încântați să ajutăm la refacerea reputației unui bărbat nevinovat. Toate acestea fac parte din serviciile pe care le oferim cu plăcere.”

Interviul complet cu dl Lockwood: paginile 4-5
Necrologul domnului John Fairfax: pagina 56
Cele mai de succes agenții de astăzi: pagina 83

•

La o săptămână după ce ne-am întors la Londra, după ce am dormit pe săturate și ne-am revenit cu totul, am organizat o petrecere la Portland Row numărul 35. N-a fost o petrecere

prea mare – de fapt, am fost doar noi trei – dar asta nu i-a oprit pe agenții de la Lockwood și Asociații să se distreze pe cinste. George a comandat gogoși cu tot felul de arome de la magazinul de la colț. Eu am cumpărat niște ghirlande din hârtie și le-am atârnat prin bucătărie. Lockwood s-a întors dintr-o călătorie făcută la Knightsbridge cu două coșuri uriașe, pline cu rulade cu cârnați, jeleuri, plăcinte și prăjituri, sticle de cola și bere de ghimbir și multe alte delicatese. Odată ce am terminat de descărcat toate bunătățile, bucătăria noastră practic a dispărut. Stăteam în mijlocul unor mormane de bunătăți.

— Pentru Combe Carey Hall, toastă Lockwood, ridicându-și paharul, și succesul pe care ni l-a adus. Începând de astăzi, avem un nou client.

— Asta e bine, spuse George. Dacă nu cumva e iarăși doamna cu pisicile.

— Nu. E vorba de Colegiul Chelsea pentru Domnișoare. Spun că au văzut o apariție în dormitoare, un bărbat fără membre care se târăște pe podeaua băii pe două cioturi însângerate.

— Sună promițător, am spus, luând o ruladă cu cârnați.

— Da, și eu abia aștept, spuse Lockwood, tăindu-și o felie enormă de plăcintă cu carne. Ultimul interviu din *Times* ne-a făcut multă reclamă. În sfârșit, publicitate bună.

— Asta pentru că n-am ars conacul Combe Carey, încuviință George. Deși, între noi fie vorba, ne-am ucis clientul. Presupun că e mereu loc de mai bine.

Lockwood ne reumplu paharele și mâncărăm cu toții într-o tăcere plăcută.

— Mie îmi pare rău doar că Barnes te-a obligat să minți în legătură cu Fairfax, am spus după o vreme. Ar fi trebuit să-i facem publică vina.

— Perfect de acord, spuse Lockwood, dar e vorba despre o familie foarte puternică și despre una dintre cele mai importante companii din Anglia. Am fi suferit consecințe groaznice dacă patriarhul lor ar fi fost expus drept un ucigaș și un ticălos, așa cum a fost. Și, având în vedere că Problema se înrăutățește pe zi ce trece, DCCAP-ul nici n-a vrut să audă de asta.

— Ei bine, și ce dacă am fi suportat consecințe? am întrebat, lăsându-mi furculița din mână. Prosteala asta nu e dreptate, nu-i așa? Nimeni nu va ști niciodată adevărul despre Fairfax sau despre Annie Ward și cum...

— Mulțumită ție, Lucy, mă întrerupse Lockwood, fantoma lui Annie Ward a primit exact ce merita. Cu siguranță că s-a făcut dreptate. De fapt, e un rezultat grozav, oricum ai privi lucrurile. Annie Ward s-a confruntat cu ucigașul ei, Fairfax a fost pedepsit, Barnes a reușit să acopere toată povestea... Și, din moment ce Barnes ne-a cerut să trecem sub tăcere adevărata natură a cazului, a trebuit să mă lase să prezint toate celelalte detalii siropoase în interviul din *Times*. Ceea ce înseamnă că ni s-a făcut și publicitate gratis. Bingo. Toată lumea e fericită.

— În afară de Fairfax, spuse George.

— Ah, da. În afară de el.

— Mă întreb ce altceva mai ascunde DCCAP, am spus. Ați văzut ce repede s-au mobilizat să îndeparteze toate obiectele din conac? De parcă ar fi fost mai interesați de armura și coifurile lui Fairfax decât de crimele lui. Acel coif era atât de bizar... Mi-ar fi plăcut să-l cercetez mai îndeaproape.

— Păcat, zâmbi amar Lockwood. Acum e deja în beciurile de la Scotland Yard, adânc sub pământ. Nu vei mai vedea acele lucruri niciodată.

— În cazul ăsta, bine că am furat ochelarii, spuse George, scoțând la iveală ochelarii

groși pe care îi ținea atârnați de spătarul scaunului. Nu fac nimic, din câte îmi pot da seama, sunt doar puțin încetoșați. Mă dor ochii de la ei... E un simbol straniu pe ei – aici. Ce crezi că e asta, Lucy?

George îmi întinse ochelarii. Erau mai grei decât m-aș fi așteptat și foarte reci. M-am uitat îndeaproape și am reușit să deslușesc o mică imagine pe marginea interioară a lentilei din stânga...

— Seamănă puțin cu un fel de harpă, am spus. Una din aceea grecească, cu lemnul curbat. Poți vedea și coardele, uită-te. Trei coarde...

— Da. Ei bine, nu e sigla fabricii lui Fairfax, atâta lucru e sigur.

George aruncă ochelarii pe masă, printre jeleurii.

— Presupun că n-avem decât să experimentăm în continuare.

— Așa să faci, George, spuse Lockwood, apoi toți trei ne ridicarăm din nou paharele.

— Berea de ghimbir e pe terminate, spuse George. Și avem nevoie de gogoși. O altă misiune serioasă de care mă pot ocupa chiar eu.

George sări în picioare, deschise ușile beciului și dispăru înăuntru.

Eu și Lockwood rămăsesem față în față. Ochii noștri se întâlniră. Amândoi zâmbeam. Ne-am uitat repede în altă parte. Brusc, lucrurile erau ceva mai stranii ca de obicei, de parcă am fi fost din nou la început.

— Uite ce e, Lucy, spuse Lockwood. Voiam să te întreb ceva.

— Sigur. Întreabă-mă.

— Când eram în bibliotecă și Grebe voia să te împuște... Ți-ai scos colierul și ai eliberat intenționat fantoma, nu-i așa?

— Desigur.

— Ceea ce ne-a salvat viețile, deci e limpede că a fost o decizie grozavă. Bravo, din nou. Dar mă întrebam doar...

Lockwood privi sendvișurile o clipă.

— De unde ai știut că nu ne va ataca și pe noi?

— Nu am știut. Dar din moment ce Fairfax avea de gând să ne ucidă, am considerat că merită riscul.

— În regulă... deci a fost un risc.

Lockwood ezită.

— Deci, fantoma fetei n-a vorbit cu tine?

— Nu.

— Nu ți-a spus să scoți medalionul dinăuntru sticlei?

— Nu.

— Nu ți-a spus să iei medalionul de lângă trupul ei, în noaptea aceea cu incendiul?

— Nu!

I-am aruncat zâmbetul meu misterios, copyright L. Carlyle.

— Lockwood... mă acuzi cumva că aș fi posedată de acea fantomă?

— Chiar deloc. Doar că uneori nu te înțeleg. În bibliotecă, atunci când i-ai arătat medalionul, nu părai deloc speriată.

Am oftat; la asta mă gândeam și eu, încă de când se întâmplase.

— Știi, am spus, dacă e să fiu sinceră, nu mi-a fost greu să ghicesc că fantoma se va concentra asupra lui Fairfax; cred că toți am fi prezis asta. Dar ai dreptate. Eram foarte sigură că nu ne va ataca din nou. Deși nu mi-a spus asta. I-am simțit cumva intențiile. E un

lucru pe care Talentul meu mă lasă să-l fac uneori. Nu citesc doar sentimentele din trecut, ci și, pe undeva, la ce se gândește spiritul acum.

Lockwood se încruntă.

— Am observat deja o dată sau de două ori că pari să știi lucruri subtile despre Vizitatorii cu care ne luptăm, spuse el. Cum a fost și cu fantoma din sălcii de săptămâna trecută. Ai spus că jelea pe cineva drag... Dar poate l-ai auzit spunând asta?

— Nu, n-a vorbit deloc. Doar am simțit asta. Se poate să mă fi înșelat. E greu de știut când să cred ceea ce simt și când nu.

Am cules o trufă de ciocolată, m-am jucat puțin cu ea, apoi am pus-o la loc; brusc, luasem o decizie.

— Adevărul e, Lockwood, am spus, că nu am dreptate întotdeauna. Am făcut greșeli grave până acum. Nu ți-am spus niciodată de ultimul meu caz înainte de a veni la Londra. Am simțit că era vorba despre o fantomă rea, dar nu am avut încredere în intuiția mea și nici supervizorul meu nu m-a ascultat. Ei bine, era un Schimbător și ne-a prostiț pe toți. Aproape că mi-am dat seama de asta. Dacă mi-aș fi urmat instinctele, am fi scăpat cu toții la timp...

Țintuiam fața de masă cu privirea.

— Dar nu am făcut nimic. Au murit oameni din cauza asta.

— Mie mi se pare că a fost vina supervizorului tău, nu a ta, spuse Lockwood. Ascultă-mă, Luce. Ți-ai urmat perfect instinctele la Combe Carey și datorită ție am scăpat cu toții.

Lockwood îmi zâmbi.

— Am încrede în Talentul tău și în judecata ta, și sunt foarte mândru că te am în echipa mea. În regulă? Așa că nu te mai gândești la trecut! Trecutul e al fantomelor. Cu toții am făcut lucruri pe care le regretăm. Contează ce avem înaintea – nu-i așa, George?

George tocmai deschisese ușa cu piciorul. Ducea în brațe o ladă cu sticle de bere de ghimbir.

— Toată lumea e fericită? spuse el. De ce nu mâncați? Avem o grămadă de mâncare... Ah, fir-ar. Am uitat gogoșile.

M-am ridicat grăbită.

— Lasă, am spus. Mă duc eu să le aduc.

În beci era răcoare, acesta fiind și motivul pentru care lăsasem mâncarea acolo. După căldura din bucătărie, frigul de aici mă făcea să tremur puțin. Fața mea îmbujorată începuse să mă usture. Am coborât scările din fier, ascultând vocile celorlalți deasupra.

Era bine că avusesem acea discuție cu Lockwood, dar avusesem nevoie de un pretext pentru a mă îndepărta de el. Nu-mi era ușor să vorbesc despre trecut și cu atât mai puțin de legătura cu fantoma. Nu-l mințisem. Fata nu-mi dăduse instrucțiuni – cel puțin nu în mod conștient. Comunicam inconștient cu ea? Să fiu sinceră, era greu de știut. Dar în acea seară nu mă deranja asta. Era o seară în care ne relaxam și ne simțeam bine.

Gogoșile erau în depozitul securizat, care era cel mai răcoros loc dintre toate. Pusesem tava pe un raft, chiar înăuntru. Era ușor de ajuns acolo; am mers fără să mă mai obolesc să aprind luminile. Imediat ce am intrat, m-am împiedicat de cutia de chipsuri cu aromă de cocktail de creveți pe care George o lăsase inspirat, în mijlocul podelei. Mi-am pierdut echilibrul și am căzut peste rafturi, lovind mai întâi cu pumnul ceva dur, aterizând, apoi, pe ceva moale.

Era ușor de ghicit pe ce căzusem. Gogoșile. Ei bine, Lockwood avea să le primească pe astea.

M-am ridicat, mi-am scuturat zahărul de pe fustă și m-am întins în întuneric după tavă.

— Lucy...

Am înghețat. Ușa se închisese singură. Nu vedeam decât patru bețe de lumină galbenă; în rest, în cameră era întuneric.

— Lucy...

O voce slabă, șoptindu-mi direct în ureche, îndepărtată și totuși aproape, ca de obicei.

Nu aveam spada la mine, nici centura. Nu aveam cum să mă apăr. Am întins o mână în spate, orbecăind după clanță.

— Te-am urmărit...

Am găsit clanța și am tras de ea doar puțin, nu mai mult. Nu încă. Cele patru bețe de lumină erau gălbui și despicau întunericul în fâșii cenușii. În fața mea, așezată pe raftul de deasupra gogoșilor, se vedea o formă cocoșată sub o batistă pătată.

— Da... șopti vocea. Haide... Așa.

Am întins mâna și am dat la o parte pânza. Plasma din borcanul pentru fantome strălucea, palidă și verzuie. Fața oribilă apăruse pe de-a-ntregul și se lipise perfect pe craniul de dedesubt. Nasul era lung, iar orbitele goale și mari. Gura zâmbea malefic; în centrul orbitelor jucau două puncte de lumină.

— Era și timpul, la naiba, spuse fantoma. Strig la tine de nu-știi-când.

Am rămas holbându-mă la ea.

— Așa, spuse fantoma. Micuțul de mine. Vino mai aproape și hai să povestim.

— Nicio șansă.

Am cercetat borcanul cu privirea. Era din sticlă argintată, iar fantoma era prinsă înăuntru. Îl lovisem în cădere, dar nu se spărsese. Sticla era întreagă. Atunci, ce se schimbase?

— Haide, nu fi așa, spuse fantoma, cu o expresie jignită. Ești altfel decât ceilalți. Știi că ești.

M-am aplecat mai mult, privind sigiliul de plastic de pe capacul borcanului. Da; una dintre bridele galbene care îl țineau se mișcase puțin acolo unde lovisem borcanul. Se răsucise ca un robinet, dând la iveală un mic grilaj de fier pe care nu-l mai văzusem.

— Nu ești nesuferită ca Lockwood și nici dezgustătoare precum Cubbins, continuă fantoma. Ah, ce lucruri mi-a făcut, câte umilințe! Odată, dacă-ți vine să crezi, m-a dus în baie...

M-am întins înspre bridă, răsucind-o. Gura dinăuntru borcanului se mișcă rapid.

— Nu, așteaptă...! Nu vrei cu adevărat să faci asta. Merită să ascuți ce am să-ți spun. Sunt lucruri importante. Cum ar fi asta: vine moartea.

Gura zâmbi larg.

— Poftim. Ce crezi despre asta?

— La revedere, am spus, așezând brida la locul ei.

— Nu-i nimic personal! strigă fantoma. Moartea vine după voi toți. De ce? Pentru că totul e cu susul în jos. Moartea e în Viață și Viața e în Moarte, iar ceea ce era static înainte e fluid acum. Indiferent ce vei încerca, Lucy, nu vei reuși niciodată să întorci fluxul...

Poate că nu, dar măcar puteam închide borcanul.

Am făcut asta, iar vocea s-a întrerupt imediat. Am privit chipul din borcan. Gura

continua să se miște; fața tremura. Ectoplasma se învâlmășea cu fiecare clipă, de parcă fierbea.

Nu. În noaptea asta sărbătoream. Nicio fantomă nenorocită dintr-un borcan n-avea dreptul să-mi strice plăcerea.

Am tras batista înapoi peste borcan, am luat tava cu gogoși, am deschis ușa și am ieșit din magazie. Am traversat beciul și am urcat încet scările spiralate. La jumătatea drumului, l-am auzit pe Lockwood râzând în bucătărie. George vorbea. Era în mijlocul unei anecdote.

— ... și apoi mi-am dat seama că nu purta nimic! Imaginează-ți asta! Să-ți petreci eternitatea fără pantaloni!

Lockwood râse din nou. Chiar râse, adică. Își dăduse capul pe spate, din câte auzeam.

Dintr-odată, am vrut să fiu acolo, să iau parte la veselia lor. Mi-am iuțit pașii. Cu tava de gogoși ușor avariate în mâini, am urcat restul scărilor întunecate, îndreptându-mă spre camera caldă și luminoasă.

virtual-project.eu

^[1] Armă incendiară, inventată în jurul anului 672, în Imperiul Bizantin, folosită, se pare, mai ales în confruntările navale datorită proprietății substanței de a arde chiar și în contact cu apa. (n.red.)

^[2] Local unde se vând băuturi pentru acasă. (n.tr.)